SUSAN KRINARD

Castelul viselor

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA JITARU.

ALCRIS

Capitolul 1

– Louise Peterson, ai nevoie de o vacanță!

Edgar Benson își puse cu tandrețe mâinile pe umerii fetei și-și cufundă privirea îngrijorată în ochii ei întunecați. Aceștia își pierduseră strălucirea și erau marcați de cearcăne adânci. Gura, de obicei cu o expresie veselă, exprima acum oboseală.

Louise făcu un mic gest de neputință.

– Nu-mi pot permite. Am mai degrabă nevoie de o comandă decât de vacanță.

Edgar se aplecă și o sărută ușor pe frunte.

– Căsătorește-te cu mine și n-o să mai ai griji.

Ea refuză scurt, ca de fiecare dată când el îi făcea această propunere.

Obișnuit cu o asemenea reacție, Edgar nu se simțea deloc descumpănit.

– Nu ești rezonabilă, Louise, declară el pe un ton blând. Femeile nu se pot lipsi de bărbați, după cum nici bărbații nu se pot lipsi de femei, de altfel. La ce bun să te gândești de acum toată viața la Paul? O carieră nu înlocuiește…

Agasată, ea îi tăie vorba:

– Oh, încetează să-mi mai ții lecții!

– Ești chiar iritabilă astăzi, oftă el. Nu vrei să mă crezi, dar ești într-adevăr epuizată. Ai muncit până n-ai mai putut la această expoziție și acum te temi că ea nu va răspunde speranțelor tale. Ai încredere în tine, Louise, totul va merge bine și vei primi multe comenzi. Nu mai fi îngrijorată!

Ea îi adresă un zâmbet de scuză interlocutorului său.

– Iartă-mă. Dacă măcar aș avea siguranța ta! Dar eu sunt o fire anxioasă, n-am ce face… și-mi doresc atât de mult să reușesc!

Își plimbă privirea peste tablourile expuse în galeria lui Edgar. Deocamdată încăperea era pustie dar curând, se va umple de invitați pentru vernisajul unei expoziții consacrate portretului contemporan. Louise era bine reprezentată, prin douăsprezece pânze.

Subiectul ei favorit erau copiii. Merse cu pași rari de-a lungul peretelui pe care erau atârnate tablourile sale, privindu-le cu un aer aparent detașat. Dar de fapt, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Ziua aceasta marca prima ei mare șansă din carieră.

I-o datora lui Edgar pe care-l cunoscuse în timpul cursurilor de desen. Îi încredințase o dată două dintre portretele făcute de ea și el i le vânduse. Deși nu voia să-i dea prea multe iluzii, Edgar îi spusese totuși:

– Sunt excepționale. Oamenii cumpără mai puțin portrete decât alte tablouri, doar dacă este vorba de opere celebre sau de propriile lor portrete. Și din moment ce tu ai atâta talent, Louise dragă, îți trebuie comenzi.

– Și cum se pot obține comenzi? întrebase ea.

– Ai încredere în mine!

Și ea se lăsase, orbește, pe mâna lui. Își părăsise slujba pe care o avea într-o agenție de publicitate, și se consacrase în

întregime realizării a douăsprezece tablouri pe care el i le ceruse pentru expoziția din primăvara următoare. Această expoziție urma să se deschidă acum, dându-i Louisei neliniști de neimaginat. Nu-și dorea succesul doar din orgoliu. Voia doar, din adâncul sufletului, să reușească să-și câștige pâinea făcând ceea ce îi plăcea cel mai mult… pictura.

Edgar o trezi, zâmbind, din visele ei.

– Este prea târziu ca să-ți mai retușezi tablourile, glumi el cu amabilitate.

O prinse afectuos de braț, și adăugă:

– Pun pariu că astă seară chiar vei primi o comandă. Ai să vezi, n-am invitat pe oricine!

– Ești prea bun cu mine, Edgar, răspunse Louise.

Se simțea vinovată. Cum ar fi putut să-i mulțumească lui Edgar pentru atâta bunăvoință?

Sub îndemnul unui impuls brusc, fu cât pe ce să-l anunțe că acceptă să se căsătorească cu el, dar tocmai în clipa aceea, Edgar se îndepărtă de ea. Primii invitați începură să apară.

Louise era de-a dreptul buimacă. Poate că ar trebui să se mărite cu Edgar? Îl cunoștea deja de multă vreme și, împotriva a ceea ce credea el… nu amintirea lui Paul o reținea s-o facă. Acesta murise în urmă cu trei ani, într-un accident de motocicletă…

Nu, sincer vorbind, umbra lui Paul nu mai plutea deasupra ei. Șocul și suferința se estompaseră în timp, lăsând doar un sentiment de vid în jurul ei. Nu mai simțea pentru Paul dragoste. Dar oare simțise vreodată? Nu mai era sigură. În orice caz, Edgar putea umple vidul provocat de dispariția lui. Edgar nu-i inspira decât o caldă prietenie.

– Îți este frică, îi spusese el într-o zi.

Fără îndoială că avea dreptate. Îi era teamă să iubească și să sufere din nou. Edgar ar fi cu siguranță cel mai bun dintre soți

și până la urmă s-ar atașa de el, dar… Nu-și putu reține un zâmbet. Dacă ea s-ar hotărî să-i spună "da", lui nu i-ar veni să-și creadă urechilor!

Oamenii veneau din ce în ce mai mulți la galerie și, cuprinsă de un brusc acces de timiditate, Louise se refugie în toaletă. Se studie cu atenție în oglinda cea mare. Rochia din mătase de culoare gri-perle, pe care și-o cumpărase pentru această ocazie, îi accentua suplețea. Încadrat de părul negru care îi ajungea până la umeri, chipul ei i se păru foarte palid. Avea o înfățișare obosită, Edgar nu mințise când îi spusese asta.

Își scoase trusa de machiaj din poșetă, își mai pudră un pic obrajii și mai dădu cu ruj pe buze. Așa, acum părea să arate mai bine.

Adunându-și tot curajul, se întoarse în galerie. În afara celorlalți doi expozanți, nu mai cunoștea pe nimeni. Edgar nu se vedea prin preajmă, așa că ea își luă o cupă de șampanie și se amestecă în mulțime străduindu-se să pară în largul ei. Își dorea totuși s-o ia mai degrabă la fugă, să se întoarcă acasă și să se cuibărească într-un fotoliu, cu o carte bună în mână, după ce și-ar fi schimbat rochia cu un pulovăr și niște blugi.

În jurul ei nu vedea decât toalete croite de creatori renumiți, și blănuri scumpe. În mediul acesta se simțea complet rătăcită și se mira că avusese îndrăzneala să se prezinte în fața lor ca portretistă. Ea nu însemna nimic. Mai puțin decât nimic… Cui să-i fi trecut prin gând să-i comande un tablou? Existau alți zeci și zeci de artiști mai talentați decât ea.

Cu cât îi observa mai mult pe invitați, cu atât o părăsea speranța. De altfel, văzu cu o oarecare dezamăgire că ei se înghesuiau mai mult la bufet decât în fața tablourilor.

Auzi în minte vocea lui Edgar.

„Ai talent, Louise. Ca să demarezi, ai nevoie de câteva comenzi și după aceea, lumea va fi la picioarele tale. O să ai de lucru mai mult decât o să poți face."

Cât de proastă fusese că îl crezuse! gândi ea o clipă.

Îl zări în sfârșit la celălalt capăt al încăperii. Dar cum el se afla într-o discuție aprinsă cu un grup de oameni foarte eleganți, ea nu îndrăzni să se apropie. Preferă să se ducă spre locul unde erau expuse pânzele ei.

Pictase copii după crochiuri făcute prin tren, prin autobuze sau prin parcuri. Portretele făcute de ea i se părură dintr-o dată de o îngrozitoare mediocritate. Simțea că moare de rușine. Nu-i mai rămânea decât să alerge până la prima agenție și să caute din nou o slujbă de desenator în publicitate. Cum de putuse să-și imagineze că va deveni vreodată un adevărat pictor?

Patru persoane tocmai se uitau la tablourile ei. Deși îi era teamă, Louise voia să le audă comentariile. O putere irezistibilă o îndemnă să se apropie de ei.

O femeie blondă, destul de frumoasă și îmbrăcată cu un rafinament remarcabil, îi spunea cu o voce distinsă unui bărbat ce se afla alături de ea:

– N-am mai văzut niciodată portrete de copii atât de reușite. Dar tu, Roland? Sunt atât de… vii! Cum îl cheamă pe pictor?

Bărbatul răsfoi catalogul și spuse pe un ton mai degrabă plictisit:

– Louise Peterson.

– O femeie! Ar fi trebuit să bănuiesc. Doar o femeie poate să picteze astfel de copii. Poate că are și ea copii? Oricum, îi pictează într-un mod foarte special!

Se întoarse spre însoțitorul ei cu entuziasm.

– Nu ești de acord cu mine, Roland?

El încuviință fără convingere și începu să se îndepărteze. Privirea lui trecu de fermecătoarea blondă care era fără îndoială soția lui și o întâlni pe cea a Louisei.

Aceasta avu imediat un sentiment ciudat, ca și cum l-ar fi cunoscut foarte bine pe acest bărbat. Era totuși absolut sigură că nu-l întâlnise niciodată până acum. El nu era dintre aceia pe care să-i uiți după ce i-ai văzut o dată.

Era înalt, puternic, cu părul negru dat spre spate pentru a-i degaja fruntea înaltă, cu ochii cenușii extraordinar de pătrunzători. Înfățișarea lui trufașă atrăgea și intimida în același timp.

Louise își întoarse repede capul și, având brusc impresia că se sufocă în această atmosferă ca de stup, se îndreptă spre ieșire. Ajunsese la capătul puterilor. Chiar și laudele pe care le surprinsese nu erau de ajuns pentru a-i reda încrederea în ea. Se strecură în stradă și se îndepărtă repede de galerie.

Ajunsese la Picadilly când își dădu seama că-și uitase mantoul, și avu dintr-o dată revelația absurdității comportamentului ei.

Edgar o să fie furios pe ea. Ce-o să se întâmple dacă dorește cineva – o femeie blondă, de exemplu – să discute cu Louise Peterson? Poate că deja era prea târziu… Prinsă în vâltoarea circulației ca o frunză în vânt, Louise șovăia pe marginea trotuarului. Nu, nici nu se punea problema să se mai întoarcă la galerie, hotărî ea dintr-o dată și intră în cea mai apropiată stație de metrou. Se va întoarce acasă.

După ce ajunse în minusculul ei apartament, își făcu o cafea și se prăbuși într-un fotoliu. Tremura atât de tare încât ceașca se lovea de farfurioară.

Ce stare de nervozitate! Poate că într-adevăr avea nevoie de o vacanță? Câteva zile petrecute la mătușa ei Carrie, din Scoția, o vor ajuta să-și mai revină. După aceea, va porni în căutarea unei slujbe serioase.

Reconfortată oarecum pentru că găsise o soluție, se vedea deja plimbându-se cu mătușa ei, respirând aer curat, lipsită de griji. Soneria telefonului o smulse însă din frumoasa ei reverie. Tresări ca o vinovată. Cu siguranță că era Edgar.

Ridică receptorul, cu un puternic sentiment de rușine.

– Alo…

La celălalt capăt al firului, o voce puternică strigă:

– Louise! Renegato! Trădătoareo! De ce naiba ai fugit?

Chiar dacă crezu că se va pierde, reuși să bolborosească:

– Îmi pare rău, Edgar… Eu… Chiar nu știu de ce… Eram îngrozită la gândul că ar vrea să-mi vorbească cineva… sau că, dimpotrivă, nimeni nu va întreba de mine… nu mai știu…

– Ești regina proastelor!

– Da, așa este, dar presupun că asta nu are nici o importanță, murmură Louise, spășită.

– Ba da, are multă importanță! strigă Edgar pe un ton exasperat.

– Totuși, sunt sigură că nimeni nu a…

– Ba da, tocmai! repetă el. Mai mulți invitați au vrut să știe dacă erai acolo. Și ăsta este deja un rezultat foarte frumos. Ți-am explicat doar că nu trebuie să te aștepți la mai mult de la acest vernisaj. Vor trece fără îndoială câteva săptămâni până ce ți se va comanda un portret. Oamenii nu cumpără tablourile ca pe cartofi!

Louise nu voia însă să se mai îmbete cu iluzii.

– M-am hotărât să-mi iau o vacanță, așa cum m-ai sfătuit, îl anunță ea. Plec la mătușa mea din Scoția.

– Bună idee! Obrajii tăi își vor recăpăta culoarea și ochii, strălucirea. Când pleci?

– Trebuie mai întâi să-i telefonez. Dacă ea este de acord, voi pleca din Londra chiar mâine sau poimâine.

– Foarte bine, o aprobă Edgar. Dar ia spune-mi, ți-ai scos deja rochia aceea frumoasă?

– N... nu… răspunse ea.

– Cu atât mai bine.

– Mă temeam să nu cumva să fi fost grăbită să-ți pui pulovărul și blugii tăi. Te invit la cină… doar tu și cu mine, preciză el, prevăzând că ea ar refuza să se alăture unor străini.

Dar chiar și în aceste condiții, Louise nu era ispitită de perspectiva de a se duce la restaurant. Își dorea să doarmă. Devenea în sfârșit pe deplin conștientă de oboseala pe care o acumulase.

– Edgar, aș prefera să nu ies nicăieri. Este târziu și…

– Nu insist, oftă el. Odihnește-te și sună-mă înainte să pleci la Londra.

*

A doua zi dimineață, Louise fu trezită de soneria telefonului și descoperi cu groază că era deja ora unsprezece.

– Alo… răspunse ea cu o voce somnoroasă.

– Louise, am o veste mare pentru tine! o anunță Edgar cu entuziasm. Lady Winterhaven ar dori să te vadă mâine.

O tăcere stupefiată întâmpină aceste cuvinte.

– Are patru copii, continuă Edgar, și nu mai vorbește decât despre tine. Vrea să le faci portretele.

– Dar eu plec în vacanță, protestă slab Louise.

– Știu. Am încercat s-o mai temperez pe Ambre, dar ea vrea ca să începi să pictezi imediat. Îți propune să împletești

vacanța cu munca. Te-a invitat la ea, considerând că tu ai nevoie să-i vezi pe copii în ambianța lor cotidiană. Vei avea tot timpul la dispoziție ca să-i observi înainte de a-i picta și, ceea ce este foarte interesant, îți plătește atât cât îi vei cere! Louise, este șansa vieții tale!

– Vrei să spui că-mi propune să mă instalez la ea? întrebă fata, cuprinsă de teamă.

De acum se trezise pe deplin, dar era încă prea surprinsă ca să-și reprezinte limpede situația.

– Exact, draga mea, îți oferă ospitalitate la locuința ei din Franța.

– În Franța! exclamă Louise, neputând să-și stăpânească o bruscă notă de interes.

– Da, pe valea Loarei. Eu îi știu castelul. Este magnific și vei găsi acolo toată liniștea de care ai nevoie… Văd că nu sari în sus de bucurie! adăugă Edgar pe un ton de reproș.

Louise își trecu mâna prin părul negru și oftă.

– Ba da, Edgar, sunt… sunt foarte bucuroasă… Și totuși, este atât de brusc… Mă vedeam deja la mătușa mea, în Scoția… Eu…

– Ei bine, adaptează-te repede împrejurărilor. Este cea mai bună ocazie să debutezi în cariera ta. Lady Winterhaven îți comandă un portret pentru fiecare copil al ei și încă unul reprezentându-i pe toți patru împreună. Mi-a dat de înțeles că poate îți va cere să-l pictezi și pe fostul ei soț, acum decedat.

– Decedat? repetă Louise, un pic surprinsă.

– Da, să-l pictezi după fotografii, bineînțeles, îi explică Edgar. Era mult mai în vârstă decât Ambre și ea a fost a doua soție. Vei avea plăcerea să studiezi astfel și istoria familiei Winterhaven. Deocamdată însă este important să te întâlnești

cu Ambre mâine la ora zece. Acum locuiește la mama ei, la reședința Bellgrove Mansions, apartamentul nr. 3, în Knightsbridge. Ai notat?

– Da, murmură Louise, șovăitoare. Este într-adevăr prea mult dintr-o dată.

– Nicidecum. Poartă-te așa cum ești, fermecătoare și grațioasă, și totul va decurge foarte bine. Gândește-te că pleci într-o minunată vacanță și că te vei întoarce cu un cec considerabil, și probabil cu numeroase recomandări pentru viitorii clienți. Ai să vezi că Ambre – lady Winterhaven – este o persoană delicioasă. Dacă ea te apreciază, pe tine și lucrările tale, poți conta pe ea că îți va face publicitate.

– Am impresia că trăiesc o poveste cu zâne, mărturisi Louise pe care, încetul cu încetul, o cuprindea o oarecare euforie.

– Poate chiar va fi una, confirmă Edgar. Așadar, ce zici, accepți?

– Da…

Louise răspunse cu timiditate. La urma urmei, nu asta își dorise cu atâta ardoare?

– Louise, șopti Edgar cu o voce aproape părintească, nu-ți fie teamă. Aruncă-te în vâltoarea vieții! Plonjează! Îți jur că apa este bună!

Ea izbucni în râs. Edgar îi ghicea într-adevăr cele mai mici reacții. Acum, de exemplu, era cumplit de îngrijorată. Ocazia pe care și-o visase atât se ivise și, în loc s-o prindă fără ezitare, ea se speria. N-avea ce face, asta era firea ei… și totuși, trebuia!

– Bine, accept, anunță ea cu o voce mult mai fermă. Mă voi duce mâine la întâlnire.

– Bravo, Louise! exclamă Edgar. După ce vei discuta cu lady Winterhaven, vino direct la galerie. Vom lua masa împreună ca să sărbătorim evenimentul.

Capitolul 2

A doua zi dimineața, Louise se trezi devreme și-și trecu de mai multe ori în revistă modesta ei garderobă. Ce ar fi trebuit să-și pună pentru o întâlnire atât de importantă? Cu mare greutate, se hotărî până la urmă pentru un costum din tweed care mai era încă de sezon datorită temperaturilor scăzute ale începutului de primăvară.

Constată cu satisfacție că nu mai arăta atât de rău, în timp ce-și peria părul mătăsos.

Liniștită la gândul că era destul de prezentabilă, se îndreptă cu un pas energic spre stația de metrou. În platanul din scuarul din apropiere, cânta o mierlă și fluieratul ei vesel i se păru de bun augur. Ziua aceasta marca un nou început în viața ei.

Dar când ajunse în fața impresionantei fațade a reședinței Bellgrove Mansions, siguranța cu care pornise o mai părăsi. În holul clădirii, găsi lista apartamentelor și sună la numărul 3. Aproape imediat, o femeie o întrebă prin interfon cine este, apoi o invită să urce. Un mecanism declanșă deschiderea ușii și, respirând adânc, Louise se îndreptă spre ascensor.

La etajul al treilea, o întâmpină o menajeră zâmbitoare și o conduse într-un salon cu un mobilier vechi minunat.

– Lady Winterhaven vă roagă să așteptați câteva clipe. Bebelușul dânsei este bolnav și tocmai a sosit doctorul.

Louise murmură o formulă de politețe. Se simțea complet deplasată în acest cadru somptuos și, dacă nu și-ar fi amintit de fermele încurajări ale lui Edgar, ar fi fugit și de aici așa cum fugise de la galerie.

Nu, de data asta se va ține tare. Îi datora lui Edgar măcar atâta curaj. După tot ceea ce făcuse pentru ea, nu avea voie să lase să-i scape o asemenea ocazie.

Așezată pe marginea unui scaun acoperit cu brocart, Louise își strângea, temătoare, la piept poșeta. Din când în când, își dădea cu un gest nervos o șuviță de păr după ureche. Se ruga ca lady Winterhaven să vină cât mai repede și să pună capăt acestui supliciu al așteptării.

În timp ce privea tablourile agățate pe pereți, se deschise ușa. Louise era pe punctul de a se ridica, crezând că este vorba despre gazda sa, dar auzi chicotitul unui băiețel. Cineva îi ordonă să tacă și urmă o cascadă de proteste din partea copilului.

Zărindu-i buclele blonde, Louise îi strigă pe tonul ei cel mai prietenos:

– Haide, intră!

Urmă o clipă de tăcere și fata presupuse că reușise să-i sperie pe copii. Totuși, ușa se deschise dintr-o dată complet și intrară în încăpere două fetițe și un băiat. Cea mai mare, în vârstă de vreo doisprezece ani, afișa o expresie foarte serioasă. Era urmată de un puști de vreo opt ani, brunet ca și ea, și de o adorabilă păpușă de vreo patru anișori, cu părul de culoarea mierii și cu o înfățișare angelică.

Cea mare veni spre Louise și spuse:

– Vă rog să-i scuzați pe fratele și pe surioara mea. Sunt foarte nepoliticoși.

Luată pe neașteptate, Louise nu răspunse imediat și copila continuă:

– Dumneavoastră sunteți domnișoara Peterson, cea care ne va picta pe noi? Louise încuviință din cap. Aproape în mod solemn, copila îi întinse mâna. Louise o luă și o strânse cu aceeași gravitate.

– În ce culori o să ne pictezi? întrebă băiețelul.

Un pic stânjenită, Louise ezită.

– Oh… Presupun că voi folosi culori diferite pentru fiecare.

Cea mai micuță părea încântată.

– Ai putea să ne pictezi în albastru și galben, te rooog…

– Asta o să depindă de hainele cu care veți fi îmbrăcați. Va trebui s-o rogi pe mama ta să-ți pună o rochiță albastră sau galbenă. Cum vă cheamă pe voi?

Cea mare își asumă sarcina de a face prezentările.

– Pe mine mă cheamă Selena, el este fratele meu Simon și ea este Angela. Mai avem o surioară, Melissa, care acum este bolnavă. Mama este lângă ea împreună cu doctorul.

De câteva clipe bune, Simon o examina pe Louise cu o intensă curiozitate.

– O să vii cu noi la castel? întrebă el.

– Păi sigur că vine, îi șopti Selena, atotștiutoare.

Cățărându-se pe genunchii Louisei, Angela o întrebă la rândul ei:

– O să te joci cu noi?

Depășită de situație, Louise se bâlbâi:

– Da… da… poate…

Era captivată de feţişoarele astea mici şi ardea de nerăbdare să le fixeze pe pânză.

– De-a ce o să ne jucăm? lansă Simon, vizibil interesat.

– Ce joc vă place vouă? întrebă Louise la rândul ei.

Tot trăncănind cu copilaşii ăştia, se bucura de pe acum că o să-i picteze. Promitea să fie o treabă pasionantă.

Se temuse că se va afla în faţa unor copii răsfăţaţi, lipsiţi de personalitate, dar realitatea se dovedea a fi cu totul alta. Louise era atât de nerăbdătoare să se apuce de lucru încât îi dispăruseră şi teama şi timiditatea.

– Să ne jucăm chiar acum, propuse Angela.

– Oh, nu… Mama voastră urmează să sosească imediat, obiectă ea.

– Poate să întârzie ore întregi! o „linişti" Simon. Parcă înnebuneşte de îndată ce se îmbolnăveşte Melissa.

– Da, avem timp să ne jucăm, zise şi Angela.

Considerând că era de dorit să rămână în relaţii bune cu copiii a căror cooperare îi va fi de mare ajutor mai târziu, Louise cedă:

– De-a ce vreţi să ne jucăm?

Ea speră că ei n-or să-i propună ceva necugetat.

– De-a un joc de-al tău, declară Angela.

Louise amuţi. Nu-i venea în minte nici o idee. Cum se distrase ea când fusese copil?

Cu ochii aţintiţi pe buzele ei, copiii nu auziră când intră mama lor. Louise, şi ea, simţi deodată o prezenţă în încăpere şi sări în picioare. O femeie înaltă şi blondă venea zâmbind spre ea, cu mâna întinsă. Fata avu impresia unei minuni recunoscând-o pe cea care se extaziase în faţa tablourilor ei cu două zile în urmă. Bărbatul care o

însoțise, gândi Louise imediat printr-o ciudată înlănțuire de gânduri, nu putea să fie soțul ei, din moment ce ea era văduvă.

– Domnișoară Peterson, sunt încântată să te cunosc! zise lady Winterhaven cu căldură. Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți atât de mult. Sper că monștrii aceștia mici n-au fost prea insuportabili. I-am spus Philippei să nu-i lase să vină să te plictisească.

Râse fermecător, și adăugă:

– Nu voiam să te descurajezi dinainte!

– Bună ziua, lady Winterhaven, zise Louise, redevenind dintr-o dată temătoare și timidă.

Era evident că femeia aceasta nu o remarcase atunci, la galerie. Studiind-o cu atenție, Louise o consideră frumoasă ca un porțelan delicat cu părul ei blond, cu ochii mari de un albastru-violet profund și cu suplețea ei. Cu siguranță că avea vreo treizeci de ani și totuși, nu părea de mai mult de douăzeci și cinci.

– Selena, Simon și Angela au fost drăguți și mi-au ținut companie, o liniști Louise.

– Tocmai voiam să ne jucăm, susură Angela cu o umbră de regret în glas.

– Biata domnișoară Peterson! exclamă lady Winterhaven făcând o grimasă amuzată. Și acum, copii, lăsați-ne singure. Eu și domnișoara Peterson avem de discutat.

Ajunsă la ușă, Angela îi făcu afectuos cu mâna Louisei, luându-și la revedere.

– Ah, copiii! zise lady Winterhaven. Dacă aș fi știut că va trebui să-i cresc singură, m-aș fi gândit mai bine înainte să fac patru. Dar Peter visa o familie numeroasă…

Ochii i se umplură dintr-o dată de lacrimi. Îngrozitor de stânjenită, Louise nu știu ce să spună. Se surprinse șoptind:

– Lady Winterhaven, eu.. eu înțeleg ce simțiți. Mi-am pierdut logodnicul acum trei ani…

Regretă imediat că rostise aceste cuvinte. Viața ei privată n-o interesa pentru nimic în lume pe lady Winterhaven, gândi ea. Prin reacția ei însă, aceasta îi dovedi totuși contrariul.

Cu un zâmbet de scuză, spuse:

– Nu mă judeca prea aspru. Nu sunt o femeie slabă, am depășit șocul morții lui Peter dar uneori… am un teribil sentiment de vid.

– Știu ce vreți să spuneți, răspunse Louise cu simplitate.

Se priviră amândouă cu înțelegere și Louise simți că-și făcuse o prietenă.

Lady Winterhaven își alungă melancolia și declară:

– Ce-ar fi să ne întoarcem la oile noastre? Edgar… domnul Benson mi-a vorbit numai de bine despre dumneata, și cum Peter mi-a demonstrat întotdeauna valoarea judecății lui, eu mă încred în el. De altfel, am avut ocazia să văd eu însămi câteva dintre tablourile dumitale, și părerea mea este aceeași cu a domnului Benson. Și din moment ce te afli aici, presupun că accepți să lucrezi pentru mine.

Izbucni într-un râs ușor.

– Doar dacă diavolii ăștia mici ai mei nu te-au speriat.

– Nu, nicidecum, o asigură Louise. Aveți niște copii fermecători. Dorința mea cea mai dragă este să-i pictez.

– Mai este și Melissa, zise lady Winterhaven. Draga de ea, astăzi este bolnavă, dar doctorul mi-a spus că nu e nimic grav. Îmi fac prea multe griji, toată lumea îmi spune asta. Și totuși, scumpa mea Melissa! Nu pot să nu fiu îngrijorată pentru ea. Din nefericire, Peter n-a apucat s-o vadă născându-se…

Încercând să împiedice acest nou acces de tristețe, Louise se grăbi să întrebe:

– I-ați spus ceva lui Edgar în legătură și cu un portret al soțului dumneavoastră?

– Într-adevăr, confirmă lady Winterhaven. Tabloul va fi expus la primăria din satul nostru. Dacă ar fi trăit, el n-ar fi acceptat așa ceva. De altfel, eu am refuzat să se ridice o statuie în memoria lui acolo. Peter era mult prea modest. Întotdeauna refuza, de exemplu, să-și povestească isprăvile din timpul războiului. A trebuit până la urmă să accept ca măcar tabloul lui să fie expus la primărie.

Încrezătoare dintr-o dată în forțele ei, Louise afirmă cu o vioiciune care nu-i era obișnuită:

– Voi fi măgulită să fiu autorul acestui tablou.

O slujnică apăru aducând ceai și fursecuri delicioase. În timp ce-și luă ceașca, lady Winterhaven spuse:

– Eu mă întorc în Franța poimâine. Ar fi cu putință să vii o dată cu noi?

Propunerea aceasta o buimăci pe Louise. Oare lady Winterhaven avea anumite motive să fie atât de grăbită, sau pur și simplu așa era ea, impulsivă? Expresia de pe chipul ei îi stârni oarecari bănuieli Louisei, dar își alungă repede această neîncredere necugetată.

– Este cam repede, zise ea. Am nevoie de câteva zile pentru a rezolva cu… apartamentul… cu corespondența… Am tot felul de mărunțișuri de reglat.

– Da, da, firește, fu de acord lady Winterhaven, cu un aer dezamăgit. Atunci, când crezi că ai putea veni? Îți voi rezerva un bilet la avion și…

– Nu… mulțumesc… îi tăie vorba Louise hotărându-se chiar în clipa aceea. Voi veni cu mașina. Nu va dura cu mult mai mult și voi putea să-mi iau mai multe lucruri.

– Este o idee excelentă. În felul acesta, vei profita și de priveliștile din regiune. Se pot face niște plimbări minunate. Nu

uita că o să ai cu această ocazie, și o vacanță. Nu este nimic urgent și pentru început, o să te odihnești. Portretul lui Peter nu trebuie să fie gata decât în septembrie, când va ieși de sub tipar și biografia lui.

În aceste condiții, Louise înțelegea și mai puțin graba interlocutoarei sale.

– Până atunci, îl voi termina cu siguranță, afirmă ea.

Lady Winterhaven se ridică și se îndreptă spre un birou, vorbind ca pentru sine:

– Sunt sigură că mama a… da, iată.

Se întoarse spre Louise cu o hartă turistică.

– Am să-ți arăt unde se află castelul Ormeaux.

Câteva clipe, cele două femei studiară cu atenție itinerarul, apoi lady Winterhaven spuse:

– Cred că asta este tot. Doar dacă nu ai să-mi mai pui unele întrebări?

– Nu, răspunse Louise.

Subiectul onorariului ei nu fusese abordat, dar ea detesta să vorbească prima despre bani.

Lady Winterhaven îi zâmbi.

– Te cheamă Louise, nu-i așa? Mi-ai da voie să-ți spun astfel? În ceea ce mă privește, prefer să-mi spui Ambre decât lady Winterhaven. Am oroare de apelative ceremonioase, mai ales cu oameni pe care-i consider prieteni.

Părea atât de sinceră încât Louise fu mișcată. Luă această declarație ca pe un compliment venit din partea unei femei pe care abia dacă o cunoștea.

În clipa aceea, ușa se deschise și pe ea intră o tânără brunetă cu o înfățișare sportivă.

– Scuzați-mă, lady Winterhaven, dar ați putea veni o clipă? Melissa a început iar să plângă și se pare că astăzi sunteți singura în stare s-o calmați.

Ambre Winterhaven sări în picioare, cu frumosul ei chip umbrit de îngrijorare.

– Bine, Philippa, vin imediat.

Se întoarse spre Louise și spuse repede:

– Te rog să mă ierți, am să te las singură încă vreo câteva minute. Mai ia o ceașcă de ceai. N-am să lipsesc mult.

După câțiva pași, rămase nemișcată, ca lovită de trăsnet.

– Dumnezeule, n-am vorbit de onorariul dumitale! Mă întorc imediat.

Cu aceste cuvinte, dispăru împreună cu dădaca și, după ce-și mai turnă o ceașcă de ceai, Louise se așeză la loc.

Timpul trecu și, pentru a-și face de lucru, se uită din nou pe harta cu valea Loarei; o strânse la loc exact când ușa se deschise.

Ridicând capul, fu surprinsă să-l vadă pe bărbatul înalt, cu părul negru, care o însoțea pe Ambre Winterhaven la galerie. El păru la fel de mirat s-o găsească aici. Privirile li se întâlniră îndelung și, simțind admirația nedisimulată a noului-venit, Louise se fâstâci toată. Inima începu să-i bată într-un ritm ciudat.

Bărbatul, foarte relaxat, intră în încăpere și declară fără să-și desprindă ochii de ea:

– Ar fi trebuit să bat la ușă, dar nu știam că este cineva.

– O aștept pe lady Winterhaven, îi explică Louise. S-a dus să se ocupe de bebeluș. Nu va întârzia prea mult.

În ciuda eforturilor sale, fata nu reușise să-și stăpânească tremurul vocii.

Interlocutorul său se apropiase și o țintuise pe loc cu privirea lui apreciatoare.

– Și cu cine am onoarea? Eu sunt Roland Winterhaven.

Mâna Louisei se pierdu între degetele calde și puternice, și inima îi bătu mai tare.

– Louise Peterson.

Bărbatul își schimbă imediat expresia.

– Louise Peterson!

Îi dădu drumul imediat la mână.

– Pictorița!

Louise încuviință din cap și, cum era descumpănită de această reacție aproape ostilă, bolborosi:

– De altfel, nu vreau s-o mai deranjez pe lady Winterhaven prea multă vreme. Am să plec. Aș putea să vă rog să-i spuneți că…

Se ridicase, dar Roland Winterhaven nu se clinti din loc și nici nu-i răspunse. Pur și simplu îi tăia calea.

Nevăzând nici un incovenient să discute mai târziu chestiunile bănești, Louise voia să plece. De altfel, refuza din instinct să discute asemenea probleme în fața acestui bărbat.

– Lady Winterhaven are numărul meu de telefon, în caz că… spuse ea cât mai limpede cu putință.

Când schiță însă un pas înainte, bărbatul o opri.

– O clipă, domnișoară Peterson, făcu el pe un ton imperativ. Poate ai putea să-mi explici și mie despre ce este vorba?

Manierele lui o iritară pe Louise la culme. În afară de asta, nu voia să-l pună în temă cu o afacere care nu-l privea. În timp ce se gândea, pe chipul lui Roland Winterhaven apărea din ce în ce mai evident nemulțumirea.

Până la urmă, se hotărî să-și formuleze gândurile. Tonul pe care vorbi era la fel de glacial ca și privirea.

– Mă tem, domnișoară Peterson, ca nu cumva să fie o regretabilă neînțelegere.

– O neînțelegere? zise ea dintr-o suflare.

– Este imposibil ca dumneata să vii acum la castelul Ormeaux, absolut imposibil.

O apucă de braț cu o prefăcută amabiltate și adăugă:

– Îmi pare rău. Se pare că lady Winterhaven a uitat că, în săptămânile ce urmează, la castel se vor efectua niște lucrări de întreținere. De altfel, chiar ea va rămâne în Anglia pe toată perioada acestor lucrări.

– Mie mi-a spus că pleacă poimâine! protestă Louise recăpătându-și glasul.

– Este exact cum am bănuit, a uitat.

Ținând-o în continuare pe Louise de braț, Roland Winterhaven începu s-o conducă spre ușă.

– Unde locuiești dumneata? o întrebă el brusc.

Louise îi răspunse reflex.

– Bine, am să te conduc acasă. Cel puțin atâta pot să fac ca să te despăgubesc de timpul pierdut.

Louisei nu-i venea să creadă. Simți abătându-se asupra ei o dezamăgire distrugătoare. Cum de putuse lady Winterhaven să fie atât de distrată? O asemenea uitare era aproape de neimaginat.

– Aș… aș dori s-o văd pe lady Winterhaven înainte să plec, bolborosi ea.

Ah, dacă măcar ar fi apărut Ambre în clipa asta! Dacă ar fi putut să se înțeleagă cu ea în privința noilor date!

Din păcate, lady Winterhaven continua să rămână invizibilă și Roland declară pe un ton care nu admitea replică:

– Dacă este cu bebelușul ei, fără îndoială că a uitat de dumneata. Am să-i explic eu totul. Nu este nevoie s-o mai aștepți. Poate că te va contacta mai târziu.

Îi adresă Louisei un zâmbet liniștitor.

– Este foarte dornică să facă portretele copiilor.

Cu o politețe care abia dacă ascundea o indiscutabilă bruschețe, Roland Winterhaven o conducea pe Louise spre ieșirea din apartament. Lipsită de îndrăzneală, fata nu-i rezistă. Simțea totuși că el o manipula ca pe o marionetă, dar nu găsea curajul să se apere.

– Mașina mea este parcată în fața clădirii.

Până la ușă, Louise speră s-o întâlnească pe Ambre Winterhaven. În zadar. Plânsetele îndepărtate ale unui bebeluș îi dovediră că ea era încă foarte ocupată.

Avea un sentiment de ranchiună față de bărbatul care-i apucase ferm brațul. Acesta își dădea toată silința s-o îndepărteze cât mai repede posibil de acest apartament. Sigur, Louise fusese prima care-și exprimase dorința să plece, dar acum, el nu-i dădea de ales. Își aminti dintr-o dată că trebuia să se întâlnească cu Edgar ca să ia masa împreună.

– Nu mă duc direct acasă, spuse ea. Am o întâlnire și ajung foarte ușor cu metroul. Nu este nevoie să mă mai conduceți.

– Am să te duc cu mașina unde vrei dumneata, zise Roland Winterhaven cu hotărâre.

O împingea deja pe fată în ascensor. De ce era atât de nerăbdător s-o vadă îndepărtată de aici?

– Nu este nevoie, obiectă rece Louise. La această oră circulația este foarte aglomerată și se produc ambuteiaje.

– Ba da, ba da, te conduc, cel puțin atâta pot face pentru dumneata, având în vedere împrejurările.

Ajunși jos, Louise îi repetă lui Roland Winterhaven că nu era nevoie s-o conducă. De data asta, el ridică din umeri.

– Foarte bine, dacă insiști. Te rog însă să accepți scuzele mele sincere, domnișoară Peterson. Sunt încântat că te-am cunoscut și sper să ne mai vedem. Mi-ar părea rău dacă scăparea lady-ei Winterhaven ți-a provocat neplăceri. În orice caz, iart-o.

Îi strânse mâna mai îndelung și-i dădu drumul, când un taxi opri în fața clădirii. Coborî din el o femeie între două vârste, îmbrăcată într-o haină de blană.

– Roland! exclamă aceasta. Ce noroc! Ai cumva mărunt, dragul meu… pentru taxi?

– Firește, lady Farrington-Grange, îi răspunse el scotocindu-se prin buzunare.

Îi aruncă o ultimă privire Louisei.

– La revedere, domnișoară Peterson. Sper să ne revedem.

Zâmbetul lui de adio părea sincer plin de regrete dar, în același timp, întreaga lui atitudine trăda o imensă ușurare.

– La revedere, murmură Louise, și fugi spre stația de metrou fără să mai privească în urmă.

Plecase cu impresia că-și bătuseră joc de ea, și era furioasă pe bărbatul care o tratase ca pe o jucărie. Porni spre galeria lui Edgar, cu sufletul greu. Bietul Edgar! El o aștepta ca să sărbătorească împreună cu ea începutul carierei ei. Cât de dezamăgit va fi!

Capitolul 3

– Nu-i nici o nenorocire, o liniști Edgar cu o voce caldă, luându-i mâna ce poposise pe masă ca o mică pasăre albă rănită. O să apară și o altă ocazie, ai să vezi. Și oricum, Ambre va lua din nou legătura cu tine.

– Nu, instinctul îmi spune că n-am să mai aud vorbindu-se despre ea, afirmă Louise, încă uimită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Este atât de ciudat, Edgar. Omul ăsta era chiar grăbit să scape de mine. Aproape că aveam impresia că are ceva împotriva mea.

Edgar izbucni în râs.

– Ce ar fi putut să aibă împotriva ta?

Louise ridică cu tristețe din umeri.

– Nimic. Soarta nu vrea pur și simplu, ca eu să fac o carieră de portretistă.

– Nu te descuraja! exclamă Edgar strângându-i cu vigoare degetele. Vei avea o a doua șansă, sunt sigur.

Cum ea își ațintise privirea întunecată pe fața de masă, el îi ridică bărbia.

– Uită-te la mine, Louise! Vei face ceea ce hotărâseși să faci înainte ca lady Winterhaven să se manifeste. Pleacă în Scoția, odihnește-te și, când te vei întoarce, eu îți voi prezenta lista cu cei ce te vor solicita între timp.

– Edgar, nu ai pereche pentru a-mi ridica moralul! zise Louise cu un zâmbet dezarmat. Dar ești și cel mai mare mincinos pe care l-am cunoscut!

Fata nu-și mai făcea iluzii. Existau deja numeroși portretiști de renume pe piață, și oricum interesul pe care i-l arătase lady Winterhaven era nesperat. O astfel de minune n-o să se mai producă.

Roland Winterhaven stricase totul. Totuși nu era el vinovatul, gândi Louise cu sinceritate. Doar n-a scornit el că la castel au loc lucrări, numai pentru a o îndepărta pe ea. Dar manierele lui autoritare și arogante i-l făcuseră foarte antipatic. Și de ce i se păruse că voia s-o împiedice cu orice preț pe Louise s-o revadă pe Ambre înainte să plece?

Oftă resemnată. Era mai bine să considere această afacere clasată și să pornească, așa cum prevăzuse, în căutarea unei slujbe, după ce va petrece câteva zile în Scoția.

Când apăru chelnerul cu aperitivele, Edgar spuse:

– Avem totuși ceva de sărbătorit. Încă puțin și aș fi uitat că am vândut unul din tablourile tale.

Ridicând imediat capul la această veste, Louise întrebă:

– Care? Cui?

Edgar o privi cu un ușor aer ironic.

– Mă faci să te asemăn cu un cameleon, Louise. Te transformi spectaculos în funcție de dispoziție. Iată-te interesată dintr-o dată și tot chipul ți se luminează… Ești foarte frumoasă așa!

Roșind la acest compliment, fata protestă:

– Haide, nu mă linguși! Spune-mi mai degrabă ce tablou ai vândut și cu cât.

– Destul de scump ca să-ți poți plăti vacanța, îi răspunse el prelungind misterul. Este vorba de fetița de pe balansoar. Vezi, nu-s toate atât de negre. Pleacă liniștită și nu te mai gândi la nimic. O să mai vedem ce facem când te întorci.

Îi aruncă un zâmbet poznaș și adăugă:

– Și dacă viitorul care te așteaptă nu te tentează, poți oricând să te căsătorești cu mine și să mă ajuți să mențin în funcțiune galeria.

Străbătut parcă de o idee subită, Edgar se lovi peste frunte.

– Bineînțeles! De ce nu m-am gândit mai devreme? Ce zici de propunerea mea?

– Tot „nu" rămâne, răspunse din reflex Louise. Nu pot să mă mărit cu tine. Știi bine că te nu iubesc ca pe un eventual soț.

– Nu mă refeream la căsătorie, zise el. Te întreb dacă n-ai avea chef să mă asiști la galerie. Experiența și simțul tău critic mi-ar fi de mare folos.

– Iar încerci să mă încurajezi, Edgar, obiectă Louise. Nu, ai făcut și așa prea mult pentru mine.

– Vorbesc serios, insistă el. Mi-ai face un serviciu.

Louise scutură din cap.

– Nu, nici nu se pune problema, cu atât mai mult cu cât n-aș vrea să intervin în munca lui Cathy.

– Ești încăpățânată, orgolioasă și incorigibilă, oftă Edgar.

După un prânz excelent, Louise se întoarse la galerie împreună cu el. Edgar ținea neapărat să-i dea imediat cecul pentru tabloul vândut.

De îndată ce-i văzu, Cathy se repezi în întâmpinarea lor.

– Ah, în sfârșit, iată-vă! Foarte bine! I-am spus că n-o să întârziați mult.

– Cui? întrebă distrat Edgar așezându-se la birou.

– Lui lady Winterhaven.

Cathy se întoarse spre Louise.

– De fapt, cu tine dorea să vorbească. A telefonat deja de două ori. Mi s-a părut foarte nervoasă și vrea să te întâlnească urgent.

Cu fruntea încruntată, Edgar o privea îngândurat pe Louise.

– Vrea fără îndoială să-și ceară scuze, zise el. Telefonează-i imediat. Este mai bine să rămâi în relații bune cu ea.

Edgar avea dreptate și, chiar dacă pentru ea asta era o corvoadă, Louise îl ascultă. Cathy ieși împreună cu Edgar și o lăsară singură. Formă numărul pe care Cathy îl scrisese pe o hârtie și îi spuse servitoarei care-i răspunse:

– Sunt Louise Peterson. Cred că lady Winterhaven vrea să-mi vorbească.

– Într-adevăr, domnișoară Peterson, așteptați puțin…

Louise așteptă, destul de încordată. Era foarte amabil din partea lui lady Winterhaven să-și ceară scuze, dar situația asta devenea într-adevăr stânjenitoare.

– Louise! exclamă lady Winterhaven. Eram atât de nerăbdătoare să dau de dumneata. M-a consternat neînțelegerea de azi-dimineață.

– Nu-i nimic grav, murmură Louise, jenată, eu…

– Dimpotrivă, este foarte grav! o întrerupse lady Winterhaven. Roland nu are dreptul să intervină în planurile mele. Exagerează uneori!

– Dar am înțeles că…

– Știu. Ți-a povestit că facem lucrări de întreținere la castel. Aceste lucrări pot fi amânate, îți jur. Louise…

Făcu o pauză, apoi reluă:

– Ascultă, nu pot să-ți explic totul la telefon. Îți promit că o voi face când vei veni în Franța. Roland îmi gestionează afacerile și el își ia foarte în serios responsabilitățile. Încearcă să facă totul doar cum îl taie capul, dar eu nu voi tolera asta…

– Dar… repetă un pic uluită Louise, nemaiștiind deloc cum să reacționeze.

– Să tragem o linie peste toate astea, dacă vrei. Vino în Franța așa cum am hotărât împreună, doar dacă nu cumva ești foarte supărată pe mine?

În ciuda impresiei că, din nou, este manevrată ca o marionetă, Louise o liniști:

– Nu, bineînțeles că nu sunt.

Apoi, aducându-și aminte de Melissa, adăugă:

– Ce mai face micuța?

– Mult mai bine. Biata de ea! La vârsta asta, nu poate să spună unde o doare!

Louise nu-și putu reține un zâmbet. Ambre se comporta cu atâta farmec și atât de firesc încât era imposibil să-i refuzi ceva. Se pare că avea și o oarecare voință din moment ce nu se lăsa dominată de încăpățânatul de Roland Winterhaven. De fapt, care era mai exact legătura lor de rudenie?

– Să vorbim acum despre bani, declară lady Winterhaven, dovedindu-se dintr-o dată o femeie practică. Pentru început, vei avea asigurate cheltuielile de călătorie.

Louise murmură, stânjenită să abordeze acest subiect:

– O să vorbim despre asta mai târziu, lady Winterhaven.

– Cum vrei, fu de acord interlocutoarea ei, dar spune-mi Ambre!

Mulțumită ceculuI pe care i-l dăduse Edgar, Louise putea să-și plătească deplasarea, așa că îi spuse tinerei femei:

– Nu-i nici o grabă să vorbim despre bani.

Mai vorbiră un pic despre diverse fleacuri, și când închise telefonul, Louise se lăsă să cadă pe un fotoliu, cu un oftat prelung de ușurare. Ce răsturnare de situație! Urmarea evenimentelor îi inspira totuși unele temeri fetei. Nu putuse să renunțe la o comandă pe care o acceptase cu entuziasm cu câteva ore în urmă.

Reîntors în galerie, Edgar încremeni de stupoare când o văzu.

– Cum, chiar zâmbești?! Ți-a promis despăgubiri?

– Nu, a fost vorba de o neînțelegere, îi explică Louise dând din cap. Lady Winterhaven a pus lucrurile la punct cu numitul Roland Winterhaven, și voi pleca în Franța cum am stabilit.

Edgar o trase pe fată de pe fotoliu și o învârti în brațe prin încăpere.

– Este minunat! Fantastic! Sunt încântat pentru tine, draga mea Louise.

Încă buimăcită de vinul băut la prânz și de șocul suportat mai devreme, ea strigă:

– Dă-mi drumul, Edgar! Mă faci să amețesc.

El o ascultă și, punând-o jos, îi cuprinse fața în mâinile-i frumoase de artist.

– Acum, ascultă-mă bine. Te rog să-ți păstrezi sângele rece, eu am încredere în talentul tău.

– Am notat! glumi ea.

– Atunci dispari cât mai repede! Ai tot felul de pregătiri de făcut. Și telefonează-mi înainte să pleci, luăm cina împreună. Așteaptă puțin…

Luă carnetul de cecuri și scrise suma promisă Louisei.

– Haide, șterge-o! Am de lucru și mi-ai tulburat și așa destul ziua!

*

Louise hotărî să-și petreacă noaptea la Paris și să plece spre castelul Ormeaux în ziua următoare. Portbagajul mașinuței sale era plin-ochi. Își înghesuise acolo șevaletul, pânzele, și tot materialul necesar. Își luase aproape toată garderoba care cuprindea și câteva rochii mai elegante. Totuși, nu avea nimic care să se compare cu toaletele rafinate ale lady-ei Winterhaven.

De îndată ce încerca să-și imagineze viața ei la castel, o năpădeau temerile. Nu se bucura deloc la gândul că-l va revedea pe Roland. Fusese de mai multe ori cât pe-aci să renunțe să plece, dar nu putea să-l dezamăgească pe Edgar. În afară de asta, în adâncul sufletului ei, dorea să meargă până la capătul acestei aventuri.

Părăsi Parisul într-o frumoasă dimineață de primăvară și calmul senin al câmpiei avu un efect benefic asupra ei.

Mai fusese pe valea Loarei cu câțiva ani în urmă, împreună cu un grup de studenți la Arte Frumoase. Printre ei se afla și Paul…

Amintirea lui îi revenea adeseori în minte Louisei. Și, dincolo de suferința care se mai estompase cu timpul, rămânea totuși nostalgia… Era atât de minunat să fii iubit și să iubești.

Întorcând spatele trecutului, Louise se concentră în contemplarea peisajului, fredonând o melodie veselă. Ici-colo, zărea turnurile și turnulețele vreunui castel ascuns într-o mare de verdeață sau cățărat pe o colină.

Ce regiune superbă pentru a picta! gândi ea. Încerca să reziste ispitei de a opri mașina pe marginea drumului și a-și scoate pensulele. Sub soarele blând, primăvăratic, totul era numai nuanțe. Loara desena bucle de satin mov printre câmpiile verzi sau șirurile de sălcii, arini și alți copaci cu frunze noi. Acoperișurile de țiglă ale satelor păreau să se ascundă într-o ceață ușoară.

Oprindu-se pentru prânz la Amboise, Louise își acordă câteva clipe plăcute pentru a desena castelul încărcat de istorie și fluviul care curgea leneș pe sub pod. Într-o barcă mică, un om pescuia. Stătea atât de nemișcat încât părea că pozează pentru ea. Totuși, cu părere de rău, Louise își scurtă popasul. În acest loc, renăștea cu putere în sufletul ei amintirea zilelor în care cunoscuse fericirea…

După ce mâncă cu poftă o supă hrănitoare, brânză și pâine caldă, tocmai scoasă din cuptor, Louise porni la drum.

În timp ce se îndepărta de oraș, temerile puseră din nou stăpânire pe ea. Trebui să se uite de două ori pe hartă ca să găsească drumul bun. Zări castelul înainte să ajungă la el. Acesta era înconjurat de podgorii bine îngrijite și se profila, de un alb strălucitor, pe fondul întunecat al pădurii.

Louise trecu de intrarea principală a proprietății, unde numele acesteia era înscris cu litere mari în relief și urcă o alee lungă ce trecea printre vii. Își blestemă nervozitatea crescândă pe măsură ce se apropia, pentru că nici nu-și putea imagina o persoană mai agreabilă și caldă decât lady Winterhaven.

Apropiindu-se, observă că șirurile de viță de vie nu ajungeau până în apropierea castelului ci erau înlocuite de o peluză întinsă în mijlocul căreia scânteia apa unui lac. Acesta era înconjurat de mai mulți ulmi, cărora proprietatea le datora fără îndoială numele: castelul Ulmilor (Ormeaux).

Și deodată, castelul se înălță în fața Louisei, impresionant cu turnurile lui. Nu era foarte mare, dar îmbina farmecul cu un aspect redutabil. Era un castel ca din povești, gândi Lousie. După ce ocoli fațada principală, îi apăru în față o priveliște extraordinară. N-ar fi crezut că urcase la o asemenea altitudine atât de repede. În lumina aurie a după-amiezii, o panoramă splendidă se defășura sub ochii ei.

Ieși din mașină și rămase o clipă nemișcată, șovăitoare. Privi cu un amestec de teamă și emoție pietrele vechi și luminoase care urmau s-o adăpostească în săptămânile următoare.

„Aș face bine să-mi anunț sosirea", murmură ea ca pentru sine îndreptându-se în sfârșit spre intrare. Ambre îi va spune unde să-și parcheze mașina și unde să-și ducă bagajele. De ce-și făcea oare atâtea griji, când femeia care o aștepta o considera prietenă?

Apăsă pe butonul unei sonerii moderne care i se părea cam deplasată într-un asemenea cadru. Ar fi preferat să găsească un mecanism care să acționeze un clopot…

Aștepă cu sufletul la gură și, cum nimeni nu se arăta, începu să se îngrijoreze. Se înșelase oare? Nu, era într-adevăr la castelul Ormeaux, așa cum îi indicase și pancarta de la intrare.

În sfârșit ușa se deschise și o servitoare frumușică o învălui pe Louise cu o privire întrebătoare.

– Eu sunt Louise Peterson, declară ea folosind cât putea mai bine franceza pe care o învățase în școală. Aș dori s-o văd pe lady Winterhaven.

– Da, da, făcu fata cu un zâmebt binevoitor.

De data aceasta, deschise larg ușa.

– Intrați, vă rog.

Pătrunzând în hol, Louise privi cu interes scara, ușile ce se aflau în stânga și în dreapta, pardoseala de piatră acoperită cu câteva covoare valoroase și pereții austeri înveseliți totuși de tablouri și tapiserii.

Servitoarea o anunță:

– Doamna contesă nu este aici, dar nu va mai întârzia prea mult.

Vestea avu un efect neplăcut asupra Louisei. Crezuse că va fi întâmpinată de Ambre și absența acesteia, chiar dacă nu era decât de scurtă durată, îi provocă o dezamăgire. Se lăsă condusă de servitoare într-un mic salon în care ardea focul în șemineu.

– Luați loc, o invită fata. Am să vă aduc un ceai.

Cu aceste cuvinte, dispăru, și Louise își alese un fotoliu comod de lângă șemineu. Salonașul era într-un evident contrast cu holul. Aici era vorba despre o mică încăpere intimă în care fără îndoială că se aduna familia. Louise descoperi și un televizor, un magnetofon, cărți și reviste risipite peste tot, precum și jucării.

În această atmosferă intimă, reuși să se relaxeze. Abia se așezase comod de vreo cinci minute, că auzi ușa deschizându-se.

Se întoarse, crezând că o va vedea pe servitoare venind cu ceaiul. Spre consternarea ei, în locul fragilei siluete a acesteia,

dădu cu ochii de Roland Winterhaven care se înălța cu toată impozanta lui statură în prag. Și el păru la fel de uimit ca și ea.

Intră cu pași mari în încăpere, trântind violent ușa în urma lui. Ochii îi erau negri de furie și nedumerire.

– Presupun că mașina din curte îți aparține?

– Da, răspunse Louise împreunându-și mâinile care-i tremurau.

Ochii ce aruncau scântei nu se desprindeau de ai ei.

– Pot să știu și eu ce cauți aici?

Louise se crispă în fotoliu. Nu trebuia cu nici un preț să se lase intimidată. Venise la invitația explicită a Ambrei.

– Mă aflu aici la dorința lady-ei Winterhaven. M-a rugat să fac portretele copiilor ei și al soțului decedat, afirmă ea pe tonul cel mai ferm cu putință.

Roland Winterhaven se încruntă. Aproape că nu-și mai stăpânea furia.

– Mi se pare că ți-am spus că prezența dumitale aici nu este de dorit deocamdată.

Ferm hotărâtă să nu capituleze din nou în fața acestui bărbat cu maniere atât de brutale, Louise se ținu tare.

– După ce am vorbit, lady Winterhaven mi-a telefonat, îi explică ea fără să-și piardă calmul, și a lămurit neînțelegerea.

– Neînțelegerea! răcni el. Ce neînțelegere? Nu există așa ceva. Lady Winterhaven nu este aici și eu nu înțeleg de ce te găsesc în acest loc, domnișoară Peterson.

Fără voia ei, Louise se înfioră. Sub privirea lui acuzatoare se simțea ca un criminal.

– Lady Winterhaven nu este aici! repetă ea. Servitoarea mi-a spus că se va întoarce curând…

Oare înțelesese greșit explicațiile pe care i le dăduse fata în franceză? se întrebă Louise, îngrijorată.

– Lady Winterhaven lipsește mai multe săptămâni, așa cum te-am informat de altfel, zise Roland apăsând pe fiecare cuvânt.

Pe moment Louise își pierdu cumpătul.

– Dar mi-a telefonat că…

În clipa aceea, intră servitoarea, întrerupând-o pe Louise.

– Domnule Roland! exclamă ea, vizibil surprinsă să-l vadă.

Puse tava pe o masă lângă Louise și-și privi stăpânul cu teamă.

Roland Winterhaven i se adresă atunci imediat, într-o franceză foarte rapidă încât Louise nu reuși să urmărească discuția. Câteva cuvinte surprinse în treacăt nu o informară îndeajuns. Până la urmă, Roland declară sec:

– Bine, asta-i tot, Marie.

Servitoarea o zbughi aruncându-i Louisei o privire ciudată. Când ușa se închise în urma ei, Roland Winterhaven se apropie de Louise și o privi de sus, cu buzele crispate într-un zâmbet îngrijorător. Se vedea bine că era însuflețit de o sumbră hotărâre.

– Îmi pare într-adevăr rău, domnișoară Peterson, zise el pe un ton rece, dar și astăzi te-ai deranjat degeaba. Lady Winterhaven a acționat sub îndemnul unui impuls, când de fapt situația nu se schimbase cu nimic. Deocamdată, este imposibil să rămâi aici. De altfel, pentru portretul lui Peter a fost reținut un alt pictor. Firește că am să-ți rambursez cheltuielile.

Tonul pe care-i vorbea Roland Winterhaven era perfect limpede. Dorea plecarea imediată a Louisei. Aceasta, după ce

se mai dezmetici puțin, simți că se înfurie. În ciuda timidității sale, știa să se apere atunci când era cazul. Roland Winterhaven n-o să-și mai bată joc și a doua oară de ea.

Se ridică și-și înfruntă cu curaj adversarul, privindu-l drept în ochi.

– O voi aștepta pe lady Winterhaven, îl anunță ea.

Nu, nu le va mai permite să și-o expedieze unul altuia ca pe o minge într-un meci de fotbal!

Roland Winterhaven încercă s-o prindă de braț așa cum făcuse la Londra, dar ea se retrase ferindu-se de el. Nu-i va permite s-o conducă afară din castel.

El i se adresă atunci mai politicos:

– Domnișoară Peterson, îmi pare rău pentru această situație. Ca să n-o mai agravăm, ar fi mai bine să pleci imediat… fără să mai aștepți întoarcerea lady-ei Winterhaven.

– Am fost angajată de lady Winterhaven, îi replică răspicat Louise. De ce ar trebui să plec la un simplu ordin al dumitale? De ce te porți astfel?

Fulgerând-o cu privirea, el îi răspunse pe un ton tăios:

– Asta nu te privește.

– Ba da, tocmai că mă privește! îi răspunse Louise, uimită ea însăși de îndrăzneala ei.

Dar bărbatul acesta o scotea cu adevărat din sărite.

– Se pare că am făcut tot drumul acesta degeaba. Cred că am dreptul la o explicație, este un minimum de politețe. Lady Winterhaven m-a asigurat că deocamdată nu se fac nici un fel de lucrări la castel.

Spre marea ei satisfacție, interlocutorul său păru descumpănit de această remarcă. Se așteptase cu siguranță să poată scăpa de Louise la fel de ușor cum o făcuse la Londra. Rezistența ei îl surprinse.

După o clipă de gândire, îi spuse pe un ton neutru:

– Ți-am oferit să te despăgubesc pentru deranjul inutil.

Modul acesta odios de a proceda îi ațâță furia Louisei.

– Nu mă cumperi cu asta! lansă ea. Nu, de data asta, n-ai să te debarasezi de mine atât de ușor. Rămân. O voi aștepta pe lady Winterhaven atâta timp cât va fi nevoie. Ea mi-a cerut să vin, nu voi pleca decât la ordinul ei.

Roland Winterhaven părea să se lupte din răsputeri cu dorința de a pune mâna pe Louise, de a o scutura violent și poate chiar de a o lovi. Reușind însă să se controleze, încercă s-o îmbuneze făcând pe conciliantul.

– Îți înțeleg dezamăgirea, domnișoară Peterson. Dar trebuie să-ți spun că eu gestionez bunurile lady-ei Winterhaven. Ea nu poate face nici o cheltuială fără aprobarea mea. Dacă eu îmi voi exprima opoziția, nu vei fi plătită pentru munca dumitale, îmi pare rău să ți-o spun.

– Ei bine, voi intenta proces! explodă Louise.

Roland Winterhaven făcu o mutră disprețuitoare.

– Ar fi mai rezonabil din partea dumitale să accepți o altă comandă. Domnul Benson i-a spus lady-ei Winterhaven că oamenii se ceartă pentru a obține serviciile dumitale.

Dragul de Edgar! Minți-se numai ca s-o pună în valoare. Dacă ar fi văzut-o în această clipă pe Louise! Ea își ridică trufaș capul și declară:

– N-am să plec înainte s-o văd pe lady Winterhaven.

– Ești o femeie încăpățânată, replică Roland Winterhaven făcând un pas spre ea.

Instinctiv, Louise se retrase. Bărbatul acesta o impresiona fără voia ei. El continuă să avanseze și ea, continuând să bată în retragere, se lovi de un scaun. Roland Winterhaven o ajută

să-și recapete echilibrul dar după aceea, nu-i dădu drumul. Dimpotrivă, o trase spre el cu putere și-i zdrobi buzele într-un sărut brutal care Louisei îi tăie răsuflarea.

Pe moment, fu prea surprinsă ca să-i opună și cea mai mică rezistență. Apoi se zbătu, dar zadarnic, pentru că se afla în întregime la cheremul lui. Când în sfârșit îi dădu drumul, ea se clătină.

– Cum ai îndrăznit? strigă ea, tremurând de furie.

– Dacă te încăpățânezi să mă înfrunți, voi îndrăzni chiar și mai mult, o anunță el pe un ton amenințător. Am o slăbiciune pentru frumusețile brunete dotate cu o voință de fier și cu un corp suplu.

– Ești… ești un bădăran! îi aruncă Louise, gâfâind.

– În locul dumitale, aș pleca acum, până ce mai este timp, o sfătui el.

– N-o să te arunci totuși pe mine ca un sălbatic, îi replică ea sec.

Cu o licărire ironică și crudă care-i juca în privirea de nepătruns, el îi răspunse cu dezinvoltură:

– Nu știu dacă am să rezist ispitei!

– Mă voi apăra, crede-mă! șuieră ea.

– Să nu fii prea sigură de dumneata, zise el cu o liniște tulburătoare, încât Louise tresări fără să vrea la gândul că se află în preajma unei ființe atât de autoritare.

Dar era hotărâtă mai mult ca niciodată să nu cedeze. Începuse o adevărată luptă între ei și voia să-i demonstreze acestui bărbat înfumurat că nu întotdeauna cei mai puternici ca înfățișare sunt și câștigători.

– Nu-mi este teamă, declară ea cu o voce fermă.

Se măsurară din priviri și, nici unul nici celălalt nu se resemnă să-și plece ochii. Louise știa că probabil ea se com-

porta necugetat, dar era prea târziu ca să mai dea înapoi. Chiar dacă era periculos să-l provoace pe Roland Winterhaven, nu va pleca de aici până ce nu va limpezi lucrurile.

Din fericire, teribila tensiune ce domnea în încăpere fu risipită de intrarea Ambrei Winterhaven care exclamă:

– Louise!

Când descoperi însă prezența lui Roland, zâmbetul îi muri pe buze și chipul ei exprimă o totală consternare.

– Roland! Credeam că nu vei fi aici săptămâna asta!

Roși violent și nu reuși să susțină privirea aspră ațintită asupra ei. Cu un aer nefericit, se întoarse spre Louise.

– Iartă-mă… voiam să fiu aici când sosești. Am fost în vizită la o prietenă și din nefericire, am avut o pană la mașină pe drumul de întoarcere. A fost o întreagă nebunie până să găsesc un garaj să mi-o repare, altfel aș fi ajuns acasă mai de mult.

Îi aruncă o privire puțin mai îndrăzneață lui Roland și-i zâmbi cu o ingenuitate prefăcută.

– Ei bine, vezi, până la urmă am invitat-o totuși pe domnișoara Peterson!

– Da, văd, răspunse el.

– Sper că n-ai să faci din asta o dramă, continuă ea, cu din ce în ce mai multă încredere în sine. Află că eu țin neapărat ca ea să rămână aici.

Spre marea surprindere a Louisei, el nici nu încercă să discute hotărârea Ambrei.

– Domnișoara Peterson să facă așa cum vrea ea, zise el învăluind-o pe aceasta într-o privire pătrunzătoare care Louisei îi dădu impresia că este goală în fața lui.

Cu aceste cuvinte, le întoarse spatele și ieși din încăpere.

Capitolul 4

– Uf! exclamă lady Winterhaven lăsându-se să cadă în fotoliul cel mai apropiat.

Își puse picior peste picior și-și netezi fusta de antilopă care cădea suplu peste niște cizme superbe, și începu să-și plimbe degetele peste perlele colierului.

La fel de uluită ca și ea, Louise se așeză la rândul ei.

– Nu-mi vine să cred! zise Ambre. Am câștigat lupta fără să fie nevoie să deschid focul. Eram totuși gata să mă mai cert, dacă ar fi trebuit.

Se aplecă ușor spre masă.

– A mai rămas ceai? Mor de sete.

Cum ceainicul încă era cald, ea adăugă:

– Am s-o rog pe Marie să-mi aducă o ceașcă.

Se ridică s-o sune pe servitoare, apoi se întoarse spre Louise, cu o expresie oarecum confuză.

– Draga mea, probabil că gândești că suntem o familie destul de ciudată! Cu siguranță că Roland a avut un șoc găsindu-te aici. S-a înfuriat? A mai încercat să te alunge?

Louise își mușcă buzele. Îi era imposibil să-i povestească Ambrei scena care se petrecuse aici.

– A… a părut mirat, recunoscu ea cu o voce ezitantă. Mă simt într-adevăr stânjenită. Am impresia că, de fiecare dată, prezența mea declanșează o dramă. Domnul Winterhaven pare să nu fie deloc de acord.

Ambre se așeză din nou în fotoliu, împreunându-și mâinile cu degetele pline de inele peste genunchi. Fără să vrea, râse ușor.

– Să nu fii supărată pe mine, se scuză ea. Toată povestea asta pare o farsă. Eram convinsă că reușisem să-l păcălesc pe Roland. Cum eram sigură că nu ajung la nimic discutând cu el, mi-am asumat răspunderea să-ți telefonez și să-mi confirm invitația. În acest moment, el ar fi trebuit să se afle la Paris. Sosirea ta aici ar fi trecut neobservată și, când s-ar fi întors, te-ar fi găsit aici, instalată, faptul fiind consumat! Chiar că n-am prevăzut că se va întoarce tocmai astăzi, și nici că eu voi avea o pană de mașină… Când te-a lăsat pe tine să iei decizia finală, ai fi putut să-mi dai peste cap toate planurile.

O privi pe Louise cu o expresie îngândurată, și adăugă:

– De altfel, nu înțeleg prea bine de ce a plecat spunând: „Domnișoara Peterson să facă așa cum vrea ea”. Tu înțelegi?

Louise schiță un semn negativ din cap, deși știa ce vrusese să spună Roland, și dorința ei cea mai puternică era, acum, s-o ia la fugă. Dar Ambre ar fi făcut totul ca s-o convingă să rămână. Și apoi, în fond, Louise nu voia să cedeze panicii. Voia să-l înfrunte pe Roland Winterhaven.

– În privința ofertei pe care mi-ai făcut-o, nu m-am răzgândit, să știi, o asigură ea pe Ambre.

Aceasta oftă ușurată.

– Oh, ca întotdeauna, Roland a vrut să mă sperie. Știe să învârtă cuvintele într-un fel care de multe ori mă descumpănește. Când a luat o hotărâre, are oroare să revină asupra ei. Tot nu știu nici acum, de ce nu i-a plăcut de la bun început proiectul meu de a face aceste portrete.

În momentul acela, intră Marie. Bănuise că Ambre o sunase pentru că dorea o ceașcă și acum i-o aducea.

După plecarea ei, tânăra femeie reluă ideea.

– Atitudinea lui Roland ți se pare cu siguranță foarte ciudată… Și mie, de altfel. De ce naiba face un asemenea caz din prezența ta aici? Ai zice că nu vrea să vadă pe nimeni în castel. Dacă aș ști măcar de ce!

Izbucni dintr-o dată în râs și adăugă:

– Poate că am o idee! O fi invitat probabil aici vreo femeie superbă și acum, din cauza noastră, trebuie să-și schimbe programul, pentru că noi n-am rămas în Anglia!

– Poate, murmură Louise, considerând verosimilă ipoteza.

– Ei bine, oricare i-ar fi fost intențiile, continuă Ambre, va trebui să se obișnuiască cu prezența noastră. Dacă voia cu adevărat să înceapă niște lucrări de întreținere, o să le lase pe mai târziu. Nu-i nici o urgență.

Își dădu pe spate părul auriu cu un gest energic și Louise constată, cu o involuntară umbră de invidie, cât era de frumoasă.

– Te întrebi fără îndoială de ce Roland trăiește aici, și cu ce drept se pune de-a curmezișul dorințelor mele?

– Mi-a spus că-ți gestionează bunurile.

– Așa este, confirmă Ambre. Peter a hotărât astfel, și eu nu mă plâng. Problemele bănești și răspunderile pe care le reprezintă o mare proprietate ca aceasta mă depășesc…

Se întrerupse și, învăluind-o pe Louise cu o privire amicală, zâmbi.

– Aș face poate mai bine să încep cu începutul. M-am căsătorit cu Peter Winterhaven la vârsta de douăzeci de ani. El era deja un erou al celui de al Doilea Război Mondial, așa că-ți dai seama că eram mult mai tânără decât el. Cu toate acestea, am fost foarte fericiți împreună și moartea lui m-a…

Emoția îi înăbuși o clipă cuvintele.

– Dar viața merge înainte și eu trebuie să mă gândesc la copii. Peter n-a avut copii din prima căsătorie și, cu câțiva ani înainte să ne întâlnim, l-a adoptat pe nepotul său, Roland, care era orfan. Căsătoria noastră a complicat puțin situația dar Peter a rezolvat problemele cât s-a putut mai bine. I-a lăsat lui Roland proprietatea, dar acesta are obligația să ne lase să locuim aici, pe mine și pe copii, precum și să ne asigure mijloacele de existență. Este un pic cam complicat. Într-un cuvânt, Roland ține băierile pungii și, așa cum ai putut să-ți dai seama, este destul de zgârcit. Pe de altă parte, are dreptate să mă împiedice să-mi fac toate capriciile, dar…

– Pe mine crezi că mă consideră un capriciu? întrebă Louise.

– În orice caz, așa a prezentat el lucrurile, mărturisi Ambre. Dar eu l-am prevenit. Dacă el vrea să se arate meschin, mama va plăti în locul lui. Eu țin neapărat ca aceste portrete să fie executate acum și de către tine. Peter iubea mult pictura, și sunt sigură că m-ar fi aprobat.

Amintirea soțului său îi aduse pe față o expresie înduioșată.

– Trebuie să fi fost un om minunat, remarcă Louise cu blândețe.

– Da, încuviință Ambre punându-și ceașca pe masă.

Oftă adânc, apoi spuse:

– Își exprimase chiar dorința ca, în caz că lui i se întâmplă ceva, eu să mă mărit cu Roland.

– Să te măriți cu Roland! exclamă Louise, stupefiată.

– Peter era realist, îi explică prietena ei. Eu nu am decât cu doi ani mai mult decât Roland, și căsătoria noastră ar simplifica mult situația. Totuși…

Cu o expresie malițioasă, adăugă:

– … Roland este un tip foarte autoritar și ar continua să facă numai după capul lui, ca acum, fără să-i pese de dorințele mele! Are adeseori dreptate, recunosc, și se ocupă de proprietate aproape mai bine decât Peter. Este de o eficacitate și o competență remarcabile. Pe de altă parte, se poartă foarte frumos cu copiii și cu mine. Totuși, din când în când, simt nevoia să mă afirm în fața lui, să-i dovedesc independența mea… ca și acum!

O expresie prefăcut nevinovată conferi un nou farmec chipului ei.

– Aș fi putut să amân venirea ta aici cu câteva săptămâni, așa cum îmi ceruse el, zise ea cu un zâmbet. Dar și el ar fi putut ceda și să accepte să amâne venirea lucrătorilor pe mai târziu…

– Sunteți două personalități puternice, zise Louise. Crezi că ai putea forma o pereche armonioasă cu el?

Tânăra spera să nu pară prea indiscretă, dar Ambre primi întrebarea ei cu multă naturalețe. Ochii albaștri i se însuflețiră și spuse:

– Nu ți se pare că este foarte seducător?

Surprinsă de o întrebare atât de directă, Louise simți cum i se înroșesc obrajii.

– Păi… da… într-adevăr, se bâlbâi ea.

Ambre o îndemnă însă să-și exprime părerea mai limpede:

– Haide, recunoaște că are un fel irezistibil de a privi o femeie cu ochii lui cenușii atât de pătrunzători. Chiar și dacă nu-l iubești, nu poți rămâne insensibilă la forța virilă pe care o degajă. Roland este bărbatul cel mai tulburător pe care eu l-am cunoscut vreodată… dar tu?

– Eu n-am prea avut ocazia să întâlnesc mulți bărbați, declară Louise, fără să se poată împiedica să retrăiască sărutul pe care Roland i-l dăduse chiar în acest salon, cu câteva clipe mai devreme.

– Dar Edgar? întrebă Ambre. Mi se pare extrem de simpatic.

– Cu mine este foarte drăguț, afirmă prudentă Louise care nu se simțea deloc în largul ei pe terenul pe care o conducea interlocutoarea ei.

– Văd că nu vrei să te compromiți, zise Ambre izbucnind în râs. Ai dreptate, nu trebuie să-ți strigi sentimentele în gura mare.

Se întunecă dintr-o dată la față și-și schimbă complet atitudinea.

– Te rog să mă ierți. Mi-ai spus doar că ți-ai pierdut logodnicul. Uitasem.

– A murit într-un accident de motocicletă, preciză Louise.

Pe chipul Ambrei apăru o expresie de sinceră compasiune.

– Mă pun în locul tău. Trebuie să fi fost îngrozitor, știu și eu ceva despre lucrurile astea. Peter a murit într-un accident de mașină în timpul unei curse. Sportul acesta periculos nu mai era pentru vârsta lui, dar măcar a murit făcând ceva ce-i plăcea. Scoase un oftat dureros.

– Din păcate, este mult mai greu pentru cei ce rămân. Dispariția lui a lăsat un vid imens în viața mea, un vid care mi se pare imposibil să-l umplu.

– Este exact ceea ce resimt și eu, șopti Louise, fericită că găsise o femeie care putea s-o înțeleagă. Am senzația că, o dată cu el, am murit și eu un pic…

Se întrerupse, descoperind brusc că aceste cuvinte pe care le rostise din inimă nu mai corespund realității. Doar cu câteva clipe înainte, o întreagă lume de senzații pe care le crezuse îngropate o dată cu Paul, se retrezise în ea. Și se îmbujoră la gândul că-i datora această renaștere unui bărbat ca Roland Winterhaven.

– Este adevărat, nu mai suferi ca la început… rămâne doar acest vid, repetă Ambre.

– Edgar pretinde că eu încă îl mai iubesc pe Paul, îi spuse Louise, încurajată de sentimentele asemănătoare ale Ambrei. Dar Edgar se înșală. Nu poți iubi pe cineva care nu mai este. Dragostea implică o împărtășire a sentimentelor, o reciprocitate, nu-i așa?

– Sunt pe deplin de acord cu tine, afirmă Ambre. Eu îl iubeam enorm pe Peter, când de fapt ar fi putut să-mi fie tată. Pe vremea când trăia, nici măcar o singură dată nu m-am uitat la vreun bărbat mai tânăr ca el, dar acum, mă simt gata să mă îndrăgostesc din nou și am un oarecare sentiment de vinovăție.

Se referea oare la Roland? se întrebă Louise. Nu se pronunțase prea limpede în această privință în timpul discuției. Probabil că nici ei nu-i erau încă prea limpezi sentimentele și va trebui să înceapă prin a se elibera de impresia că face o greșeală. Poate că, în realitate, dorise să vină acum la castel pentru a-l împiedica pe Roland să primească aici o altă femeie? Poate că era geloasă, fără să-și dea măcar seama? Preocupată de aceste întrebări deocamdată fără răspuns, Louise schimbă subiectul.

– Voi avea nevoie să cunosc mai bine viața soțului tău pentru a putea să-i pictez portretul. Îmi vor trebui mai ales amănunte ale activității lui din timpul războiului.

– Bineînțeles! zise Ambre, părând că se trezește dintr-o dulce reverie. Îți voi da să citești biografia lui.

– Se pare că era într-adevăr foarte modest dacă a refuzat să primească în timpul vieții onorurile datorate faptelor lui de vitejie, declară Louise.

– Într-adevăr, nu era de acord cu nici un fel de publicitate făcută în jurul persoanei sale. Nici măcar nu ar fi acceptat să pozeze pentru un portret. Și acum, tu va trebui să lucrezi după fotografii. Sper că asta nu complică prea mult lucrurile?

Amintindu-și deodată de o declarație a lui Roland, Louise neglijă să răspundă la această întrebare.

– Domnul Winterhaven mi-a dat de înțeles că ar fi fost ales un alt artist ca să facă acest portret.

Chipul Ambrei încremeni într-o mască a încăpățânării și reacționă cu fermitate:

– Nici nu se pune problema! Este adevărat că primarul mi-a prezentat un pictor, dar mie nu-mi plac tablourile lui. Nu au nici un strop de viață în ele. Cum părerea mea este cea mai importantă, n-ai de ce să te temi. Roland ți-a spus asta numai ca să încerce să te descurajeze.

Urmă un scurt moment de tăcere și Ambre sări brusc în picioare.

– Dumnezeule, sunt de neiertat! Stăm aici și trăncănim și tu trebuie să fii epuizată de călătorie. Într-adevăr nu sunt în stare să mă gândesc la nimic… dar îmi place atât de mult să discut cu tine. Avem atâtea lucruri în comun, Louise. Sunt sigură că prezența ta aici îmi va face bine.

Cum Ambre o conducea afară din salon, Louise se grăbi să-i liniștească temerile:

– Am petrecut noaptea la Paris și astăzi am venit pe îndelete până aici. Am luat prânzul la Amboise.

– La Amboise! repetă Ambre cu entuziasm. Alături de Blois, este unul din locurile mele favorite. Dar la Clos-Luce ai fost vreodată?

– Nu, răspunse Louise.

– Va trebui neapărat să te duci.

– Nu trebuie să uit că am venit aici ca să lucrez, zise fata adresându-i un zâmbet interlocutoarei sale.

Ambre înlătură cu un gest al mâinii acest argument.

– Urmează-mă, am să-ți arăt camera în care o să stai.

În hol, se întâlniră cu un bărbat între două vârste, cu părul aproape alb și cu spatele ușor încovoiat.

– Ah, Henri! spuse Ambre. Te rog ai grijă să fie urcate lucrurile domnișoarei Peterson și să-i fie parcată mașina.

În timp ce bărbatul se îndepărta după ce se înclinase respectuos, ea îi explică Louisei:

– Este un pic cam surd dar știe să citească pe buze. A luptat în timpul războiului alături de Peter și i-a rămas devotat până la moarte.

O conduse mai întâi pe Louise până în atelier.

– Ți-am amenajat o încăpere în turnul de vest, o anunță ea. Este toată numai geamuri și m-am gândit că o să-ți convină.

Continuând s-o urmeze, Louise descoperi după aceea camera în care urma să locuiască, spațioasă, lambrisată, mobilată confortabil, și veselă grație unei îmbinări armonioase de culori.

– Sper să te simți bine aici, zise Ambre. În dreapta se află baia.

Îi arătă o ușă și Louise nu-și putu ascunde mulțumirea.

– Lui Peter îi plăcea aspectul medieval al castelului, dar aprecia și confortul modern! îi zise gazda ei râzând. Acum te las. Schimbă-te, odihnește-te. Nu-i nevoie să cobori decât când vei fi gata. Copiii sunt foarte nerăbdători să te vadă. Norocul tău că acum sunt plecați la plimbare cu doica, Philippa Best. Până diseară nu te vor acapara!

*

După plecarea Ambrei, Louise examină mai îndeaproape locul în care va trăi o vreme, și prima ei impresie favorabilă se confirmă. Se va simți bine în această cameră plăcută. Privind pe fereastră, descoperi o priveliște splendidă spre lac. Soarele pe cale de a apune arunca pe cer panglici de flăcări care formau un contrast surprinzător cu peisajul deja întunecat. În depărtare, cerul se reflecta în Loara și fluviul părea un șuvoi de aur topit.

Louise nu se simțea deloc obosită. Se împrospătă făcând un duș în minunata sală de baie, după care atacă problema cea mai urgentă. Cum să se îmbrace pentru seară? Se hotărî până la urmă pentru rochia din jerse roșu, o rochie elegantă, cu mâneci lungi. Culoarea aceasta îndrăzneață o va ajuta să-l înfrunte din nou pe Roland Winterhaven.

Își perie părul negru și și-l pieptănă spre spate prinzându-l cu niște agrafe. Purta cerceii și brățara de argint pe care i le făcuse cadou Paul. Când termină cu pregătirile, era aproape ora șapte și, sperând că mai avea timp să-i vadă pe copii, coborî în grabă.

Șovăi o clipă în mijlocul holului pustiu și îi veni ideea să arunce o privire în salonașul în care fusese primită. Amintirea discuției agitate cu Roland Winterhaven o făcea să simtă o oarecare teamă.

În clipa când vru să deschidă ușa salonașului, în spatele ei apăru Marie care o invită s-o urmeze. Aceasta o conduse la celălalt capăt al holului, într-un birou vast pe care Louise îl crezu gol la prima vedere. Își plimbă ochii în jurul ei, admirând catifeaua roșie a draperiilor, covoarelor, candelabrul, și dădu până la urmă peste o siluetă înaltă ce stătea lângă șemineu.

Draperiile trase și lumina slabă a unui lampadar aflat de cealaltă parte a încăperii nu-i permiseseră să-l vadă imediat pe acest bărbat îmbrăcat într-un costum închis.

Când în sfârșit privirile li se întâlniră, pe Louise o apucă o dorință de a fugi. Cu siguranță că Roland Winterhaven se gândise s-o surprindă și să improvizeze.

Mânată de un spirit de revoltă, Louise își reveni și intră cu îndrăzneală în încăpere.

– Bună seara, domnule Winterhaven, zise ea pe un ton de strictă politețe.

– Bună seara, domnișoară Peterson, răspunse el schițând o plecăciune ironică. Te rog, spune-mi Roland. Ambre mi-a spus că ați căzut de acord să vă spuneți pe nume.

– Mulțumesc, murmură Louise.

– Vrei să bei ceva?

Se purta cu ea exagerat de amabil și o privea cu o intensitate insuportabilă.

Când îi întinse paharul, o măsură din cap până-n picioare într-o manieră îndrăzneață și tulburătoare.

– Ce rochie încântătoare! exclamă el. Iar roșul este o culoare atât de provocatoare!

Se juca cu Louise precum șoarecele și pisica și se amuza pe seama stânjenelii ei. N-o s-o ierte niciodată pentru faptul că-l înfruntase.

Deodată, Louise se simți vinovată. La urma urmei, nu avea și el dreptul la o viață privată? Din cauza ei, el trebuise să renunțe la planurile sale. Dacă ea n-ar fi fost atât de încăpățânată, poate că Ambre ar fi cedat și ea s-ar fi întors în Anglia așa cum dorise el. Oare într-adevăr pentru o femeie o fi vrut el să rămână singur la castel? Fără să vrea, Louise era curioasă să știe despre ce fel de femeie o fi fost vorba.

– Îmi pare rău dacă nu-ți place culoarea roșie, spuse ea. Din nefericire, garderoba mea este foarte limitată și mă voi îmbrăca adeseori astfel.

El îi ascultă explicațiile cu un zâmbet enigmatic.

– Îți vine de minune și știi asta.

Ridică paharul și spuse ironic:

– În sănătatea dumitale… și a ședерii aici, fie că va fi lungă sau… de scurtă durată.

Goli paharul dintr-o înghițitură iar Louise își muie doar buzele într-al său, impunându-și să rămână calmă. Pe viitor, va trebui să evite cât mai mult cu putință să rămână singură cu Roland Winterhaven. Cu un dușman de teapa lui la fața locului, viața ei nu va fi deloc ușoară.

Spre bucuria ei, în clipa aceea Ambre intră în încăpere, precedată de cei trei copii. Pe Melissa o ținea în brațe.

Minutele ce urmară trecură într-o atmosferă veselă, însuflețită. Cei mari își manifestară bucuria de a o revedea pe Louise și Ambre îi puse acesteia bebelușul pe genunchi.

Roland se retrăsese puțin mai la o parte și, privind din întâmplare în direcția lui, fata observă că el o contempla cu un aer ciudat, cu un zâmbet ușor fluturându-i pe buze. Ea se simți străbătută fără voia ei de un fior. I se părea că Roland nu-și spusese încă ultimul cuvânt.

– Și acum, copii, ați plictisit-o destul pe domnișoara Peterson, decretă dintr-o dată Ambre. O să vă duceți la culcare. Unde este Philippa?

Tocmai atunci, tânăra femeie pe care Louise o întrezărise la Londra apăru și Ambre exclamă:

– Ai sosit la timp, Philippa! Vino să ți-o prezint pe Louise.

Philippa Best o privi pe Louise cu un ochi critic, dar acesteia i se păru totuși prietenoasă. I-o luă pe Melissa din brațe și îi scoase pe ceilalți trei copii din birou.

– Este o comoară, comentă Ambre după plecarea ei. Sper să aveți ocazia să stați de vorbă mai mult în timpul cinei… dacă micii mei monștri o vor lăsa în pace!

Se întoarse spre Roland, cu o expresie ușor îngrijorată, ca și cum și ea se mai temea încă de ceea ce el ar fi putut face împotriva ei.

– Cum se face că te afli deja aici? Credeam că ești reținut toată săptămâna la Paris.

– N-a mai fost nevoie să stau atât de mult, răspunse el laconic.

Ambre ridică paharul și-i aruncă o privire complice Louisei.

– Ei bine, pentru noi… și pentru viitor!

Roland nu se amestecă în discuția celor două femei. Sprijinit de șemineu în care arunca din când în când câte un buștean, sau umplându-și singur paharul gol, se mulțumea s-o observe pe Louise. Sub privirea lui, ea se simțea cumplit de stânjenită, crezând chiar că este privită și atunci când nu era. Marie o scăpă de acest chin venind să anunțe că masa este servită.

În ciuda temerilor Louisei, tensiunea se mai risipi în timpul mesei. Prezența veselă a Philippei contribui mult la asta. Pe de altă parte, și Roland catadicsi să fie mai vorbăreț.

La un moment dat, Ambre spuse:

– Sunt sigură că Louisei i-ar plăcea să vadă tablourile pe care Peter le-a vândut familiei d'Abrisseau. Când se vor întoarce, Roland, știi cumva?

– Nu înainte de trei săptămâni, răspunse acesta.

– Și Chantal? întrebă Ambre cu o expresie care o intrigă pe Louise.

– În același timp cu ei, presupun.

– Ai primit vreo veste de la ea? insistă, malițioasă, Ambre.

– O ilustrată, răspunse Roland, și o scrisoare. Spune că se distrează de minune.

Ambre izbucni într-un râs cristalin și i se adresă Louisei pe un ton plin de umor:

– Chantal d'Abrisseau este îndrăgostită nebunește de el. N-are decât optsprezece ani, dar este foarte frumoasă…

Îi aruncă lui Roland o privire piezișă și continuă să-l tachineze:

– În ceea ce-l privește, este oare îndrăgostit de ea sau nu? Iată unul din numeroasele lui secrete!

Roland nu reacționă la această provocare și Louise trebui să recunoască faptul că el părea foarte misterios. Cât de bine-și ascundea adevăratele sentimente! Chipul lui frumos nu exprima decât ceea ce el voia să arate.

Mai târziu, după cafea, Philippa se retrase politicos. Louise o imită, refuzând amabil propunerea Ambrei de a mai rămâne. Îi împărtăși acesteia dorința de a urca până în atelier pentru a începe să-și instaleze materialele. Se feri cu grijă să arate că simțea o nevoie presantă de a scăpa de privirea lui Roland.

Urcă cu pași ușori scara în spirală și merse pe culoarul îngust ce ducea la „domeniul" său. Împinse ușa grea de stejar,

își plimbă privirea prin încăpere și trase aer adânc în piept. I se pusese la dispoziție un atelier într-un castel! Era prea frumos! Încă nu-i venea să creadă.

Alese locul cel mai potrivit unde să-și pună șevaletul, își scoase pensulele și periile, așeză pânzele după mărime, apoi își luă carnetul de schițe.

Liniștită, cu plăcere, desenă din memorie copiii, amintindu-și expresiile lor cele mai elocvente. Și dintr-o dată, se surprinse desenând o siluetă întunecată de bărbat cu părul negru, cu ochi scânteietori și bărbie voluntară.

Furioasă pe sine, rupse foaia și închise carnetul. Oboseala se abătu brusc asupra ei. Își mai privi o dată atelierul. În afara materialului său, se mai aflau aici doar un divan și două scaune, dar pentru ea era locul cel mai minunat din lume.

Visa să se apuce de lucru. Când ieși din încăpere, fu surprinsă să vadă lumină pe scară.

Așteptă câteva clipe pentru ca ochii ei să se obișnuiască cu întunericul de pe culoar. În clipa în care schiță un prim pas înainte, o mână îi apucă brațul și vocea lui Roland se auzi foarte aproape de ea, teribil de ironică:

– Nu te obosi să strigi, n-o să te audă nimeni. Pereții au șaizeci de centimetri grosime.

Strigătul de groază se stinse pe buzele Louisei. Roland profită de efectul surprizei pentru a deschide ușa și a o împinge înăuntru.

Recăpătându-și brusc prezența de spirit, fata își adună toate puterile ca să se smulgă din mâinile lui. Reuși să scape și se repezi orbește pe culoar, lovindu-se de zid. Roland o ajunse însă cu ușurință și, ridicând-o în brațe fără menajamente, o aruncă pe umărul lui. Degeaba-l lovea ea cu pumnii în spate, el o duse acolo unde dorea.

Capitolul 5

Speriată, umilită, cu ochii arzând de lacrimi de furie, Louise se zbătea zadarnic. Lui Roaland îi trebui un timp interminabil până să închidă ușa atelierului în urma lor. O ținea ferm pe fată de genunchi în timp ce capul și brațele acesteia atârnau pe spatele lui ca acelea ale unei păpuși de cârpă. Nu se putea concepe o poziție mai ridicolă. Tratând-o pe Louise astfel, Roland o lipsea și de ultima urmă de demnitate.

Aprinse lumina și, cu o mișcare neglijentă, își lăsă victima să alunece jos. Roșeața de pe chipul Louisei se retrase încet, dar părul îi rămase ciufulit. Gâfâia, scoasă din fire și terorizată. Își dădu spre spate șuvițele ce-i căzuseră pe față și, întâlnind privirea lui Roland, nu mai avu nici o îndoială asupra intențiilor lui.

Și totuși, nu voia să cedeze, refuza să asculte glasul rațiunii. Nu va pleca de aici, nu-i va da acestui individ insolent satisfacția de a fi câștigat partida.

O urmă de energie nesăbuită îi permise să scape din brațele lui și, deși știa că doar provizoriu se eliberase, privi

prin încăpere în căutarea unui obiect care să-i servească drept armă împotriva lui. Nu era nimic.

Roland rămăsese nemișcat. Se mulțumea s-o observe, cu un zâmbet pe buze, amuzându-se pe seama panicii ei. Îi bara drumul spre ușă iar ferestrele nu ofereau nici o posibilitate de fugă. Louise era prinsă în capcană. Era în întregime vina ei. De ce spusese în fața lui Roland că se duce în atelier? Îi furnizase acestuia ocazia visată de a-și pune în practică amenințarea.

– Te înșeli dacă-ți închipui că vei putea să mă alungi comportându-te atât de odios! îi aruncă ea, uimită Louise însăși de curajul ei. Cu cât te înverșunezi mai mult împotriva mea, cu atât îmi întărești hotărârea de a rămâne. Și acum, fii bun și dă-te la o parte ca să mă pot întoarce în camera mea.

El ridică sprâncenele, ironic.

– Nu știam că ești în măsură să-mi dai ordine!

Zâmbetul lui îi dădea o înfățișare aproape diabolică, gândi Louise. Încercă să se convingă că el voia doar s-o intimideze, că nu va îndrăzni să treacă la fapte. Totuși, inima i se încăpățâna să bată nebunește.

– Situația asta este caraghioasă, afirmă ea cu iritare. Cu ce drept contracarezi planurile Ambrei? Sau pe ale mele? Dacă ăsta este singurul mijloc de a-ți manifesta voința, atunci nu ești bărbat!

La aceste cuvinte, el se îndreptă spre ea și Louise se temu că mersese prea departe. El nu întârzia să-i dovedească contrariul. Era foarte aproape de ea și totuși, ea nu se îndepărtă. N-o mai țineau picioarele și o cuprinse o slăbiciune bruscă.

– În spatele înfățișării dumitale blânde și timide, nu-ți lipsește cutezanța, recunoscu el nu fără o oarecare admirație.

Nu schiță însă nici un gest spre ea. Se limită s-o privească atent apoi, încrucișându-și brațele, declară pe un ton mai amabil:

– Dacă ți-aș spune că am un motiv absolut deosebit pentru a o vedea pe Ambre întorcându-se în Anglia, un motiv important pentru fericirea mai multor persoane, printre care și ea, ai accepta să cooperezi cu mine?

Surprinsă de această schimbare de atitudine, Louise nu fu însă mai puțin bănuitoare.

– Așadar, lucrările de întreținere pe care le-ai invocat sunt doar un pretext? începu ea.

– Nu chiar. Sunt într-adevăr de făcut lucrări la castel.

– Dar Ambre nu trebuie să-ți știe adevăratul motiv?

– Nu, răspunse Roland.

– De ce?

Louise era din ce în ce mai convinsă de justețea presupunerilor Ambrei. Roland invitase așadar o femeie la castel.

– Nu pot să-ți spun mai mult, răspunse el.

– După toate poveștile pe care mi le-ai înșiruit până acum, nu poți avea pretenția să mă încred orbește în dumneata.

– Este vorba despre o situație foarte delicată…

– Dacă la mijloc este o femeie, adeseori este o situație delicată, îl întrerupse cu brutalitate Louise.

Roland păru descumpănit și o merita, gândi ea. Din ce în ce mai îndrăzneață, Louise adăugă:

– Nu sunt proastă, și nici Ambre nu este. Amână-ți întâlnirea romantică sau organizează-te altfel.

– Nu există nici o întâlnire romantică, afirmă el, dar Louise era convinsă că minte.

Totuși, el insistă, străduindu-se să pară convingător.

– Dacă dumneata pleci, Ambre va pleca și ea. O să te întorci un pic mai târziu. Mă voi ocupa eu de întoarcerea dumitale.

– Nu, se încăpățână Louise, n-am să plec. Și de altfel, ce motiv i-aș putea invoca Ambrei? Să-i spun că m-ai amenințat că…

Roland o întrerupse, râzând ușor:

– Poate că o să-i spui și cum m-ai sărutat!

– Ești monstruos! exclamă fata, împărțită între teama pe care el i-o inspira și dorința de a-i rezista cu orice preț.

– Iar dumneata, ești o încăpățânată, îi replică el.

Înnebunită de furie, Louise scrâșni din dinți.

– Probabil că te-ai gândit că o voi lua la fugă la primul gest de violență. Ei bine, nu, îmi pare rău că te dezamăgesc! N-am să dispar în mijlocul nopții așa cum îți dorești. Comanda aceasta este foarte importantă pentru mine și n-am de gând s-o pierd. Contrar a ceea ce spui, Ambre nu mă va mai chema înapoi dacă plec. N-am să-i trădez încrederea din cauza unei afaceri misterioase despre care nu vrei să-mi spui nimic. De altfel, nici nu te cred. Sau ai vreo întâlnire galantă, sau ești atât de pătruns de autoritatea dumitale încât nu tolerezi planurile altora.

Stând dreaptă în fața lui, cu bărbia ridicată trufaș, ea repetă:

– N-am să plec, orice ar fi.

Pe Roland începuse să-l amuze comportamentul ei. Cu zâmbetul lui ironic pe buze, Louisei ar fi trebuit să i se pară revoltător. Dar, dimpotrivă, îl găsi seducător… periculos de seducător.

– Până la urmă, am să cred că ai fi încântată dacă mi-aș pune în practică amenințarea! o ironiză el plimbându-și privirea peste trupul ei. Poate că aștepți cu nerăbdare să te cuprind în brațe!

La această insinuare, Louise luă foc. Făcu un pas înainte și ridică mâna atât de repede încât adversarul ei nu mai avu timp s-o oprească, drept care primi o palmă răsunătoare. După asta, ea se retrase, pândindu-i cu îngrijorare reacția.

Acționase impulsiv și un asemenea act ar fi putut să-l dezlănțuie împotriva ei. El încercase s-o convingă să plece

prin mijloace mai pașnice dar de data asta, fără îndoială că o va pedepsi. Încremenită, îl văzu trecându-și degetele peste urma roșie care-i rămăsese pe obraz.

– Diavoliță mică! murmură el, cu o licărire răzbunătoare în ochi. Tare aș avea chef să-ți dau o lecție!

– De ce? Pentru că m-ai insultat? îi replică ea.

El nu se clinti și nici nu-i răspunse. Se mulțumi s-o fulgere cu privirea. Spre marea surprindere a Louisei, un zâmbet îi lumină brusc fața, și spuse:

– Abia dacă te tachinează omul puțin și-l lovești! Am impresia că m-am luat de cineva mai puternic decât mine!

Izbucni iar în râs, apoi expresia feței i se aspri din nou.

– Foarte bine, rămâi. Din fericire, conștiința nu-ți va fi tulburată de consecințele încăpățânării dumitale. Nici măcar nu bănuiești ceea ce ești pe cale să faci.

Cu aceste cuvinte, îi întoarse spatele și ieși din atelier. Louisei îi trebuiră câteva clipe bune ca să fie convinsă de plecarea lui.

Vorbele lui enigmatice îi mai răsunau încă în urechi. În ciuda victoriei pe care aparent o repurtase, nu putea să scape de o anumită stânjeneală. Se strădui să și-o alunge. Nereușind s-o facă să plece prin forță, Roland încercase fără îndoială o șmecherie psihologică.

*

În ciuda momentelor dificile prin care trecuse, Louise dormi profund în noaptea aceea, într-atât era de epuizată fizic și moral. O trezi o cameristă care trăgea draperiile și deschise apoi obloanele de la ferestre. Nu era Marie ci o altă fată, care-i zâmbea cu amabilitate în timp ce ea se ridica din pat cu părere de rău.

– Bună dimineața, domnișoară, zise aceasta politicos. Eu mă numesc Celeste.

– Bună dimineața, Celeste, răspunse Louise căscând. Cât e ceasul?

– Este ora opt.

Ora opt! De obicei, Louise se trezea mult mai devreme.

– Vreți să luați micul dejun în cameră, domnișoară?

– Așa este obiceiul aici? întrebă Louise. N-aș vrea să deranjez pe nimeni.

– Da, așa se obișnuiește, o asigură Celeste. În afara domnului Roland, toată lumea procedează așa. Dumnealui este deja plecat, când servitorii își încep lucrul.

– Probabil că domeniul îi dă mult de furcă, sugeră Louise.

– Într-adevăr, nu se menajează deloc, îi explică Celeste, ochii ei căprui strălucind de o admirație evidentă.

În așteptarea micului dejun, Louise rămase întinsă leneș în pat, contemplând tavanul.

Se înfioră ușor când își aminti evenimentele din seara precedentă. Apoi, după câteva clipe de gândire, începu să zâmbească. Se speriase degeaba. Nici o clipă Roland nu avusese de gând să-și pună în practică amenințarea. Vrusese doar s-o sperie și, în fața rezistenței ei neprevăzute, cedase. Poate că nu era chiar atât de fioros pe cât și-l imaginase ea. Aproape că regreta acum că-l pălmuise. Și totuși, el meritase acea palmă!

Celeste se întoarse cu o tavă și, în timp ce mușca din cornurile calde încă, Louise află că personalul castelului era format, în afară de fată, din Marie, o bucătăreasă, o menajeră și bătrânul Henri. Celeste nu mai contenea cu elogiile la adresa patronilor ei.

– N-aș vrea să lucrez pentru nimeni altcineva, îi mărturisea Louisei. Sper că se vor căsători în curând. Ar fi minunat!

Cu o notă de ostilitate în glas, adăugă:

– Nu-mi place deloc Chantal d'Abrisseau. Este vanitoasă și insuportabilă. Dacă domnul Roland se căsătorește cu ea, eu plec.

– Poate că este îndrăgostit de ea, strecură Louise în timp ce-și sorbea cafeaua.

În picioare în fața ei, cu mâinile în șolduri, Celeste declară foarte ferm:

– Nu, el o iubește pe Doamna. Întotdeauna a iubit-o, toată lumea știe. Dar dumneaei vrea să-i rămână fidelă domnului Peter. Păcat. Poate că într-o zi se va schimba, îi doresc asta.

Celeste scoase un oftat sentimental apoi, privindu-și ceasul, își schimbă expresia și o părăsi în grabă pe Louise.

Aceasta medită asupra cuvintelor spuse de cameristă și se întrebă dacă Roland își dădea seama că Ambre era pregătită acum să se îndrăgostească din nou.

Când Celeste se întoarse să ia tava, Louise era deja îmbrăcată. Își legă părul cu o panglică portocalie și hotărî să-și înceapă ziua făcând schițe.

În vreme ce urca în turn ca să-și ia carnetul de schițe și creioanele, o năpădiră iarăși amintirile serii trecute. I se păru că simte prezența lui Roland și deschise ușa atelierului cu o mână nesigură. Rămase apoi în picioare în mijlocul încăperii, cu ochii închiși, reușind aproape să retrăiască violenta lor altercație. O uimea și acum hotărârea cu care ea îi rezistase. Ultima remarcă a lui Roland o urmărea însă. De ce n-ar fi avut ea conștiința împăcată? Dacă ar fi existat un motiv important care să justifice plecarea ei, el i l-ar fi dezvăluit cu siguranță, gândi ea.

Alungându-și scrupulele, Louise coborî în grădină. O găsi aici pe Ambre, care, spre surprinderea ei, nu se odihnea într-un șezlong. Îmbrăcată în blugi și cu un pulovăr, îngrijea florile. Melissa se afla lângă ea în cărucior și un pic mai departe, Angela se juca cu o lopățică.

De îndată ce o văzu pe Louise, Ambre se opri din lucru.

– Bună dimineața! Cum te simți în dimineața asta, Louise? Ai dormit bine?

– Foarte bine, răspunse ea. Niciodată eu nu mă trezesc atât de târziu. Îmi…

Ambre nu-i dădu voie să-și ceară scuze.

– Ești în vacanță. Edgar mi-a spus că ai nevoie de odihnă. Dormi atât cât vrei, o să-ți facă bine.

– Edgar mă cocoloșește prea mult, zise Louise care se simțea acum foarte în formă.

Ambre o luase deja de braț și o conducea.

– Vino, o să-ți arăt grădina mea.

Îi arătă Louisei tot parcul care înconjura castelul, și abia când ajunseră la lac, Ambre observă carnetul de schițe al Louisei.

– Văd că ai de gând să te pui imediat pe treabă.

– Într-adevăr, aveam de gând să schițez câteva scene ca să intru în atmosferă.

– Faci cum vrei, Louise. Mergi oriunde vrei. La ora asta, Selena și Simon călăresc probabil, iar…

Un hohot de râs o împiedică o clipă să vorbească.

– Iar Angela, cu siguranță că a săpat o groapă enormă în stratul cu flori. Trebuie să mă întorc s-o supraveghez, și pe Melissa de altfel.

– Eu voi continua să mă plimb, zise Louise. Este o vreme atât de frumoasă.

– Încă ceva, adăugă Ambre. Trebuie să mă întâlnesc cu primarul în legătură cu portretul lui Peter. Trebuie să te pui și tu de acord cu el în privința câtorva amănunte.

O privi pe Louise drept în ochi și preciză:

– Să nu-i ceri o sumă prea modestă. Cu cât vei cere mai mult, cu atât te va respecta mai mult! Sper să ne putem întâlni cu el mâine.

Louise dădu din cap în semn de încuviințare. Nu era ea prea liniștită, dar Ambre părea să țină neapărat s-o impună în locul unui alt pictor.

*

Ceva mai târziu, așezată în fața castelului, Louise se străduia să prindă atitudinile copiilor care se jucau pe peluza din apropiere. Deodată, o umbră căzu pe foaia ei și, ridicând capul, îl zări pe Roland. O străbătu un fior de neliniște. Ce se va mai petrece între ei în dimineața asta?

El o privi îndelung cu o intensitate jenantă, apoi o întrebă cât se poate de firesc:

– Te-ai apucat deja de lucru?

– Da, murmură ea, controlându-și cât putea mai bine inflexiunile vocii. Fac câteva schițe preliminare.

Roland continua s-o privească și era imposibil să-i ghicească gândurile. Louise simțea doar că, în ciuda divergențelor, între ei circula parcă un curent de sentimente ciudate și tulburătoare.

Brusc, Roland își desprinse privirea de a ei. După plecarea lui, Louise avu impresia că fusese zguduită de un uragan, și totuși, nu se putea imagina o zi mai liniștită ca aceasta.

Incapabilă să mai deseneze, fu încântată s-o vadă venind pe Philippa. Într-o conversație însuflețită, tânăra îi vorbi în amănunt despre funcțiile ei în familia Winterhaven.

– Ai foarte multe de făcut, spuse Louise râzând.

– Da, uneori este îngrozitor! încuviință ea. Dar copiii sunt formidabili și mie îmi place să mă ocup de ei. Iar în ceea ce o privește pe Ambre, este fermecătoare. Nu trebuie să iei de bune aerele ei un pic superficiale. Este o mamă minunată, de un devotament fără limite. Nu este dintre acelea care se gândesc numai să iasă și să se distreze. Chiar și pe vremea lui sir Peter, nu era deloc frivolă, deși era mult mai tânără decât el.

Philippa oftă, nostalgic.

– Iar el, el era atât de bun… Nu știu cum să spun, dar mi se pare totuși că nimeni nu-l cunoștea cu adevărat. Aproape că era prea bun, încât puteai să crezi că este ceva fals în el. Se bucura de un respect imens în regiune. Era practic considerat un sfânt.

– Și e greu de acceptat că cineva este perfect, zise Louise.

– Da, ai dreptate. Greșesc poate punându-i la îndoială calitățile. La urma urmei, a fost un adevărat erou și un mare filantrop. Știai că a salvat satul întreg de la o moarte sigură, pe vremea războiului?

Louise dădu din cap.

– Nu, încă n-am avut timp să-i citesc biografia. Sunt puțin intimidată la gândul că trebuie să fac portretul unui asemenea om, mărturisi ea.

– Dacă vrei să afli mai multe despre el, întreabă-l pe Henri… sau și mai bine, pe Roland. Nimeni nu a fost mai apropiat de sir Peter. Dar fii atentă să nu te îndrăgostești de el!

Un zâmbet malițios lumină chipul Philippei.

– Să mă îndrăgostesc de Roland! exclamă Louise. Nu este nici un risc în acest sens!

– Nu ai fi prima, o asigură interlocutoarea ei. Și eu l-am iubit la nebunie ani la rând, dar el nici măcar nu mă privea. Oricum, femeia care va avea cel mai mic succes pe lângă el va avea de-a face cu Chantal!

– Chantal d'Abrisseau?

– Chiar ea. Vei înțelege ce spun după ce o vei cunoaște. Acum este în călătorie prin America împreună cu familia, dar dacă vei mai fi aici când se va întoarce, vei avea parte de bănuielile ei ca și celelalte femei din preajma lui Roland. Este geloasă ca o tigroaică. Să ai grijă. În prezența ei, să nu te apropii prea mult de Roland!

Philippa izbucni într-un râs amuzat.

– Dar nu-i merg toate așa cum vrea ea. Este totuși abia pe locul doi și sunt sigură că este înnebunită de furie. Nu se va recunoaște învinsă decât atunci când Roland se va căsători cu Ambre.

– În cazul ăsta, n-are nici o șansă, căsătoria celor doi nu este decât o chestiune de timp, zise Louise, amintindu-și de spusele Celestei.

– Într-adevăr, toată lumea crede asta, fu de acord Philippa. Mă cuprind fiori numai când mă gândesc la pasiunea aceasta care mocnește de atâta timp!

Louise se întrebă cum ar fi reacționat Philippa dacă ar fi asistat la scena de aseară din atelier.

Tânăra continuă însă, neobosită:

– Pe vremea lui sir Peter, Ambre nu s-a uitat niciodată la un alt bărbat. Roland o considera drept o soră. Dar în sat, oamenii cred că el o iubește și că, până în prezent, și-a ascuns sentimentele. Vitorul o să ne dezvăluie adevărul.

– În momentul acesta, nu există nimic între Ambre și Roland? întrebă Louise.

– Nu știu, mărturisi Philippa ridicând din umeri. Ambre este încă tulburată și nefericită, dar își revine încetul cu încetul. După ceremoniile comemorative, sunt sigură că se va simți liberă să se apropie de un alt bărbat. Roland așteaptă. Nu vrea s-o bruscheze.

Cu aceste cuvinte, Philippa se ridică.

– Noi trăncănim aici și timpul trece. Mă duc să-mi adun mica trupa pentru prânz. Ne vedem la masă.

O lăsă pe Louise îngândurată, analizând în minte discuția lor.

*

În seara aceea, Ambre scoase niște fotografii ale lui Peter și, pentru prima oară, Louise îl văzu pe omul al cărui portret urma să-l picteze.

– Crezi că-ți va fi foarte greu, Louise? întrebă tânăra femeie cu solicitudine.

Erau instalate comod în salon. După cină, Roland plecase fără nici o explicație iar Philippa se retrăsese în camera ei ca să scrie scrisori.

– Va fi într-adevăr dificil, mărturisi cu sinceritate Louise oftând, dar nu imposibil.

– Păstrează albumele cu fotografii, îi zise Ambre. În ceea ce mă privește, cred că ți l-am descris cât am putut de bine pe Peter. Ți-ar mai putea fi de folos și Roland… dacă ar vrea, firește. Din păcate, deocamdată, încă mai este supărat pe mine.

Louise nu răspunse. Se mărgini să spere că, cu timpul, Roland va accepta situația și se va arăta mai cooperant.

*

În dimineața următoare, Ambre o anunță pe Louise că obținuse o întâlnire cu primarul pentru a doua zi după-amiază. Dar a doua zi, Ambre trebui să rămână în pat din cauza unei migrene rebele și Philippa coborî să-i spună Louisei că primise ordin să anuleze întâlnirea. Tocmai în clipa când ele căzuseră de acord în această privință, Roland apăru în hol și le întrerupse:

– O clipă…

Philippa se întoarse spre el cu un aer întrebător.

– O duc eu pe Louise la primar, declară el.

– Ambre ar fi dorit cu siguranță să… începu tânăra guvernantă.

Cu o privire, Roland o reduse la tăcere.

– O să ne descurcăm foarte bine și fără Ambre, eu și Louise. Primarului nu-i place să i se dea plasă.

În calitatea ei de guvernantă, Philippa nu-și permise să discute, dar îi aruncă o privire elocventă Louisei. Aceasta avu senzația că, și de data asta, Roland intervenea autoritar într-o afacere care nu-l privea direct. Ambre s-ar putea supăra pentru inițiativa lui.

Pe tot parcursul mesei, Louise reflectă la această problemă și, când terminară prânzul, se hotărî să urce în camera Ambrei. Nu va pleca cu Roland fără aprobarea acesteia. Întâlnirea încă ar mai putea fi anulată dacă Ambre o dorea. Contrar tuturor previziunilor însă, aceasta se arătă încântată de oferta lui Roland.

– Foarte bine, zise ea cu o voce slabă, suferindă. Eram foarte necăjită că trebuia să amân această întrevedere și nu puteam să te las să te duci singură. Apără-ți interesele, Louise. Roland te va ajuta, sunt sigură.

Cu un zâmbet fericit, adăugă:

– Gestul acesta al lui dovedește cu siguranță că m-a iertat.

Louise nu prea era convinsă de asta, dar spera ca Ambre să aibă dreptate.

Ceva mai târziu în cursul după-amiezii, se afla așezată lângă Roland în puternica lui mașină gri-metalizat. O liniște apăsătoare se lăsase între ei și Roland nu o rupse decât când ajunseră în sat la timp.

– Iată primăria și am ajuns exact la timp.

Tocmai în clipa aceea, orologiul clădirii începu să bată și Louise avu impresia că acesta marca momentul condamnării ei la moarte.

Se temea de întâlnirea cu primarul care, după cum aflase, prefera un alt pictor în locul ei. Oh, de ce nu putuse Ambre s-o însoțească? Prezența lui Roland n-o liniștea deloc. Nici măcar nu știa dacă el se va comporta ca un aliat sau ca un dușman în timpul întrevederii.

În timp ce urca scara impunătoare, tremura din toată ființa ei, și când intră în sala de consiliu, simți un nod în gât. Primarul și consilierii acestuia o priveau cu o curiozitate amestecată cu admirație.

Vorbind franțuzește oricum mai bine decât ea, Roland începu să negocieze în locul ei, iar ea se mulțumea să strecoare din când în când câte un cuvânt în discuție.

Louise își dădu seama foarte repede că nimeni nu-i era ostil cu înverșunare.

I se arătă locul prevăzut pentru amplasarea portretului lui sir Peter și discutară împreună cu ea dimensiunile acestuia… Primarul dorea o pânză de mare dimensiune și învălui cu o privire destul de plină de îndoieli fragila siluetă a Louisei. Adunându-și tot curajul ce-i mai rămăsese, fata afirmă că va face exact așa cum dorea el. La rândul lui, primarul îi acordă zâmbind suma pe care ea i-o ceruse.

La sfârșit, toată lumea îi strânse mâna și Louise ieși din încăpere cu sentimentul că se descurcase bine în această afacere. Însuși Roland catadicsi să comenteze când ajunseră în holul cel mare:

– Ai făcut cu ei ce ai vrut. Felicitările mele! Francezii sunt la picioarele tale! O femeie frumoasă are întotdeauna câștig de cauză cu ei.

– Sper să le dau satisfacție pictând așa cum vor tabloul, îi replică Louise.

– Cum? Te îndoiești de reușita dumitale?

– Sunt puțin cam neliniștită, recunoscu Louise. Sir Peter rămâne deocamdată foarte abstract pentru mine. Voi avea nevoie să mi-l imaginez în carne și oase. Nu vreau să fac o simplă copie după o fotografie. Aș vrea să pot picta însuși omul.

Nu spera deloc ca Roland s-o înțeleagă și acesta o uimi când îi sugeră:

– Ești cumva încurcată pentru că nu-ți poți face propria părere despre el?

– Da… exact. Deși nu pretind că aș fi un judecător infailibil al personalităților diverse.

– Tablourile din expoziție dovedeau totuși o mare intuiție.

Declarația aceasta o surprinse și mai mult. În ziua când vizitaseră expoziția, Roland îi dăduse impresia că o însoțește pe Ambre fără ca pe el să-l intereseze pânzele expuse.

Acum, el o privea pe Louise cu intensitate, ca și cum tocmai se gândea la ceva înainte să se exprime. Louise nu află niciodată ce ar fi vrut el să-i spună pentru că, din cealaltă parte a pieții, răsună brusc o voce:

– Roland!

Se întoarseră amândoi și Louise văzu o fată înaltă cu părul negru alergând spre ei ca o gazelă suplă. Când ajunse în fața lui Roland, fără să-i pese deloc de prezența unei femei alături de el, se ridică în vârful picioarelor și-l sărută pe gură.

– Roland, dragul meu…

Vocea ei vibra și ochii întunecați îl devorau absolut posesiv.

Louise observă că Roland o înlănțui cu brațele. Era evident că nu prevăzuse această întâlnire și că fusese luat pe neașteptate.

Cum cei doi începură o discuție însuflețită, Louise se retrase discret. Până la urmă, Roland o arătă interlocutoarei sale și aceasta consimți în sfârșit s-o remarce. Îl ținea pe Roland de braț și-i aruncă o ultimă privire plină de adorație înainte să se întoarcă spre Louise.

Roland făcu prezentările, și tânăra englezoaică trebui să suporte inspecția fără menajamente a lui Chantal d'Abrisseau. Se simțea cenușie și demodată în fața acestei creaturi îmbrăcate cu o eleganță și mai rafinată decât Ambre. Taiorul ei bordo, bluza din mătase bej și cizmele înalte reușiră să-i inspire invidie Louisei. Cum arăta ea alături de Chantal în banalul ei costum de tweed?

– Sunt încântată să te cunosc, domnișoară, zise Chantal strângându-i mâna.

Privirea ei însă contrazicea amabilitatea cuvintelor sale și deja își îndreptase din nou toată atenția spre Roland.

Louise înțelese deodată de ce acesta păruse atât de surprins. În principiu, Chantal d'Abrisseau ar fi trebuit să fie în vacanță, în Statele Unite.

– Am fost încântată să aud că și Ambre s-a întors deja, declară ea. Ne-am întors cu toții mai repede decât am prevăzut! Nu te așteptai să ne vezi, Roland, nu-i așa?

Privirea ei bănuitoare se îndreptă din nou spre Louise, apoi ridică spre Roland ochii iscoditori.

– În America am petrecut niște zile fantastice, dar a trebuit să ne scurtăm călătoria din cauza tatei. Expoziția lui se va deschide mai repede.

Scoase un oftat de răsfăț.

– În fine, o să-l conving să mergem la Cannes pentru câteva săptămâni. Vei veni să ne vezi acolo, dragule?

– În momentul de față am foarte mult de lucru, răspunse Roland, evaziv.

Adorația pe care i-o arăta Chantal părea mai mult să-l stânjenească decât să-l mulțumească.

– Nu te cred! zise aceasta fandosindu-se. Sunt sigură că vei avea timp să vii. Și viile tale vor putea cu siguranță să crească singure, ca acelea ale tatei, fără să te ocupi tu personal atâta de ele!

– Chantal, ești de acum un adult dar te comporți ca o copilă, îi reproșă Roland pe un ton puțin sever.

– Sunt un adult cu adevărat! îi replică Chantal cu convingere. Și tu știi foarte bine asta, Roland, adăugă ea pe un ton complice, aruncând o privire disprețuitoare spre Louise.

Roland se uită preocupat la ceas și spuse:

– Îmi pare rău, Chantal, dar noi trebuie să plecăm. Presupun că nu ai nevoie să te conduc?

– Nu…

Privirea ei intrigată o învălui din nou pe Louise, și aceasta putu să citească în ea ca într-o carte deschisă. Chantal se întreba dacă are de-a face cu o rivală și temerea aceasta îi trezea o ostilitate nedisimulată și ciudat de intensă.

– Va trebui să organizăm o mică petrecere, Roland, acum că ne-am întors cu toții, propuse ea pe un ton convingător. O să vorbesc cu mama despre asta. Ah, orice, numai pentru a rupe monotonia de aici!

După o scurtă pauză, întrebă pe un ton dezinvolt:

– Și ce mai face Ambre?

– Astăzi are o migrenă cumplită.

– Biata de ea! O doare adeseori capul, remarcă Chantal, făcând în așa fel încât să prezinte această indispoziție pasageră ca pe un defect al Ambrei.

Roland deschise portiera mașinii și o invită pe Louise să urce. De pe scaunul ei, aceasta o văzu pe Chantal sărutându-l din nou pe Roland, cu o nerușinare care o puse pe gânduri. Oare și în fața Ambrei se purta la fel?

Îi făcu apoi neglijent cu mâna Louisei și își exprimă dorința mincinoasă de a o revedea.

La rândul lui, Roland urcă în mașină și demară fără să scoată o vorbă. Louise tăcu și ea, cu mintea aiurea.

Însoțitorul ei i se părea încordat și preocupat. Cu siguranță că nu avea chef să discute banalități cu pasagera lui. Se vedea bine că întâlnirea cu Chantal îi alungase buna dispoziție. Întrevederea reușită cu primarul și consilierii săi părea de acum departe.

Câteva minute mai târziu, ajunseră în vârful unei coline. La capătul unui urcuș abrupt, motorul mașinii tuși de câteva ori, se sufocă și se opri.

– Fir-ar să fie! exclamă Roland.

Se întoarse spre Louise și spuse:

– N-avem noroc! Este exact același fel de pană pe care a avut-o Ambre zilele trecute. Mecanicul nu i-a găsit cauza, a bănuit că o fi fost vreun gunoi în rezervorul de benzină.

Încercă zadarnic să pornească motorul. Coborî din mașină și se duse să arunce o privire sub capotă; se întoarse, spunând pe un ton exasperat:

– Nu găsesc nimic.

De aici de unde se aflau, castelul nu se vedea dar, în timp ce urcaseră, Louise îl zărise printre copaci.

– Nu suntem prea departe de casă, nu-i așa? zise ea.

– Nu, nu prea departe, încuviință Roland.

Se gândi o clipă, apoi adăugă pe un ton hotărât:

– Probabil că mi-aș pierde timpul să încerc să înțeleg ce i se întâmplă acestei mașini. Este treaba mecanicului s-o facă. Va trebui să-i facă o revizie generală. O vom abandona aici și ne vom întoarce pe jos. Sper că nu te deranjează prea mult?

– Nicidecum, ador să merg pe jos, se grăbi să afirme Louise.

Coborî din mașină. Soarele tocmai apunea la orizont, iar cerul mai păstra încă o delicată nuanță aurie. Louise contemplă o clipă acest spectacol.

– Ai zice că este o pictură, murmură Roland foarte aproape de ea.

– Da, exact la asta mă gândeam și eu.

Îl privi o clipă cu surprindere.

– Dar cât de greu este să reproduci aceste culori! Sunt atât de schimbătoare… se amestecă… natura este un artist mult mai bun decât cel mai dotat dintre pictori.

– Nu îți place prea mult să pictezi peisaje?

– Pictez și peisaje uneori. Chiar mă gândesc să fac câteva atâta timp cât voi sta aici, dacă voi avea timp, firește.

– Vei găsi un amator grăbit care să ți le cumpere în persoana generalului d'Abrisseau, îi spuse Roland cu o notă de dispreț în glas. Este un însetat colecționar de artă.

– Tatăl domnișoarei d'Abrisseau? întrebă Louise.

– Da, generalul Raoul d'Abrisseau. Curând va face o expoziție cu tablourile pe care le-a cumpărat de la Peter. Este foarte mândru de colecția lui particulară.

Louise percepu o notă de nemulțumire în spusele lui Roland.

– Vino, altfel se întunecă de tot până ne întoarcem.

Porniră la drum și tăcerea se strecură între ei ca un zid. După o vreme, Roland spuse:

– Putem să tăiem prin pădure. Drumul ne-ar face să ocolim prea mult.

O porni pe o potecă îngustă printre copaci, și Louise îl urmă fără tragere de inimă. Își dădu seama că încă nu avea nici o încredere în acest bărbat ciudat și imprevizibil.

După vreo zece metri, cum ea rămăsese în urma lui, el se întoarse.

– Ce este? Merg prea repede?

– Nu.

Îi zâmbi apoi ironic.

– Îți este oare teamă de mine?

– Da! replică ea.

Cu felul lui de a o lua în râs, avea darul s-o înfurie.

– Nu ai de ce să te mai temi, o asigură el. De altfel, îți cer scuze pentru purtarea mea dinainte. Mi-ai plătit-o cum se cuvine, și o meritam. Te-am subestimat. N-am să mai încerc să râd de tine, Louise, îți promit. Să știi că eu nu-ți vreau răul. Acum haide, să mergem…

Louise rămase țintuită pe loc. Roland își ceruse scuze; era de-a dreptul uluită.

El se întoarse, luând-o de mână ca pe un copil neascultător. Instinctiv, ea vru să-și tragă mâna, dar el nu-i

dădu drumul. Încercând să se elibereze, Louise se împiedică de o piatră și își pierdu echilibrul. Roland o prinse reflex în brațe.

În prima clipă, amândoi se crispară la acest contact neașteptat. Apoi privirile li se întâlniră și nu se mai dezlipiră una de alta. Ceea ce ele exprimau acum era cu totul diferit de ostilitatea de la început și lucrul acesta o sperie și mai mult pe Louise.

Foarte încet, Roland se aplecă spre ea și o sărută. Nu mai era vorba de un sărut motivat de o nemulțumire, destinat s-o revolte pe Louise și s-o convingă să părăsească acest castel locuit de un bădăran. Nu, acest sărut era de o tandrețe atât de evidentă încât fata, în ciuda dorinței ei de a-i rezista, se simțea topindu-se ca zăpada la soare. Această incredibilă blândețe o dezarma total și ea nu-și putea împiedica buzele să răspundă cu înflăcărare celor ale lui Roland. La rândul lui, acesta nu o mai ținea în brațe ca pe o prizonieră ci ca pe o floare delicată, și ea se abandonă îmbrățișării lui.

Când în sfârșit el se îndepărtă, ea îl privi un pic uluită, neputând să-și ascundă mirarea. Recăpătându-și glasul, murmură cu o voce tulburată de emoție:

– Se pare că ți-ai schimbat rolul!

Un zâmbet cald apăru în colțul gurii lui Roland. Asprimea și aroganța dispăruseră de pe chipul lui, și toate trăsăturile îi exprimau tandrețe, îmbinată cu un pic de bucurie în ochi.

– Nu chiar, răspunse el. Am vrut să-ți arăt că nu sunt întotdeauna bărbatul pe care ți-l imaginezi.

Capitolul 6

În timp ce se schimba pentru cină, Louise se gândea. Niciodată un bărbat nu o cufundase într-o tulburare atât de profundă ca Roland Winterhaven. Îl considera absolut antipatic, se ferea de el atât cât putea, și totuși nu fusese în stare să-i reziste.

Era oare același bărbatul cel care o atacase atât de violent în atelier și fusese atât de tandru în pădure? Care dintre ei era de fapt adevăratul stăpân al castelului Ormeaux?

Își puse o rochie din mătase albastră ale cărei mânșete și gulerul alb o făceau să pară o fetiță cuminte. Privindu-se în oglindă, oftă dezamăgită. Cât de departe era de eleganța Ambrei Winterhaven, sau de șicul lui Chantal d'Abrisseau! Aceste două femei nu semănau deloc una cu alta și era uimitor să te gândești că pe Roland îl interesau două persoane atât de diferite. Louise se surprinse sperând că până la urmă el se va căsători cu Ambre.

În timp ce se pieptăna și se machia, după amiaza pe care o trăise îi revenea mereu în minte. I se părea că încă mai simte buzele lui Roland pe ale sale. Regretă acum forța involuntară

care o îndemnase să-i răspundă la sărut. Cu siguranță că el se mândrea cu noua lui cucerire, și mai ales cu faptul că fusese pe placul unei femei care până acum nu-i arătase decât ostilitate.

– Câte sunt acelea care visează la tine și îți așteaptă favorurile? se adresă ea imaginii din oglindă ca și cum i-ar fi vorbit lui Roland. În orice caz, nu te baza pe faptul că eu mă voi alătura mulțimii tale de admiratoare!

Aruncă o privire la ceas și observă că gândurile ei o făceau să întârzie. Își pudră repede obrajii și coborî. Ajunsese la capătul de jos al scării când Henri traversă holul. Servitorul nu o văzu. Louisei i se păru că este foarte grăbit.

– Bună seara, Henri, zise ea, dar cum el era cam tare de ureche, n-o auzi.

Fata auzi în schimb un mic zgomot și își dădu seama că omului îi scăpaseră niște chei.

– Henri! îl strigă ea.

El însă dispăruse deja pe culoar și, ridicând cheile, Louise porni în urmărirea lui. În ciuda întunericului, îl zărea la câțiva pași în fața ei și i se păru că îl vede intrând în bibliotecă.

Intră și ea în această încăpere, doar la câteva secunde după el și, spre surprinderea ei, nu-l găsi.

– Henri?

Aprinse lumina și se plimbă prin vasta bibliotecă. Trebui să recunoască în fine că Henri nu era aici.

– Ciudat! murmură ea.

Tot jucându-se cu cheile, încerca să înțeleagă. Se înșelase probabil, concluzionă ea. Henri nu intrase în bibliotecă ci într-o altă încăpere. Întorcându-se pe culoar, privi în jurul ei. Nu se vedea lumină pe sub nici o ușă. Nevoind să întârzie prea mult, Louise se hotărî să-i dea cheile lui Roland.

Când ajunse în salon, Roland, Ambre și Philippa o așteptau, întrebându-se ce anume o făcea să întârzie.

Ambre, scăpată în mare măsură de migrena ei, era ca de obicei veselă și fermecătoare.

Louise întâlni privirea lui Roland. Nimic din înfățișarea lui nu trăda momentul pe care-l trăiseră în pădure. Ar fi putut să fie oricare alt străin.

– Vrei puțin vin? îi propuse el.

Louise încuviință din cap.

– Henri și-a pierdut cheile în hol, zise ea, întinzându-i-le. Am alergat după el să i le dau. Mi s-a părut că a intrat în bibliotecă dar nu l-am găsit acolo.

Pe chipul lui Roland se produse o transformare spectaculoasă. Părea dintr-o dată foarte îngrijorat dar și ușurat în același timp.

– Mulțumesc, Louise, zise el cu o voce bizară. Henri o să le caute peste tot. Aș face bine să i le duc chiar acum.

– Dacă nu cumva o fi fost răpit de o fantomă! glumi Philippa. Nu se spune că acest castel este bântuit?

– Eu n-am întâlnit niciodată nici o apariție, îi replică mai degrabă sec Roland.

– Nici eu! zise și Ambre veselă.

– Probabil că Henri tocmai mănâncă. Mă duc să-i duc cheile. Vă rog să mă scuzați o clipă, zise Roland.

Umplu paharul Louisei, i-l întinse și dispăru brusc.

De îndată ce el plecă, Ambre se întoarse spre fată.

– Ia povestește-mi cum a decurs vizita voastră la primărie. După spusele lui Roland, te-ai descurcat foarte bine.

– Fără ajutorul lui, lucrurile nu s-ar fi desfășurat atât de bine, preciză Louise, povestindu-i în amănunt cum decursese vizita.

Tocmai în clipa când povestea întâlnirea cu Chantal d'Abrisseau, apăru Roland.

Adresându-i-se acestuia, Ambre spuse:

– S-a întors Chantal? Și familia ei? Îi credeam în Statele Unite pentru mai multe săptămâni!

– Expoziția generalului va avea loc mai devreme decât fusese prevăzut, îi explică Roland pe un ton destul de crispat.

Louisei i se păru îngrijorat.

– Dragul nostru general vrea să-și facă o plăcere și să strălucească cu tablourile pe care le-a cumpărat de la Peter, zise Ambre cu un aer disprețuitor.

Roland privea distrat fundul paharului. Părea absent și nu reacționă la spusele lui Ambre.

– Presupun că Chantal este furioasă, continuă aceasta. Îi place la oraș iar la țară are impresia că se îngroapă de vie.

Aruncă o privire fugară spre Roland, apoi le adresă un zâmbet Philippei și Louisei.

– Cred că singurul ei punct de interes aici este Roland.

Auzindu-și numele, acesta tresări, smuls din îngândurare.

– Haide, Roland, știi bine că Chantal este nebună după tine, nu-i așa? Încă de mică te adora și era geloasă pe toate femeile din preajma ta.

Străduindu-se să zâmbească, Roland răspunse:

– Eu nu remarcasem asta!

– Oh, ipocritule! exclamă Ambre. Pun pariu că și Louise și-a făcut deja o părere în această privință, nu-i așa, Louise?

– Mi s-a părut… foarte fericită să-l revadă, zise cu prudență Louise.

Privirea lui Roland o întâlni pe a ei, susținând-o cu fermitate, fără să confirme sau să-i infirme spusele.

Ambre izbucni în râs și, o clipă mai târziu, Marie veni să-i anunțe că masa este servită.

*

În seara aceea, ajunsă în camera ei, Louise examină fotografiile lui sir Peter și începu să-i citească biografia. Ceva o intriga însă, o intuiție confuză o tulbura. Frumosul chip zâmbitor al lui sir Peter nu răspundea la toate întrebările ei.

Era trecut de miezul nopții când își abandonă lectura. Stinse lumina dar nu trase draperiile. Nici obloanele nu erau închise și lumina lunii intra în valuri în încăpere. După vreo jumătate de oră, Louise își dădu seama că nu poate să adoarmă în aceste condiții. Se ridică, se îndreptă spre fereastră și contemplă peisajul metamorfozat de razele argintii. Lacul scânteia și, în spatele lui, pădurea forma o masă întunecată și misterioasă.

Deodată, Louise avu chef să se plimbe. Supunându-se acestui impuls, își puse o haină peste cămașa de noapte, își luă niște pantofi și coborî fără zgomot scara.

Afară era destul de răcoare. Luna domnea pe un cer limpede și înstelat. Louise merse de-a lungul fațadei castelului, cu mintea preocupată încă de sir Peter. Îi era foarte greu să și-l imagineze pe omul din spatele fotografiilor, iar amintirea sărutului lui Roland venea și ea să-i tulbure gândurile.

– Nu sunt bună de nimic, nu sunt la înălțimea așteptărilor. N-am să pot niciodată să-l redau pe acest om așa cum era. Ambre va trebui să caute un alt pictor.

Descurajată, se opri la colțul castelului și se întoarse ca să pornească în sens invers. Dar simți pe umăr o mână și sări la o parte de spaimă.

– Louise…

Era vocea lui Roland. Când îi întâlni privirea, fata citi în ea o profundă nemulțumire.

El își înfipse degetele în brațul ei și spuse:

– Mă întrebam dacă nu cumva ești somnambulă.

– Nu, răspunse ea strângându-și și mai bine haina. Se simțea stânjenită de ținuta ei, de ora târzie și de prezența lui Roland, încă îmbrăcat. Ce făcea el afară atât de târziu? La ora unsprezece, spusese și el ca toată lumea că se duce să se culce.

– Ce naiba faci aici? întrebă el furios.

Nu numai că nu-i dădea drumul brațului, dar își permitea să o și scuture ca pe un copil prins că greșise.

Louise îi replică, iritată:

– Este interzis să mă plimb la lumina lunii?

– Mă miră faptul că te găsesc scotocind pe afară după miezul nopții, zise el cu un aer bănuitor.

– De ce aș scotoci?

Severitatea lui Roland față de ea i se păru într-adevăr exagerată. Se întorsese oare la poziția lui inițială de ostilitate? Ce contrast față de sărutul tandru de azi după-amiază! Probabil că Roland regreta acum acele clipe de slăbiciune și voia să-i arate Louisei că ele aparțin trecutului.

– Ția-ș fi recunoscător dacă n-ai mai da târcoale noaptea pe afară, îi zise el sec.

– De ce?

În lumina lunii, chipul lui părea crispat, privirea aspră, iar buzele strânse nu mai formau decât o linie subțire.

– Ai putea fi luată drept un hoț, îi explică el.

Louise schiță un zâmbet ironic.

– Înțeleg: ai crezut că sunt vreun hoț! Și sunt mulți hoți pe aici?

– Apar uneori, răspunse el laconic.

Louise era sigură că era doar un pretext, dar de ce, de ce toate aceste minciuni?

– Pentru siguranța ta, adăugă el, te sfătuiesc să nu ieși din cameră noaptea.

– Credeam că nu mai am de ce să mă tem de tine, zise Louise revoltată.

– Trebuie să discuți întotdeauna și cele mai mici amănunte? replică el pe un ton obosit și amenințător.

– Discut doar atunci când oamenii sunt nesocotiți. De ce n-aș putea să mă plimb noaptea dacă am chef? Sunt sigură că nu există nici un pericol. Acestea fiind zise, începe să mi se facă somn, noapte bună.

Trecu prin fața lui, cu capul sus, și se îndepărtă repede, fără să-i lase timp să reacționeze.

– Louise…

Ea se opri, se întoarse și întrebă sec:

– Da?

Când o ajunse din urmă, atitudinea lui se schimbase.

– Te rog să mă ierți… N-ar fi trebuit să-ți vorbesc atât de aspru. Ai ieșit doar pentru că nu-ți era somn, nu-i așa?

– Da, firește.

El îi căuta privirea și ea se simți obligată să-i explice.

– Nu reușesc să mi-l reprezint prea bine pe sir Peter și asta mă tracasează. De altfel, tot n-am rezolvat problema. Este ca și cum mi-ar lipsi o piesă dintr-un puzzle. În fine… asta nu-i problema ta.

– Dar ai acceptat totuși comanda primarului! se miră Roland.

– Ți-am mai spus că nu-i o sarcină ușoară. Sper să descopăr ce anume mă deranjează.

– Îți iei munca foarte în serios.

Nu mai rămăsese nimic din enervarea pe care o arătase Roland cu câteva clipe mai devreme.

– Și tu la fel, cred, răspunse ea, mai tulburată de noua lui atitudine decât de furia de adineauri.

Ghici pe chipul lui umbra unui zâmbet.

– Bineînțeles! zise el. Iată în sfârșit un punct comun între noi.

– Poate, murmură Louise.

Se înfioră brusc. Începuse să adie un vânt rece și ea întârziase afară mai mult decât prevăzuse.

– Ar trebui să intri, o sfătui Roland strecurându-și un braț pe după umerii ei într-un gest protector.

În loc să binevoiască să facă pace, din nu se știe care motiv misterios, Louise se simți agasată și se desprinse repede de el.

– Noapte bună, Roland! îi aruncă ea îndepărtându-se foarte repede.

Întoarsă în camera ei, nu-și găsi somnul. Nu mai era sir Peter cel care o ținea trează, ci Roland. Sentimentele pe care el începea să i le inspire o contrariau teribil și hotărî ca de acum încolo să-și mobilizeze toată energia ca să lupte împotriva lor.

*

În zilele ce urmară, temerile Louisei nu făcură decât să crească. Regreta că acceptase atât de ușor comanda pentru tabloul lui sir Peter. Dacă acum ar declara că nu mai poate să-l facă, ce vor crede despre ea?

Spre sfârșitul săptămânii, era atât de tulburată de problemele pe care i le punea acest portret, încât nu reuși

măcar să se concentreze pe schițele copiilor. Și dacă tot i se propusese să îmbine lucrul cu vacanța cât timp va sta aici, se hotărâse să-și ofere o zi liberă.

– Dacă ești de acord, aș vrea să mă duc la Amboise, îi spuse ea Ambrei.

– Bineînțeles! Faci cum vrei.

– Crezi că le-ar plăcea și copiilor să vină? întrebă ea.

Invitându-i, își dădea posibilitatea să-i observe mai bine și, în același timp, le permitea Ambrei și Philippei să aibă câteva ore de liniște.

Ambre izbucni în râs.

– Le-ar plăcea la nebunie să te însoțească dar, draga mea Louise, chiar vrei să ți-i iei pe cap?

– I-aș lua cu plăcere, o asigură ea.

Selena, Simon și Angela acceptară cu entuziasm invitația. Când Louise coborî, ei o așteptau deja lângă mașină. Roland trăncănea cu ei și copiii îi arătau o mare afecțiune unchiului lor. Acesta era întotdeauna bun și indulgent cu ei, Louise remarcase asta.

– Chiar vrei să ne scapi de monștii aceștia mici toată ziua? întrebă el când Louise li se alătură.

– Nu suntem monștri, unchiule Roland! protestă Angela cu toată demnitatea celor patru anișori ai ei.

El îi ciufuli părul și fetița râse din tot sufletul.

– O să vedem ce-o să zică Louise despre voi când vă veți întoarce, spuse el.

– De ce nu vii și tu cu noi, unchiule Roland? întrebă Selena. I-ai ține de urât Louisei.

Aceasta nu se putu împiedica să roșească atunci când ochii lui Roland se ațintiră asupra ei, sclipind amuzați.

– Cred că Louise o să aibă destul de lucru cu voi trei. Nu vrea să mă aibă și pe mine pe cap.

– Hai, unchiule Roland, vino cu noi, insistă Simon. Nu vreau să fiu eu singurul bărbat!

Roland izbucni în râs și scutură din cap.

– Nu pot, am mult de lucru…

Îi aruncă Louisei o privire provocatoare.

– Dar dacă Louise ar vrea cu adevărat…

Fata era teribil de încurcată. Era limpede că el își bătea joc de ea. Nu voia de fapt să meargă cu ei și era sigur că nici ea nu dorea acest lucru, dar profita de împrejurări ca s-o pună într-o situație stânjenitoare.

Ridicând din umeri, ea se prefăcu total indiferentă.

– Faci cum vrei, Roland. Ești binevenit, dar dacă ai atâta de lucru…

– Oh, munca mea poate să mai aștepte, dacă toată lumea se bucură să merg și eu! zise el spre marea surprindere a Louisei.

– Oh, da, unchiule Roland, vino cu noi! strigară copiii în cor.

– Bine, acordați-mi doar cinci minute ca să-i spun lui Henri.

El se îndepărtă cu pași mari și Louise oftă, neputincioasă. Ce om imprevizibil! Avu presimțirea că frumoasa ei zi de odihnă se va transforma într-o încercare grea.

Roland reapăru după cinci minute. Copiii se așezaseră deja în mașină.

– Voi conduce eu, Louise, dacă nu te superi. Știu drumul mai bine decât tine.

Ea se supuse în fața acestui argument indiscutabil. Totuși nu se lăsă păcălită de adevăratul motiv al lui Roland. Acesta nu voia să fie văzut într-o mașină condusă de o femeie.

Pe bancheta din spate, copiii nu mai conteneau cu sporovăiala. Nu mai era nevoie ca Louise și Roland să poarte o discuție susținută. Cu un zâmbet ironic, el îi spuse după o vreme:

– Acesta este doar începutul.

– La ce?

El începu să râdă.

– Sunt sigur că vei fi o mamă foarte bună, Louise. Știi din instinct cum să te porți cu copiii.

– Și tu, îi replică ea.

– Aceștia sunt practic ai mei, îi explică el. Îi cunosc de când s-au născut.

Dacă se va căsători cu Ambre, gândi Louise, el va deveni și în mod legal tatăl lor. Și cum se vedea bine că ei îl iubeau foarte mult, nu se mai punea nici o problemă.

După un timp de tăcere, el o întrebă:

– Ți-ar plăcea să vezi Chenonceaux?

– Aș fi încântată, răspunse ea. Este castelul meu preferat.

– Atunci, să mergem.

Niciodată nu-l văzuse Louise pe Roland atât de amabil. Era greu să faci vreo apropiere între acest bărbat și personajul sumbru care o terorizase în seara venirii sale la castel. Nu semăna însă nici cu cel care o sărutase atât de tandru în pădure, în ziua când avuseseră pana de mașină. Astăzi, el juca rolul unchiului binevoitor și, uitându-și temerile, Louise se relaxă alături de el.

Vizitară castelul și copiii nu se plictisiră nici o clipă. Chiar și micuța Angela părea să aprecieze mobilierul somptuos, tapiseriile și tablourile.

– Mi-ar fi plăcut mult să le cunosc, murmură Roland îngândurat.

– Pe cine? întrebă Louise.

– Pe elegantele doamne care au onorat odinioară cu prezența lor acest castel. Diane de Poitiers, Catherina de Medicis, Louise de Lorena…

Se întrerupse când rosti acest nume și-și privi zâmbind interlocutoarea.

– Mi-ar plăcea să știu cum era acea Louise… micuță și frumoasă, cu ochii sclipind de inteligență, poate… la fel ca tine.

– Ce am făcut ca să merit aceste complimente? glumi ea, ascunzându-și cât putea mai bine emoția pe care i-o provocau cuvintele lui seducătoare.

Roland izbucni într-un râs ușor și-și plecă asupra ei o privire însuflețită de o licărire ciudată.

– Mă fascinezi, asta ai făcut.

– Toate femeile te fascinează, contraatacă ea.

– Unele mai mult decât altele.

– Ar trebui să-i adunăm pe copii, zise Louise văzând că aceștia se cam împrăștiaseră, dar și pentru a pune capăt acestei discuții derutante.

Roland Winterhaven o descumpănea astăzi mai mult ca niciodată…

Cum afară era vreme frumoasă, el propuse un picnic. Într-o patiserie din Amboise, copiilor le dădu voie să aleagă tot ce le plăcea și chipurile lor frumoase se luminară de zâmbete încântate. Roland le cumpără sucuri de fructe și, pentru el și Louise, luă vin.

– Ar fi păcat să ne închidem într-un restaurant și să nu profităm de soarele acesta, declară el.

Încărcați cu provizii, urcară pe o colină ce domina acoperișurile cenușii ale orașului și castelul. Din fericire, Louise păstra întotdeauna în mașină o pătură pe care acum copiii o întinseră pe iarbă.

După ce mâncară ca niște căpcăuni, copiii se îndepărtară puțin ca să se joace. Roland se întinse atunci pe pătură, cu mâinile sub cap, oftând mulțumit. Louise nu-l mai văzuse niciodată până acum într-o asemenea stare de relaxare și seninătate.

– Asta-i adevărata viață, murmură el. Un pic de mâncare, un strop de vin și o femeie frumoasă.

Aruncă o privire ironică spre însoțitoarea lui.

Louise se întinse și ea, la celălalt capăt al păturii.

– Ar trebui să fiu de acord cu ceea ce spui? întrebă ea pe un ton ușor agresiv.

– Încă te mai ferești de mine, Louise. Nu m-ai iertat pentru purtarea mea? Tot nu ai încredere în mine?

– Te-am iertat, evident, afirmă ea. Dar mă feresc de tine, este adevărat, simt că ești periculos pentru mine.

Abia rosti această mărturisire că Roland se și rostogoli spre ea. Chipul lui ajunse foarte aproape de al ei, cu frumoșii lui ochi cenușii, cu buzele-i tremurând imperceptibil. Spre disperarea ei, Louise constată că bărbatul acesta îi anihila toată voința. Auzea strigătele copiilor nu departe de ei. Erau însă prea absorbiți de joaca lor ca să-i poată observa.

Louise nu rezistă sărutului lui Roland, și abia dacă își dădu seama că întindea mâna ca să-i mângâie părul. Îl respinse doar atunci când căldura degetelor lui, prin țesătura subțire a bluzei, o readuse la realitate.

– Nu, Roland… Nu…

– De ce nu? răspunse el liniștit. Îmi place, și ție la fel.

El nici nu bănuia furia care o cuprindea pe Louise. Așadar, bărbatul care se va căsători cu Ambre, sau eventual cu Chantal, își permitea să se distreze până atunci cu ea! Dar ea nu-și dorea mici aventuri fără viitor cu atât mai puțin cu

Roland Winterhaven decât cu un altul. În ceea ce o privește, ea ar fi dorit… oh, ar fi dorit să… Își alungă însă cu hotărâre această dorință tulburătoare. La ce bun să viseze imposibilul?

– Nu am de gând să figurez printre cuceririle tale, îl anunță ea cu răceală ridicându-se.

Roland o obligă să se întindă din nou.

– Louise, nu cumva ești…

O reținea lângă el cu blândețe dar ochii îi trădau o pasiune violentă. Ea nu trebuia să-l creadă, știa asta.

– Nu mai suntem copii, murmură el.

– Oh! Unde sunt copiii? strigă ea eliberându-se. Simon! Selena! Angela! Veniți încoace!

Era roșie ca focul și gâfâia. Când se ridică în picioare, totul se cam învârtea puțin, din cauza vinului pe care-l băuse, dar și mai sigur din cauza sărutului lui Roland. De ce nu se apărase? De ce nu reușise să-și ascundă sentimentele? Acum, Roland își bătea joc cu siguranță de slăbiciunea ei.

Copiii o ascultară cuminți, când ea îi chemă. Angela îi oferi un buchețel de flori de câmp.

Louise le luă și-i zâmbi. Se străduia să pară cât mai naturală dar nu-și regăsi liniștea toată după-amiaza. În mintea ei domnea cea mai mare confuzie.

Când vizitară Le Clos-Luce, totul i se păru învăluit în ceață și, în loc să se entuziasmeze împreună cu Simon în fața mașinăriilor extraordinare realizate după planurile lui Leonardo da Vinci, ea se gândi fără încetare la ceea ce se petrecuse pe iarbă. Preț de câteva clipe, îl avusese pe Roland numai pentru ea… Dar dacă va continua să se înduioșeze astfel, risca să sufere enorm. De îndată ce-și dădu seama de asta, se luptă cu toată energia împotriva atracției pe care o simțea față de viitorul soț al Ambrei.

Se simți ușurată când ajunseră la castel. Copiii alergară imediat să le caute pe Ambre și Philippa ca să le povestească cum își petrecuseră ziua. Louise urcă direct în camera ei, având mare nevoie de un răgaz ca să-și pună ordine în gânduri.

*

Câteva zile mai târziu, se apucă să facă primele schițe la portretul lui sir Peter Winterhaven. Singură în atelierul său, se arătă foarte încrezătoare la început, apoi, după o vreme, descurajată, mototoli cu furie schițele și le aruncă pe jos. Nu reușea să facă nimic. Bărbatul pe care-l desena semăna cu sir Peter dar nu era el. Își întrerupse până la urmă lucrul și plecă să se plimbe.

Se îndreptă spre pivnițele pe care încă nu le vizitase. Acestea se aflau la ceva distanță de castel, la capătul unui drum sinuos. La prima vedere, clădirile păreau pustii. Louise observă câțiva muncitori în vie, ocupați cu treburi diverse. Încă nu se făcuseră strugurii și, cu inima strânsă, fata se gândi că va fi din nou în Anglia cu mult înaintea culesului. Îi plăcea totuși acest loc minunat, în ciuda problemelor pe care i le făceau Roland și portretul lui sir Peter.

Într-un hangar deschis, descoperi un storcător vechi pe care-l examină cu atenție, regretând că nu era nimeni prin preajmă, ca să-i dea explicațiile pe care le-ar fi dorit.

Îndemnată de curiozitate, se aventură în interiorul edificiului principal. După ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, zări cuvele imense și butoaiele. Își continuă mai departe explorarea. În clipa când pătrunse într-un coridor îngust, o mână se abătu pe umărul ei. Scoase un țipăt și, întorcându-se

brusc, întâlni privirea de oțel a lui Roland. Nu schița nici un zâmbet și amabilitatea lui din zilele precedente dispăruse.

– Roland, m-ai speriat! strigă ea.

– Ce cauți aici? întrebă el cu brutalitate, fără să se scuze.

– Mă… mă plimbam, se bâlbâi ea.

Îi vorbea ca unei vinovate, ca și cum ea ar fi încălcat limitele unui domeniu interzis.

– De ce nu mi-ai cerut mie să te conduc să vizitezi pivnițele? întrebă el cu asprime.

– Nici… nici măcar nu m-am gândit s-o fac. Treceam pur și simplu pe aici și…

– Pe viitor, dacă vrei să mai vezi ceva, spune-mi și am să-ți arăt.

Louise avu o impresie ciudată. Roland nu era furios doar pe ea, părea să aibă un secret pe care ea fusese cât pe-aci să-l descopere. Își aminti de supărarea lui atunci când o surprinsese afară în plină noapte. Și de data asta, se supărase în același fel. Dar ce ar fi putut el să ascundă? Imaginația Louisei o conducea spre presupuneri ridicole.

– Iartă-mă, nu știam că este o infracțiune! zise ea pe un ton ușor ironic, pentru că purtarea lui Roland o enerva. Dacă ai descoperit cumva un nou procedeu de a face vin, să nu te temi că am să-ți fur invenția. Chiar dacă aș avea-o sub nas, tot n-aș observa-o!

El o fixă o clipă cu o expresie bănuitoare apoi, deodată, se relaxă.

– Bun, dacă tot ești aici, zise el cu mai multă amabilitate, măcar să-ți prezint locurile.

Se întrerupse brusc și privi peste umărul Louisei. Henri tocmai sosea. Părea să fi ieșit din neant pentru a se materializa brusc în fața lor; era plin de praf.

– Ah, Henri! exclamă Roland.

Îi vorbi într-o franceză atât de rapidă încât Lousie nu înțelese o vorbă din spusele lui. Avu doar o vagă senzație că Roland căuta să se liniștească în privința unui subiect misterios.

Henri îi adresă un salut scurt Louisei și dispăru. După plecarea lui, Roland deveni parcă un cu totul alt om și fu un ghid perfect, furnizându-i fetei ample explicații despre activitățile lui viticole. Ea îi arătă un interes deosebit și, chiar dacă se simțea tulburată de prezența lui, reuși să-și păstreze destulă prezență de spirit pentru a-i pune întrebări potrivite.

În sfârșit el o anunță:

– Iată, am făcut turul complet. Acum ești mulțumită?

– Da, îți mulțumesc mult, răspunse ea.

Se întoarseră împreună la castel și, cum se apropia ora prânzului, urcă fiecare în camera lui să se schimbe.

Ajunsă în dreptul ușii sale, Louise repetă:

– Mulțumesc, Roland.

– Cu plăcere, murmură el.

Își cufundă din nou privirea în ochii ei cu un amestec de suspiciune și neliniște. Și de data asta, Louisei i se păru că este pe punctul de a-i dezvălui ceva, dar până la urmă nu spuse nimic.

În schimb, el îi puse mâna pe umăr, urcă ușor de-a lungul gâtului și-i mângâie scurt părul. Când ea se înfioră și roși brusc, el zâmbi.

– Pe curând, bolborosi eschivându-se, după care intră în grabă în cameră.

Capitolul 7

Zilele treceau una după alta cu o rapiditate uimitoare. Ocupată tot timpul, Louise desena, picta, sau pleca să descopere regiunea, atunci când îi lipsea inspirația. Îl evita pe Roland și nici el nu-i căuta compania. Nu se vedeau decât la masă.

În seara în care generalul d'Abrisseau, soția lui, Eloise, și Chantal au fost invitați la cină, Louise simți din nou o oarecare teamă, ca de fiecare dată când trebuia să se întâlnească cu străini. În afară de asta, Ambre se bucura să le arate primul ei tablou care-i reprezenta pe cei patru copii împreună. Ambre părea încântată de rezultat, dar Louise se temea de eventualele critici. Poate că generalul nu era chiar atât de ignorant în materie de artă pe cât pretindea Roland.

Louise se hotărî să-și pună rochia roșie pentru că această culoare îi dădea încredere în ea. N-o mai purtase din ziua sosirii sale aici și fu surprinsă să constate că încă îi venea bine. Până acum, fusese întotdeauna un pic cam slabă și, examinându-se cu o grijă deosebită în oglindă, observă că se

mai împlinise. Își văzu sânii mai rotunzi și mai tari, ceea ce-i provocă mai întâi o oarecare jenă, apoi acceptă cu o timidă satisfacție acest semn de feminitate.

Coborî în salon așteptându-se să fie ultima care sosește. De fapt, nu-l găsi decât pe Roland care stătea lângă șemineu și, cum ușa era deschisă, el n-o auzi intrând. Ea profită de acest lucru ca să-l observe o clipă în voie, în timp ce se trezeau în ea tot felul de sentimente contradictorii.

El părea cufundat în gânduri și preocupat. Când fata se apropie de el, în sfârșit o remarcă și zise:

– Bună seara, Louise. Vrei puțin Xeres?

– Da, mulțumesc.

Ea luă paharul pe care el i-l întinse și, întâlnindu-i frumoasa privire cenușie, simți deodată o dorință puternică să-l ajute, oricare ar fi fost problema lui. Mânată de acest impuls, ea îl întrebă:

– Ce se întâmplă, Roland?

El păru surprins.

– De ce îmi pui această întrebare?

Încurcată dintr-o dată, ea încercă să se explice cât putea mai bine:

– Pari îngrijorat.

– Eu am întotdeauna griji, îi răspunse el învârtind paharul între degetele-i fine dar puternice. Gestionarea unui domeniu ca acesta este o sarcină grea și plină de dificultăți.

– Te cred, afirmă Louise, crezând că se înșelase fără îndoială în privința gravității problemelor.

– Dar de obicei, depășesc ușor aceste dificultăți, adăugă el.

Făcându-și curaj, Louie murmură:

– Presupun că ar fi un semn de înfumurare din partea mea dacă ți-aș propune ajutorul meu… Uneori însă, doar faptul că vorbești cu cineva despre problemele tale te ușurează.

Pe buzele lui Roland apăru un zâmbet ironic și declară cu asprime:

– A trecut timpul când tu m-ai fi putut ajuta.

– Ce vrei să spui?

El îi luă paharul și-i prinse mâinile. Privind-o cu intensitate, spuse cu o voce mai blândă:

– Nu încerca să înțelegi.

Făcea un efort vizibil ca să pară relaxat.

– Cât ești de frumoasă, Louise! Îmi place cum îți stă în roșu.

Mâinile lui urcară încet de-a lungul brațelor și rămaseră nemișcate pe umerii ei.

– Știi, Louise, eu…

Își apropie buzele de ale ei și, în ciuda rațiunii care-i striga să se elibereze, Louise nu fu în stare. El avea asupra ei o putere irezistibilă și ea închise ochii.

– Au sosit invitații! anunță Philippa, rupând brusc vraja.

Se afla în pragul salonului și expresia de pe fața ei arăta limpede că surprinsese intimitatea scenei.

Deloc intimidat, Roland îi răspunse:

– Îți mulțumesc că m-ai anunțat, Philippa.

Și întorcându-se înspre biata Louise care devenise stacojie, adăugă:

– Scuză-mă, trebuie să-i întâmpin.

Louise rămase singură în salon și, ca să-și facă de lucru, își luă paharul cu vin. Ajungeau până la ea vocile și hohotele de râs din hol. Câteva clipe mai târziu, Roland reapăru împreună cu Raoul d'Abrisseau, cu soția acestuia și cu fiica.

Generalul nu-i păru prea simpatic Louisei. În ceea ce le privea pe Chantal și pe mama ei, ele se asemănau printr-o eleganță stridentă. Louise se simți ușurată când Ambre intră la rândul ei în salon, urmată de Philippa.

Începu o conversație veselă și lejeră. Chantal o privea cu coada ochiului pe Louise, cu o expresie disprețuitoare.

Era îmbrăcată într-o rochie de mătase crem, cu o croială extrem de rafinată care-i punea în evidență silueta fină. Un decolteu generos dădea la iveală pielea perfectă a umerilor ei. Cu părul ridicat, eliberându-i în întregime fața cu trăsături armonioase, era de o frumusețe frapantă. Judecând după felul cum o privea Roland, se vedea bine că el împărtășea părerea Louisei în această privință. Totuși, gura fetei trăda o duritate care-i compromitea farmecul.

De mai multe ori, Louise întâlni privirea plină de subînțelesuri a Philippei. În momentul în care grupul se îndreptă spre sufragerie, ele rămaseră amândouă puțin mai în urmă, și Philippa îi strecură Louisei la ureche:

– Este un seducător, Louise. Fii atentă!

Louise se crispă. Știa asta. Nu trebuia să ia în serios avansurile pe care i le făcea Roland. Probabil că în trecut se amuzase în același fel pe seama Philippei…

La masă, ea se așeză alături de general și, în mod foarte firesc, vorbiră despre pictură.

– Așadar, dumneata va trebui să faci portretul lui sir Peter! zise el.

– Deocamdată, n-am avansat prea mult în munca mea, mărturisi Louise.

– Este greu atunci când nu dispui decât de fotografii, zise el înțelegător.

Roland era așezat în fața Louisei și, în ciuda eforturilor sale, ea nu reușea să-și desprindă privirea de el. Expresia lui veselă nu era decât o fațadă, ea simțea asta, și tare ar fi vrut să știe ce-l preocupa.

Totuși, n-ar fi trebuit s-o intereseze problemele lui. De ce nu mai putea oare să rămână indiferentă față de necazurile lui Roland?

– Dacă vrei să-mi vezi tablourile, îi propuse generalul, va trebui să vii înainte să le trimit la Paris pentru expoziție.

Îndreptându-și cu mare greutate atenția spre interlocutorul său, Louise murmură:

– Vă mulțumesc pentru invitație… Voi veni cu plăcere…

Deși părea să nu fi ascultat discuția lor, Roland interveni deodată:

– Am aflat că expoziția dumneavoastră se va deschide mai devreme, generale.

– Într-adevăr, și din acest motiv mi-am scurtat călătoria în America. Nu rezolvasem încă problema asigurărilor. De altfel, nu prea sunt mulțumit de compania cu care am luat legătura, și-mi va trebui părerea unui expert.

– De ce nu ai face apel la Edgar Benson, generale? sugeră Ambre, intervenind la rândul ei. El a mai evaluat deja aceste tablouri, pentru Peter. Nu văd să fie nimeni mai calificat decât el, ce zici, Louise?

– Edgar este extrem de competent, confirmă aceasta.

– Am putea să-l invităm să-și petreacă vreo câteva zile aici, adăugă Ambre cu entuziasm. Pun pariu că te plictisești fără el, Louise!

Spunând acestea, le zâmbi celor din jurul ei, elocvent.

– El i-a scris deja două scrisori!

– Ambre, ar trebui să-ți fie rușine să ne dezvălui secretele ei! exclamă Chantal.

Se întoarse apoi spre Louise și o întrebă:

– Este logodnicul dumitale?

– Nu… răspunse aceasta, îngrozitor de stânjenită. Suntem doar foarte buni prieteni. M-a ajutat mult în cariera mea.

Surprinse pe chipul lui Roland o expresie ciudată.

– Nu trebuie să se glumească cu subiectul acesta, zise Ambre. Dragostea este o problemă strict personală. Dar ca să revenim la tablourile dumitale, generale, ai fi de acord să i te adresezi lui Edgar?

– Este o idee excelentă, aprecie doamna d'Abisseau, apoi adăugă după o scurtă pauză: Chantal dorește să organizăm o petrecere și eu sunt absolut de acord. S-o dăm atâta vreme cât tablourile mai sunt încă aici. După aceea, pereții vor fi atât de goi!

– Oh, da, mamă! zise și Chantal. Asta o să mai risipească un pic monotonia. Și după aceea, sper să mergem la Cannes. Ce zici, tată?

Generalul izbucni în râs.

– Nu mai sunt stăpân la mine în casă! Acum comandă femeile. De acord, să-l invităm pe acest domn Benson și să organizăm petrecerea. În ceea ce privește plecarea la Cannes, o să mai vedem.

– De ce nu i-am telefona lui Edgar chiar astă-seară? propuse Ambre, dovedindu-se ca întotdeauna foarte impetuoasă.

Louise îi sprijini propunerea și, după cină, o puseră pe ea să-și sune prietenul. Își dădu seama că dorea cu ardoare prezența lui Edgar aici, nu din motivele sentimentale pe care i le atribuia anturajul, ci pentru că el era singurul care ar fi putut să-i judece obiectiv lucrările de până acum.

Edgar acceptă cu plăcere serviciul pe care i-l cerea generalul.

– Orice pretext este bun ca să te pot vedea, draga mea! îi spuse el pe un ton vesel Louisei. Pot să vin chiar în weekendul

acesta. Cathy se descurcă foarte bine și fără mine la galerie. Oricum, aveam de rezolvat o afacere la Paris. Mă opresc pe la castel în drum.

– O clipă, răspunse Louise. Am s-o întreb pe Ambre dacă îi convine.

Tânăra femeie se arătă încântată, la fel și generalul.

O singură persoană părea nemulțumită: Roland. Nu-și manifesă în mod deschis reticența, dar Louise i-o bănui după expresia feței. Nu reușea deloc să-și explice această reacție. Fără îndoială, hotărî ea până la urmă, Roland dezaproba toate inițiativele al căror autor nu era el.

Ceva mai târziu, când toată lumea își bea cafeaua, Louise îl observă pe furiș și i se păru că este foarte enigmatic.

Ținând cont de vizita lui Edgar, doamna d'Abrisseau fixă pentru sâmbătă petrecerea. A doua zi, Ambre o asigură pe Louise că familia d'Abrisseau nu făcea niciodată lucrurile pe jumătate. Îi spuse că va fi cu siguranță o petrecere grandioasă. Și deodată, exclamă:

– Și nu am decât niște rochii vechi! Îmi trebuie o toaletă nouă pentru această ocazie.

Proiectul acesta o pusese și mai mult pe Louise în încurcătură. Se întrebase deja în sinea ei cum o să se îmbrace. Nu era deloc pregătită pentru petreceri atât de elegante. Totuși, nu se gândise să-și cumpere o ținută specială.

Ca și cum Ambre i-ar fi citit gândurile, spuse:

– Vreau neapărat să-ți fac un cadou, la fel și Philippei. Vom merge împreună la Paris.

Ochii îi străluceau deja la această perspectivă, și Louise înțelese că era inutil să mai discute. Când Ambre lua o hotărâre, nimic nu putea s-o mai oprească. Experiența îi dovedise deja asta.

Spre surprinderea ei, Roland nu se opuse acestor cheltuieli. Dimpotrivă, se oferi chiar să le conducă pe cele trei femei la Paris.

– Și eu trebuie să mă duc. Profitați așadar de mașina mea?

Ambre însăși păru uimită de această bunăvoință. Mânată de un impuls, îl sărută afectuos pe Roland pe obraz.

– Ce drăguț ești să ne duci!

El nu se arătă prea sensibil la aceste manifestări de bucurie. Era oare îndrăgostit într-adevăr de Ambre? Deja de mai multe ori, Louise fusese pusă în situația de a se îndoi de asta. Dar poate că el ținea să-și ascundă sentimentele atâta vreme cât ceremoniile destinate memoriei lui sir Peter nu avuseseră încă loc.

*

Plecară foarte devreme dimineața și Roland le lăsă pe pasagerele lui la o mare casă de modă unde, după spusele Ambrei, se găseau toalete foarte rafinate și la prețuri rezonabile. Louise nu se putu abține să zâmbească la ceea ce Ambre înțelegea prin „prețuri rezonabile".

– Ne întâlnim la prânz? întrebă Roland când plecă.

– Ai cumva amabilitatea să ne inviți la restaurant? glumi Ambre cu un zâmbet fermecător.

– Ar fi o plăcere pentru mine! îi replică el cu o privire malițioasă. Însoțit de niște creaturi atât de încântătoare ca voi, îi voi face geloși pe toți bărbații din Paris!

Ce ființă ciudată! gândi Louise în timp ce intrau în salonul casei de modă. Dintr-o clipă în alta, el putea trece de la expre-

sia întunecată și plină de îngrijorare la o dispoziție dintre cele mai agreabile. Într-o zi era blând, curtenitor, în ziua următoare era violent, aspru…

Problema alegerii unei rochii luă locul repede „problemei Roland" în gândurile Louisei. O femeie înaltă și elegantă, cu părul alb le întâmpină pe Ambre și prietenele ei, apoi apărură și două angajate care începură să le prezinte rând pe rând toaletele.

Un pic intimidată, Philippa îi șopti la ureche Louisei:

– Nu sunt obișnuită cu astfel de locuri. Este impresionant, nu-i așa?

Timpul trecu în mod plăcut, cu probatul rochiilor și una dintre ele îi reținu atenția Ambrei.

– Parcă este făcută pentru tine, Louise. Ce zici, Philippa? întrebă ea.

Louise se învârtea încet în jurul ei, făcând să plutească fusta amplă din mătase albastră. Chiar dacă era puțin cam îndrăzneț, decolteul îi venea de minune și materialul era adunat pe umeri în cute suple prinse cu agrafe argintii. Louise era cucerită și optă și ea pentru această rochie pe care nici o etichetă nu arăta cât costă.

La rândul lor, Ambre și Philippa își găsiră și ele toaletele potrivite și, pentru că cele trei rochii nu necesitau decât câteva retușuri minore, li se propuse să treacă să le ia chiar în seara aceea, înainte să se întoarcă la castel.

– Și acum, ne trebuie pantofi! zise Ambre, plină de entuziasm.

– Este aproape ora prânzului, Roland o să ne aștepte, obiectă Philippa.

– Să aștepte! o liniști Ambre, zâmbitoare.

Le conduse pe prietenele ei la un magazin pe care ea îl considera cel mai bun din oraș. Louise descoperi cu încântare niște pantofi de aceeași nuanță cu rochia.

Ajunseră cu întârziere la întâlnirea fixată cu Roland. Contrar temerilor Louisei el nu se arătă deloc iritat. Se resemnă mai degrabă cu o amabilă curtoazie și le întrebă despre cumpărături, iar când Ambre îi spuse că cheltuise o avere, el nici nu clipi. Poate că renunțase să-și mai impună voința față de tânăra femeie? Sau măcar până când se vor căsători?

Toată după-amiaza mai umblară după cumpărături mărunte și deja se întunecase când se întoarseră.

– Nu știu ce credeți voi, zise Ambre, dar în ceea ce mă privește, am petrecut o zi excelentă.

Louise și Philippa își exprimară și ele satisfacția. Louise îl privi pe Roland scoțând pachetele din portbagaj. Acesta dăduse dovadă de o răbdare demnă de admirat și ea simți nevoia să-i mulțumească.

– Cred că Roland merită complimentele noastre pentru că ne-a suportat, zise ea.

Ambre izbucni în râs și alergă spre el să-l sărute. Roland le privi atunci pe cele două femei și zâmbi.

– Dar voi, voi nu-mi mulțumiți?

Philippa urmă cu curaj exemplul Ambrei și-l sărută pe obraz. Louise însă simți deodată o intensă confuzie. Nu putea totuși să se eschiveze. În clipa când se apropie de el, Roland întoarse capul și buzele li se întâlniră o clipă. Louisei îi veni în minte, fără să vrea, excursia lor la Amboise și toate celelalte dăți când…

*

Toată săptămâna, Louise lucră, aproape cu frenezie. Se afla în fața castelului, desenându-i pe copiii care se jucau, când sosi Edgar. Venise puțin mai devreme decât fusese prevăzut și ea se bucură. Își lăsă la o parte carnetul și creionul, și alergă în întâmpinarea lui. Edgar o luă în brațe, o sărută, apoi o ținu la o oarecare distanță de el ca s-o poată privi mai bine.

– Arăți splendid! Ce mai faci?

– Foarte bine, răspunse ea. Copiii sunt adorabili și mă înțeleg de minune cu Ambre. Nici n-aș fi putut visa o comandă mai plăcută. O să-ți fiu veșnic recunoscătoare pentru că mi-ai obținut-o.

Se gândi că o să mai aibă timp destul să vorbească cu Edgar despre portretul lui sir Peter și despre problemele de care se lovea.

Copiii se adunară în cerc în jurul lor; pe moment, Louise nu observă prezența lui Roland. Acesta veni să-l salute pe Edgar și răceala lui o uimi pe fată.

*

Ceva mai târziu, Edgar urcă în atelier și o felicită pentru primele roade ale muncii ei.

– Da… da, este excelent, afirmă el.

Încurajările lui îi vor permite poate să-l reînvie pe sir Peter, speră ea. Și-i mărturisi dificultățile pe care le are cu acest portret.

– Înțeleg, zise el. Nu este ușor să încerci să reprezinți un om care pare să fi fost un sfânt.

Louise încuviință.

– Ceva mă stânjenește, îi explică ea. Pe unele fotografii percep parcă o ușoară fisură. Îmi dau seama că nu era un om perfect, dar nu reușesc să-mi fac o părere despre defectele sale… sau măcar despre slăbiciunile sale.

– Cu toții avem defecte sau slăbiciuni, zise Edgar zâmbind. Poate că era un soț gelos?

– Habar n-am și asta mă blochează.

Louise își împreună mâinile cu disperare.

– Mă tem că-mi caut scuze la propria mea incompetență.

– Ești absolut în stare să execuți acest tablou! protestă Edgar. Nu-ți face griji. Mai ai timp destul.

– Nu pot totuși să-mi prelungesc la nesfârșit șederea aici. Uneori am impresia că deranjez, orice ar zice Ambre.

– Te înșeli. Ea este încântată că te afli aici. Se simțea foarte singură, să știi.

– Bineînțeles. Cu siguranță că suferă mult, în ciuda veseliei pe care o afișează. Totul va fi mult mai bine când va putea să se căsătorească cu Roland.

Edgar păru surprins.

– Este vorba despre căsătorie între ei? întrebă el.

– Toată lumea este convinsă de asta. Dar, din decență, ei doi nu vorbesc nimic înainte de ceremoniile prevăzute în memoria lui sir Peter.

În ciuda acestei explicații, Edgar își păstră expresia de îndoială și schimbă subiectul.

– Se pare că mâine seară suntem invitați la familia d'Abrisseau?

Louise dădu din cap afirmativ.

– Ambre ne-a cumpărat mie și Philippei câte o rochie pentru această ocazie. N-ar fi trebuit să accept. Este într-adevăr prea generoasă.

*

A doua zi, când se îmbrăcă în rochia aceea, Louise încă se mai simțea vinovată. Dar îi venea de minune și, după ce adăugă ținutei sale cerceii și brățara de argint, nu rezistă superbei imagini pe care i-o reflecta oglinda.

Când coborî, Roland era în hol. Zărindu-l, Louise ezită o clipă la baza scării, temându-se să-l înfrunte singură. Cum el era întors cu spatele, nu o văzu. În timp ce ea întârzia, încurcată, pe una din trepte, Ambre ieși dintr-o încăpere de la parter și se îndreptă spre el. Ținându-și răsuflarea, Louise îi observă. Cu rochia ei alb-aurie, cu părul blond ridicat într-o coafură complicată, Ambre era pur și simplu strălucitoare. Se învârti pe loc în fața lui Roland, făcând să plutească mătasea ușoară în jurul ei.

– Cum arăt?

– Încântătoare, răspunse el.

Preț de câteva clipe, rămaseră nemișcați privindu-se. Apoi, brusc, ea se aruncă în brațele lui Roland. Cuvintele ei, vibrând de emoție, ajunseră până la Louise.

– Oh, Roland, fac tot ce pot dar… este atât de greu… Oare nu mai vine odată luna septembrie? Îmi este rușine de mine… de nerăbdarea mea…

– Peter te-ar fi înțeles, o asigură el mângâind-o ușor pe umăr.

– Da, știu asta. Dragul de Peter! El chiar prevăzuse totul. N-a zis el că n-ar fi supărat pe mine dacă noi doi ne-am căsători după moartea lui?

Louise nu vru să audă mai mult. Urcă repede în camera ei și se sprijini de ușa închisă. Tremura toată. De data aceasta nu-i mai era permisă nici o îndoială. Dacă nutrise câteva speranțe, câteva iluzii, trebuia acum să le alunge cât mai repede cu putință. Trebuia să-și alunge imediat sentimentele necugetate pe care le lăsase să încolțească în sufletul ei. Din păcate însă, se temea că nu-l va mai putea uita niciodată pe Roland. Înverșunându-se împotriva suferinței, hotărî să-și termine treaba cât mai repede, pentru a putea pleca de la castel.

Mai așteptă o vreme până când să se aventureze din nou pe scară. Acum, toată lumea se afla în hol și ea ajunse ultima. Toate privirile se îndreptară spre ea și, mai mult decât celelalte, cea a lui Roland exprima o vie admirație.

În altă împrejurare, ar fi fost măgulită de asta…

Urcă în mașina lui Edgar, care profită de drum ca s-o întrebe:

– Roland este un om cam dificil, nu-i așa? Relația ta cu el nu s-a ameliorat deloc?

Într-una dintre scrisori, Louise îi vorbise fără să-i dea amănunte despre ostilitatea pe care el i-o arătase la venirea ei aici.

– Este un tip foarte schimbător, se mărgini ea să-i spună.

– A acceptat până la urmă prezența ta?

– N-a avut încotro.

Ei mergeau în urma mașinii familiei Winterhaven, care intra acum pe o alee lungă ce ducea la reședința familiei d'Abrisseau. Și aceștia aveau tot un castel, dar mai puțin important decât castelul Ormeaux și cu un aspect mai auster.

Totuși, cu toate ferestrele luminate ce se reflectau în șanțul cu apă înconjurător, nu era lipsit de măreție.

– Ce loc plăcut! se extazie Louise. Cât de mult mi-ar plăcea să locuiesc într-un castel!

Coborâră din mașină și, luând-o de braț, Edgar glumi:

– Poate că-l vei întâlni astă-seară pe Făt-Frumos! Ar fi trebuit să bănuiesc că umila mea fermă și galeria nu-ți sunt de ajuns!

Louise îl certă, zâmbind:

– Știi foarte bine că nu m-aș mărita pentru bani. Iar în ceea ce te privește, de fapt nu mă iubești cu adevărat.

– Dat țin mult la tine, Louise.

– Asta nu înlocuiește dragostea. Într-o zi, vei fi fericit că nu ți-am luat în serios cererile în căsătorie.

– Ce te-a apucat? strigă Edgar. Am impresia că te-ai îndrăgostit!

– Nu vorbi prostii, îi replică Louise. Tare aș vrea să știu de cine m-aș fi putut îndrăgosti aici!

Împreună cu Ambre, Roland și Philippa, intrară în castel. Louise se agățase de brațul lui Edgar și se hotărî să nu-i dea drumul toată seara.

Evenimentele nu-i permiseră însă să-și pună în aplicare planul. Generalul insistă să le arate imediat tablourile celor cinci veniți. După aceea, doamna d'Abrisseau o acapară pe Louise și o introduse într-un grup de tineri. Fata însă se eclipsă de îndată ce putu, pentru că obosea zadarnic încercând să urmărească discuția însuflețită și rapidă în franceză. Rătăci prin toate încăperile, afișând un zâmbet larg ca să dea impresia că nu se plictisește.

Întâmplarea făcu să-i vadă printr-o fereastră deschisă pe Roland și Chantal. Aceștia se plimbau pe terasă și frumoasa

franțuzoaică, oprindu-se brusc, își înlănțui brațele pe după gâtul lui Roland și îi oferi buzele. Louise nu vru să vadă mai mult. Biata Ambre! gândi ea. Știa oare cu ce fel de om urma să se lege pe viață?

Dispăru discret și, la un moment dat, rămase să privească o pânză mare a unui pictor impresionist. În timp ce o examina, Roland răsări în spatele ei, fără Chantal.

– Lui Peter îi plăcea în mod deosebit pânza aceasta, zise el.

– Trebuie să fi suferit mult când s-a despărțit de ea și de întreaga lui colecție.

– Într-adevăr, confirmă Roland cu un aer indiferent.

Părea că nu era de acord cu tranzacția făcută. Poate că aprecia că generalul făcuse o afacere prea bună?

– Unde este Edgar? continuă el. Nu este galant din partea lui să te neglijeze.

– Fără îndoială că discută încă cu generalul, răspunse Louise ridicând din umeri. Nu am nevoie de prezența lui ca să mă distrez. Am dansat…

– Tocmai, o întrerupse Roland, tocmai voiam să te rog să… Eu nu mă pricep prea bine la dansurile astea moderne, dar…

– Nici eu, îi răspunse Louise. Doamna d'Abrisseau mi-a prezentat niște tineri care m-au invitat, dar am dispărut cât am putut de repede.

– Ca să-l cauți pe Edgar, presupun. Nu știam în ce relații ești cu el, Louise… Ar fi trebuit să-mi spui și atunci n-aș fi îndrăznit să…

– Nu m-ai fi sărutat? încheie Louise în locul lui.

– Nu obișnuiesc să iau femeile altora, zise Roland pe un ton de reproș, ca și cum ar fi învinovățit-o pe Louise că nu l-a împiedicat să comită această greșeală cu ea. O să vă căsătoriți?

Preț de o clipă, Louise ezită, apoi preferă să-și lase interlocutorul nelămurit.

– M-a… m-a cerut în căsătorie.

Tocmai în clipa aceea, Edgar ajunse lângă ei, scutind-o pe fată să mai aprofundeze subiectul acesta delicat.

– Ah, Roland, îmi dai voie să ți-o răpesc o clipă pe Louise? zise pe un ton vesel.

– Te rog… Este a dumitale, replică acesta sec.

Edgar o conduse atunci pe prietena lui pe terasă și fata simți instinctiv că se petrece ceva grav.

El aruncă o privire în jurul lor ca să se asigure că sunt singuri, apoi o trase pe Louise aproape de el ca să nu fie nevoit să vorbească tare.

– Louise, am impresia că am înnebunit…Mintea mea se rătăcește!

– Ce este, Edgar? întrebă Louise, foarte îngrijorată de data asta.

– Tablourile, Louise… Tablourile pe care generalul le-a cumpărat de la sir Peter Winterhaven… Nu-mi vine să-mi cred ochilor… nu mai înțeleg nimic.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Edgar, spune-mi ce ți s-a întâmplat! insistă Louise.

– Acum câțiva ani, când am expertizat tablourile lui sir Peter, am certificat că fiecare dintre ele este un original. Mi-aș fi băgat mâna în foc pentru asta. Și acum… De când am revăzut aceste tablouri, sunt sigur că sunt falsuri!

Louise făcu ochii mari. Se așteptase la orice altceva dar nu la o asemenea veste. Uluită, reuși doar să murmure ca un ecou:

– Falsuri!

Capitolul 8

Louise îl privi minute în șir pe Edgar, cu un aer nedumerit.

– I-ai spus generalului? întrebă ea în sfârșit.

– Nu. Imaginează-ți un pic reacția lui… și apoi, s-ar putea să mă înșel… Cum ar fi să devină falsuri niște tablouri pe care le-am autentificat eu însumi?

Louise își strecură cu blândețe brațul pe sub cel al prietenului ei și-l îndemnă să facă câțiva pași împreună.

– Crezi că ar fi putut fi falsuri chiar la prima ta expertiză? Ce ar fi putut să te inducă în eroare?

Edgar se opri brusc, vibrând de indignare.

– Eu n-am comis nici o eroare! Am fost la fel de sigur de mine atunci ca și acum! Printre tablouri există două pe care i le-am procurat chiar eu lui Peter. Și-ți garantez că eu nu i-am vândut falsuri!

După câteva clipe de gândire, Louise formulă o concluzie care i se păru de netăgăduit.

– Nu văd decât o explicație, Edgar: originalele au fost înlocuite de copii.

El încuviință din cap.

– Autorul acestei lovituri este un om foarte abil. Dar nu înțeleg cum a putut realiza aceste copii. Doar nu l-a invitat generalul să se instaleze la el ca să le picteze!

– Poate că avea fotografii ale tablourilor? sugeră Louise.

– Este o posibilitate. Sau poate că generalul le-o fi împrumutat pentru vreo ocazie pe care noi n-o știm.

– S-ar putea ca asta să se fi întâmplat înainte, când colecția îi mai aparținea încă lui sir Peter.

Edgar ridică din umeri, nedumerit.

– Toate presupunerile acestea nu ne ajută cu nimic. Deocamdată, eu trebuie să-i anunț vestea generalului. Se bucură ca un copil de expoziția lui. Nu se pricepe prea mult la pictură, dar vrea să-și vadă numele printre cele ale marilor colecționari. Vanitatea lui însă va fi pusă la grea încercare.

– Și dacă nu i-ai spune nimic? propuse Louise.

– În cazul acesta, s-ar putea ca un altul să facă aceeași descoperire ca și mine, obiectă Edgar scuturând din cap. Imaginează-ți ce scandal ar fi. În mod inevitabil, voi fi implicat și eu. Voi fi acuzat că nu știu să deosebesc falsurile de originale și generalul va fi ridiculizat.

Câteva clipe, Edgar cântări posibilitățile, apoi adăugă pe un ton absolut hotărât:

– Nu, onestitatea și reputația mea sunt în joc. Nu vreau să mi le compromit.

– Ai dreptate, recunoscu Louise. Vorbește cu generalul și dacă refuză să renunțe la expoziția lui, s-o facă pe propriile riscuri.

– Eu am să-l sfătuiesc să renunțe, zise Edgar.

– Tot nu-mi vine să cred, continuă Louise. Acum un sfert de oră, tocmai admiram aceste tablouri. Nu m-aș fi

gândit niciodată că… Evident, eu nu sunt un expert, dar pictorul care a realizat aceste copii este remarcabil.

– Genial chiar, zise și Edgar cu o expresie întunecată. Și poate că generalul nu este singura victimă. Am să-ți spun ce anume m-a pus pe gânduri. Am găsit niște caracteristici comune pe două tablouri a doi pictori diferiți. Niște caracteristici infime. Dar aprofundând examinarea, am căpătat convingerea că toate pânzele generalului au fost executate de aceeași persoană.

Își trecu mâna prin păr, cu un aer perplex.

– Și dacă totuși mă înșel?

– Este puțin probabil, Edgar. Îți cunoști la perfecție meseria. Când o să-i spui vestea generalului?

– Nu înainte să studiez din nou toate tablourile mai îndeaproape. Evident că nu pot s-o fac astă seară.

Cu prețul unui mare efort, reuși să-i zâmbească Louisei.

– Vino, să ne întoarcem înăuntru și să profităm de excelenta șampanie a gazdelor noastre! Dar mai ales, să nu sufli o vorbă cuiva.

– Poți avea încredere în mine, îi răspunse Louise.

Când intrară, Louise îl zări pe Roland. Acesta se afla singur, puțin mai retras și cu un aer îngrijorat. Se trezi singură cu el în timp ce Edgar se duse să aducă șampania.

– Ești strălucitoare astă-seară, îi declară el. Sosirea lui Edgar te-a transfigurat.

– Înfățișarea mea ține mai mult de frumusețea rochiei decât de prezența lui Edgar, afirmă liniștită Louise. N-am mai purtat niciodată o toaletă atât de minunată. Ambre este într-adevăr foarte generoasă…

Se întrerupse, tulburată de privirea lui Roland care cobora încet de pe umerii ei goi înspre decolteu.

– Iar șampania mă amețește! adăugă ea încercând să glumească.

Privirea lui Roland reveni spre a ei.

– Doar dacă nu cumva dragostea te amețește?

Louise simți că roșește și, ca să nu se dea de gol, făcu pe cocheta:

– Poate!

Edgar se întoarse cu cupele pline și îi oferi una Louisei, făcându-i cu ochiul.

– Iată, draga mea. Beau pentru noi.

În toastul lui îl inclusese și pe Roland dar, după expresia acestuia, Louise bănui că el nu interpretase astfel.

– Pentru noi toți! făcu ea ca să risipească neînțelegerea.

Foarte crispat, Roland spuse câteva clipe mai târziu:

– Cred că cina este servită. Veniți și voi?

După masă, Louise se trezi printr-o întâmplare nefericită față în față cu Chantal d'Abrisseau. Hotărând să se poarte amabil, îi spuse acesteia cât de reușită fusese petrecerea. Fata nu luă în seamă complimentul și o buimăci pe Louise spunându-i fără ocolișuri:

– Îți pierzi timpul alergând după Roland.

Chantal se străduise totuși să-și păstreze zâmbetul și să pară că-i dă sfaturi unei prietene. Dar Louise, nelăsându-se înșelată de zâmbetul ei, fu frapată încă o dată de cuta aspră din jurul gurii și de flacăra pe care gelozia i-o aprinse în ochi.

– Pentru el, este agasant să-l urmărești peste tot, continuă fata izbucnind într-un râs fals. Bineînțeles că nu poate să fie altfel decât înalt, frumos și seducător. Dar te asigur că nu ai nimic la ce să speri.

– Nu înțeleg deloc de ce-mi vorbești astfel, îi replică Louise.

Buzele lui Chantal se crispară într-o grimasă răutăcioasă și tonul ei își pierdu orice notă de blândețe.

– Nu face pe nevinovata! Am văzut cum îl privești. Visezi să-l atragi în patul tău.

– Cum îndrăznești să-mi spui așa ceva? îi replică Louise, indignată. Nu mă interesează pentru nimic în lume Roland Winterhaven. Dacă dorește cineva să-l atragă în patul ei, atunci ești mai degrabă dumneata! Și te asigur că n-ai să reușești pentru că el se va căsători cu Ambre.

Chantal păli. Cu siguranță că nu prevăzuse că Louise se va apăra cu o asemenea vehemență. Își ridică disprețuitor capul, dar nu mai avea aceeași siguranță ca adineauri și nici nu reușea să ascundă prea bine asta.

– Îmi spui niște bârfe vulgare. Eu îți garantez că n-o să se căsătorească cu ea.

Îi aruncă Louisei o privire plină de subînțelesuri.

– Sunt absolut sigură. Ea este mai în vârstă decât mine. Căsătoria aceasta ar fi fără îndoială practică pentru afacerile lor, dar Roland nu ia în seamă astfel de considerații.

În ochi îi apăru o licărire feroce și adăugă apăsat:

– Roland se va căsători cu mine.

– Poate să se însoare cu cine vrea, îmi este absolut indiferent, îi replică sec Louise.

Cuvintele ei părură s-o convingă pe jumătate pe Chantal care o întrebă cu o nerușinare incalificabilă:

– Și domnul Benson, ce este pentru tine?

Indiscreția fără margini a fetei o stupefie pe Louise. Reuși totuși să-și păstreze sângele rece și-i răspunse scurt:

– Asta nu te privește.

– Oh, nu-ți cer amănunte! Din moment ce nu te interesează Roland, restul îmi este absolut egal!

Louise nu dorea să mai prelungească discuția asta. Simți că până la urmă s-ar fi enervat și ar fi rostit cuvinte pe care ulterior le-ar fi regretat. Se scuză și se duse la toaletă.

Oglinda îi reflectă o imagine bulversată, ochii strălucitori și obrajii roșii. Iar când încercă să-și mai împrospăteze machiajul și să se pieptene, mâinile n-o ascultară.

Atacul brutal al lui Chantal o zdruncinase. Își reproșă că reacționa astfel, că resimțea gelozia. Și totuși, cât era de geloasă… pe Ambre și pe Chantal!

– Nu fi ridicolă, murmură ea către imaginea din oglindă. Nu fi atât de proastă!

Cineva intră și ea își adună repede pieptenele și trusa de machiaj punându-le în poșetă. Porni apoi în căutarea lui Edgar, dorind cu ardoare ca această seară să se sfârșească repede. Nu mai avea putere să se prefacă veselă.

*

La castelul Ormeaux, toată lumea se trezi a doua zi dimineața foarte târziu. Când coborî, Louise își dădu seama că era prima care se trezise. Se întâlni cu Celeste care se arătă surprinsă că o vede atât de devreme.

– Credeam că vreți să dormiți mai mult în dimineața asta. De aceea nu v-am adus micul dejun. Vreți să mâncați pe terasă?

Îi zâmbi larg Louisei și adăugă:

– Este o vreme atât de frumoasă!

Louise acceptă, bucurându-se să profite de soare, și se plimbă puțin înainte să fie servită. Celeste veni însă repede cu

o tavă pe care o puse pe masa de pe terasă, așezată într-un colț, adăpostită de rododendri.

Tânăra servitoare o întrebă cu interes pe Louise despre petrecerea de aseară. Aceasta se strădui să-i satisfacă curiozitatea cât putu mai bine, descriindu-i în amănunte recepția. Celeste nu se putut abține să ofteze, trădându-și regretul că nu poate să aibă și ea parte de asemenea petreceri. Dacă ar fi știut de câte probleme avusese parte Louise, poate că nu ar mai fi invidiat-o atât.

După plecarea fetei, Louise își bău în liniște cafeaua și în ciuda dorinței de a ține puțin regim, nu rezistă să nu mănânce cornurile calde. Totuși, hainele ei deveniseră din ce în ce mai strâmte, ceea ce însemna că se mai îngrășase.

Plăcerea cu care-și mânca micul dejun nu reuși totuși să-i întrerupă șirul gândurilor. Era nerăbdătoare să-l vadă pe Edgar, ca să afle cum hotărâse acesta să procedeze în legătură cu tablourile. Deși gravă, această problemă nu reușea s-o acapareze în întregime. Roland nu înceta să-i invadeze mintea, și cuvintele lui Chantal o urmăreau. Simțea cum renaște în ea toată furia și ostilitatea împotriva lui Roland, ca la început.

Ce bărbat era acesta care se juca cu sentimentele femeilor? Mai întâi de o brutalitate de neînțeles în comportamentul cu Louise, se amuzase după aceea s-o dezarmeze cu complimente și sărutări. Îi făcuse chiar curte pentru că nu putea să renunțe la rolul lui de seducător și, pe deasupra, îi mai și reproșa că are o relație cu Edgar!

Făcând o grimasă neputincioasă, Louise recunoscu că acest mod de a privi lucrurile nu o ajuta cu nimic. La ce bun să-l incrimineze pe Roland? Ea era vinovată. Trebuia să rămână în gardă ca la început și să nu cedeze acestui farmec perfid. De ce să acuze pe altcineva dacă ea nu știa să-și stăpânească emoțiile?

După ce-și termină micul dejun, era pe punctul de a intra înăuntru când apăru Roland. Ea ghici imediat că el era de multă vreme în picioare, așa cum îi era obiceiul. Se așeză la masă într-o poziție relaxată, legănându-se ușor cu scaunul în timp ce o privea pe Louise.

– Bună dimineața, Louise. Ce mai face regina balului în dimineața asta?

– Dacă te referi la Ambre… sau la Chantal… începu ea cu mai multă agresivitate decât ar fi dorit.

– Nu, mă refer la tine, zise el cu o expresie amuzată. Dacă ai fi înțeles bine franceza, ți-ai fi pierdut capul auzind toate aprecierile măgulitoare pe care le-ai provocat aseară.

– Poate că este mai bine că n-am înțeles, îi replică ea simțind cum tot sângele i se urcă în obraji.

În ciuda hotărârilor la care ajunsese, Roland continua s-o tulbure.

Privirea lui pătrunzătoare se desprinse de chipul ei pentru a coborî de-a lungul bustului îmbrăcat doar cu o tunică fină de bumbac brodat. Apoi îi privi picioarele frumoase scoase în evidență de pantalonii strâmți și încălțate cu sandale. După tot acest examen, el o privi din nou în ochi și zâmbi.

– În dimineața asta, parcă ai fi o fetiță, Louise, și ești la fel de fermecătoare ca și în veșmintele tale de prințesă.

Preferând parcă brutalitatea lui Roland acestei galanterii deconcertante, ea se gândi să schimbe subiectul.

– Ceilalți s-au trezit?

– Nu cred. Ne-am culcat cu toții foarte târziu. Sunt surprins să te văd deja în picioare.

– Mă trezesc întotdeauna devreme… în fine, aproape întotdeauna.

Roland izbucni într-un râs ușor ironic.

– Ai fi o bună nevastă de fermier. Edgar ne-a spus că are o fermă în Anglia.

– Da, în Wiltshire. Este un loc fermecător, îi explică ea, dându-și seama că-n felul acesta sugera că între ea și Edgar exista o mare intimitate, ceea ce nu era adevărat.

Edgar nu o dusese decât o singură dată la ferma lui și, descoperind cu uimire cât de mult iubea el natura, ea se întrebase o clipă dacă n-ar reuși totuși să se îndrăgostească de el.

– Dar presupun că un pictor preferă orașul, adăugă Roland. Are nevoie de galerii și de personalități din lumea artei.

Louise scuturã energic din cap.

– Nicidecum. Eu visez să pot trăi la țară. M-am născut într-un sat, bunicii mei erau fermieri și mătușa care m-a crescut locuiește într-un colț pustiu din Scoția.

– Îți atribuiam gusturi mai sofisticate, remarcă Roland, ușor derutat.

– Adevărat? făcu ea, surprinsă la rândul ei.

El o privi îngândurat câteva clipe.

– Dacă mă gândesc bine, s-ar putea să mă înșel. Din multe puncte de vedere, poate că nu ești ceea ce pari a fi.

Neliniștită de întorsătura pe care o lua discuția, Louise se ridică brusc și spuse:

– Trebuie să mă duc să lucrez. Te rog să mă scuzi…

În timp ce se îndepărta, mai spuse:

– Dacă-l vezi pe Edgar, ai putea să-i spui că sunt în atelier?

Roland dădu din cap și ea plecă simțind asupra ei greutatea privirii lui.

De fapt, nu-l mai întâlni pe Edgar decât la ora prânzului și împrejurările nu le permiseră să abordeze problema tablourilor. La masă, discuția se învârti în jurul petrecerii din

ajun, apoi Ambre îi propuse lui Edgar ca, după-amiază, să meargă să viziteze grădina. În glumă, îi sugeră să-și pună cizme ca s-o ajute să-și îngrijească plantele.

Spre marea surprindere a Louisei, Edgar acceptă cu plăcere invitația. Le spuse apoi prietenilor săi că a doua zi se va duce la generalul d'Abrisseau ca să-i examineze colecția și să discute despre prețurile propuse de compania de asigurări.

– Dar tu, Louise, ce faci astăzi după-amiază?

– Am să pictez, răspunse ea.

– Vei avea nevoie de prezența copiilor?

– Nu, în faza actuală nu am nevoie de ei.

– Cu atât mai bine! declară Philippa. Le-am promis o plimbare ca să-i consolez că n-au venit cu noi aseară. Tocmai este în trecere prin Tours un circ.

După masă, Louise își petrecu o oră pictând copiii, apoi se hotărî să se apuce de portretul lui sir Peter.

Din păcate, în ciuda unei oarecare speranțe, nu ajunse nici de data asta la nici un rezultat. Trecu de la o fotografie la alta și reciti pasaje din biografia lui, fără să găsească inspirație.

„Dificultățile țin probabil de incapacitatea mea de a mi-l imagina într-o situație eroică, își zise ea. Dacă aș fi cunoscut războiul, ar fi fost altceva."

Ambre îi spusese o dată că biblioteca era bogată în lucrări despre Rezistență și despre Al Doilea Război Mondial. Louisei îi veni ideea să se ducă să consulte câteva. Poate că va găsi pe undeva un stimulent pentru munca ei.

Își curăță pensulele și coborî. O liniște absolută domnea în tot castelul. În bibliotecă, storurile erau lăsate, dar era lumină destulă ca să se poată citi. Louise găsi cărțile căutate și le răsfoi cu interes. Își opri doar una care se potrivea mai bine cu preocupările ei și se hotărî s-o ia în atelier.

În clipa când se pregătea să iasă din încăpere, ceva se furișă pe lângă ea de-a lungul peretelui. Zări un șoricel și sări într-o parte de frică. Ca să nu-și piardă echilibrul, se agăță de un element în relief al lambriurilor sculptate care împodobeau pereții. Spre surprinderea ei, auzi un declic clar și panoul de lemn alunecă, dând la iveală o ascunzătoare.

Uitând de șoarece, Louise examină cu o vie curiozitate ceea ce semăna cu intrarea într-un pasaj secret.

Ținându-și răsuflarea, se străduí să vadă ce se afla în acel culoar întunecos. Îi trecură prin minte tot felul de gânduri. Oare Ambre știa despre existența acestui culoar? Dar Roland? Poate că Louise dăduse din întâmplare peste un tunel medieval necunoscut de nimeni. La gândul acesta, se simți foarte mândră. Tunelul acesta misterios ducea fără îndoială la niște ascunzători…

Neavând curajul să pornească singură în explorare, Louise preferă să ceară ajutorul cuiva. Tocmai împingea cu grijă panoul la loc ca să-l închidă, când o mână i se puse pe umăr. Vocea lui Roland răsună în spatele ei, încărcată cu intonații amenințătoare.

– Unde pleci, Louise?

Capitolul 9

Toată exaltarea pe care i-o provocase această descoperire Louisei se topi. Era limpede că Roland știa de existența culoarului secret și că nu-i plăcea deloc faptul că acum aflase și ea.

– Am… am atins din întâmplare panoul. A trecut un șoarece și… de spaimă, am tresărit… m-am agățat de acest element sculptat… și panoul a alunecat…

Avea impresia că se justifică asemeni unui hoț prins asupra faptului.

– Ești o adevărată pacoste! decretă Roland pe un ton furios.

Ochii lui cenușii aruncau fulgere.

– Faci tot ce trebuie ca să provoci o catastrofă. Sper că acum ești mulțumită? Dacă tot am ajuns aici, măcar să-ți spun adevărul. Dacă ai fi stat liniștită doar câteva zile încă, am fi putut să…

Dar în loc să-și termine fraza, o apucă de braț.

– Vino!

O conduse spre tunelul secret și aprinse o lanternă pe care o avea în buzunar.

Deloc liniștită, Louise încercă să se elibereze.

– Nu, nu intru acolo cu tine! Ce înseamnă asta?

– Ai să vezi, îi răspunse el aspru.

Ea încercă să-i reziste dar el era mult mai puternic.

– Încetează să te mai zbați și urmează-mă! Poate intra oricine în bibliotecă în orice clipă și nu am chef să fim surprinși aici.

– Vrei să spui că, în afară de tine, nimeni nu cunoaște acest tunel?

– Exact. Așadar, mă urmezi sau trebuie să te iau pe sus?

Roland o mai aruncase deja pe Louise pe umărul lui, în seara sosirii ei aici. Nevrând să mai suporte iarăși acea umilință, se grăbi să-l asculte.

După ce intrară în tunel, el împinse panoul la loc și ea nu se putu abține să nu se înfioare când auzi în spatele lor declicul. Acum era singură cu Roland, fără să știe încotro o conducea, nici de ce. Lanterna lui nu era prea puternică și, după câțiva metri, o avertiză:

– Atenție, acum urmează niște scări.

O ținea de mână și o trăgea după el. Louise coborî o scară interminabilă de piatră, în spirală. Era evident că ducea undeva sub castel. Începu să-i fie și mai frică atunci când își reaminti de temnițele unde erau închiși pe vremuri nelegiuiții.

Ajunseră în sfârșit la baza scării. Aici, un miros de fum de țigară se amesteca cu mirosul de mucegai. Era limpede că fuma cineva, și nu putea să fie nimeni altul decât Henri. În clipa aceea, Louise își aminti ziua în care-l urmărise în bibliotecă și când dispăruse în mod inexplicabil.

Ajunseră acum în fața unei uși pe sub care se strecura o rază subțire de lumină.

Când Roland deschise ușa, Louise fu surprinsă de lumina și căldura dinăuntru. Roland o împinse înăuntru și închise ușa. Mai întâi prea orbită, din cauza timpului petrecut în întuneric, fata nu distinse nimic. Dar când își recăpătă vederea, scoase un țipăt. Pe peretele din fața ei erau atârnate tablourile pe care le admirase ieri în casa generalului d'Abrisseau. Cum era cu putință? Privirea ei parcurse încet și ceilalți pereți. Era aici toată colecția pe care sir Peter i-o vânduse vecinului său.

Se întoarse spre Roland, căutând o explicație. Expresia de pe chipul acestuia nu făcu decât să-i confirme oribila concluzie care-i încolțise în minte.

– Tu! exclamă ea, neîncrezătoare. Tu ai furat originalele și le-ai înlocuit cu falsuri!

Dintr-o dată, acest gând îi deveni insuportabil. Roland! Nu, el nu putea să fie vinovat de un asemenea act! Roland nu era un escroc… Bărbatul pe care ea îl iubea nu era necinstit… Nu. Cu un geamăt ușor, se prăbuși pe podea.

Când își reveni, era întinsă pe un pat de campanie în aceeași încăpere. Tablourile erau tot acolo, agățate pe pereți, așadar nu visase. Roland se afla lângă ea, cu un pahar de apă în mână. Ceva mai departe, Henri îi privea.

Roland se ghemui și, ajutând-o pe Louise să-și ridice capul, îi apropie paharul de buze.

– Bea, este rachiu.

Louise remarcă faptul că Henri era îmbrăcat într-un halat stropit cu vopsele. În spatele lui se afla un șevalet pe care era pus un tablou aproape terminat. Louise înghiți câteva picături din lichidul tare ca focul și împinse paharul.

– Mă… mă simt foarte bine acum, zise ea cu o voce tremurată. Dar am încasat un asemenea șoc…

Roland se ridică și o privi ironic.

– Cum de ți-ai dat seama dintr-o privire că astea sunt originalele?

– Știam că celelalte sunt falsuri. Edgar și-a dat seama.

Brusc, un val de neliniște se abătu asupra ei.

– Roland… de ce? De ce ai făcut asta?

El se așeză pe pat și o prinse de mână.

– De ce?

În loc să-i răspundă, Roland se întoarse spre Henri.

– Te-am prevenit, Henri, că Benson nu este prost, declară el pe un ton sinistru. Cred că am pierdut, Henri.

Omul își îndepărtă brațele într-un gest de disperare.

– Nu știam că Henri pictează, zise Louise.

Adeseori, bătrânul poposise în preajma ei ca s-o privească lucrând, dar niciodată nu făcuse nici un comentariu.

– Henri este autorul falsurilor? întrebă ea.

– Da, recunoscu Roland cu un zâmbet trist. Dar el pictează și propriile-i tablouri și le vinde foarte bine.

Deodată, expresia lui Roland se întunecă și reveni la subiectul cel mai grav:

– Edgar i-a spus ceva generalului?

– Nu încă.

El se așeză iarăși pe pat lângă Louise, cu bărbia în mâini, oferind o imagine de totală descurajare. Louise trebui să reziste dorinței de a-l cuprinde de umeri ca să-l consoleze. N-ar fi trebuit să-i fie milă de un hoț.

După o vreme, el se întoarse spre ea și spuse:

– Nu trebuie să te încrezi în aparențe, Louise. Aș face mai bine să-ți povestesc totul și după aceea, mă vei crede… sau nu mă vei crede. Ești liberă să faci cum vrei.

– Nu pot să-mi imaginez că… murmură ea, că tu…

Rdicând o mână, el o făcu să tacă.

– Ascultă-mă, Louise. Henri și cu mine nu am furat tablourile ca să le înlocuim cu falsuri. Dimpotrivă, ne străduim să-i redăm originalele proprietarului lor.

Louise rămase mai întâi cu gura căscată, apoi exclamă:

– Să le înapoiați?!

– Da, oricât de bizar ți s-ar părea. Cel puțin, am încercat, dar am eșuat lamentabil. Este o poveste lungă dar voi încerca să fiu scurt. Acum câțiva ani, sir Peter Winterhaven și-a constituit o colecție de tablouri foarte interesantă pe care Raoul d'Abrisseau, printre alții, i-o invidia. Peter nu prea-l simpatiza pe Raoul. Îl considera lipsit de inimă și fără prea multă minte, dar mereu gata să arunce praf în ochii oamenilor. Când Peter a hotărât să fondeze un cămin al foștilor combatanți, generalul a refuzat să contribuie financiar. I-a propus în schimb să-i cumpere colecția dacă voia să facă rost de bani. Oferta aceasta l-a scârbit cumplit pe Peter. Din păcate, a fost obligat până la urmă să accepte. De altfel, generalul îi oferea un preț mult mai scăzut decât cel pe care l-ar fi putut obține pe piața tablourilor.

– Și atunci, de ce nu și-a vândut colecția altcuiva? se miră Louise.

– Pentru a o putea păstra! Până atunci, Henri reușise să facă niște copii excelente și nu încercase niciodată să le expună ca fiind originale. Henri nu este un răufăcător.

Louise îl privi pe omul care continuase să rămână deoparte. Fumul țigării lui urca în spirale până la tavan.

– Lucrând zi și noapte timp de câteva luni, continuă Roland, Henri a reușit să reproducă toată colecția. După care,

Peter a consimțit să-și cedeze pânzele generalului. Fără îndoială că resimțise o mare satisfacție furându-l pe hoț.

– Este greu să ți-l imaginezi pe Peter Winterhaven făcând o asemenea escrocherie, mărturisi Louise.

– Da, așa este, aceasta nu corespunde imaginii de erou a lui Peter, dar este totuși adevărat, îți garantez.

– Și tu erai la curent?

– Nu înainte de acum câteva luni, când am descoperit din întâmplare o altă intrare în clădirea unde noi fabricăm vinurile.

– Ambre nu știe nici măcar de culoarul din bibliotecă? Cu siguranță că soțul ei i l-a arătat.

– Se pare că nu. La început, Peter păstra secrete toate locurile în care ascunsese oameni în timpul războiului, iar după aceea a avut un motiv bun ca să nu-i spună nimic Ambrei. Eu însumi am fost uluit când l-am găsit. Henri nu și-a trădat stăpânul. La început, m-am gândit să-i mărturisesc totul generalului și să-i restitui originalele. Apoi, cunoscându-i egoismul și vanitatea, m-am temut de un scandal din partea lui. Nu puteam să-mi asum acest risc… din cauza Ambrei.

„Bineînțeles, gândi Louise, a vrut s-o ferească de un șoc pe femeia iubită".

– Așa că n-am făcut nici o mișcare, continuă Roland. Apoi generalul s-a hotărât să-și expună colecția și mi-a fost teamă ca nu cumva un expert ca Edgar să descopere înșelătoria. Am hotărât împreună cu Henri să ducem originalele generalului, în mod discret, firește. Familia d'Abrisseau era plecată în călătorie pentru mai multe săptămâni, în aceeași perioadă Ambre se afla la Londra, era o nimica toată, o joacă de copil ca să le schimbăm. Henri are talente nenumărate și-i era ușor să realizeze dubluri ale cheilor castelului d'Abrisseau.

– Și hotărârea Ambrei de a mă invita aici ca să fac portretele copiilor ți-a încurcat planurile, strecură Louise care începea să înțeleagă.

– Da, și cu agitația asta mi-am pierdut capul. Mai ales tu ai fost cea care a plătit oalele sparte, îmi pare rău.

Scoase un oftat sfâșietor înainte de a adăuga:

– Voiam atât de mult s-o scutesc pe Ambre de această supărare, să evit ca imaginea lui Peter să fie pătată în amintirea ei. A fost un om foarte bun, a comis o greșeală, dar nu era cu adevărat un escroc. Considerase că generalul merita o lecție. Nimeni nu este perfect. Chiar și eroii au uneori rătăciri. Imaginează-ți scandalul îngrozitor care se va produce, atât de aproape de ceremoniile destinate să-i cinstească memoria.

– Ai hotărât să-ți asumi riscuri prea mari, remarcă Louise, atât pentru reputația unchiului tău cât și pentru a ta.

– Și el a știut să-și asume riscuri ca să salveze niște oameni mari în timpul războiului, iar cu mine s-a arătat întotdeauna bun. M-a tratat ca pe fiul lui.

Emoționată până la lacrimi, Louise își dădu seama cât de mult îl iubește pe acest bărbat. Înainte, nu vrusese să recunoască, dar acum adevărul acesta explodă în inima ei.

– Un scandal ar dăuna multor oameni, admiratori sau prieteni de-ai lui Peter, continuă Roland. Și i-ar face rău mai ales Ambrei. Or eu nu vreau ca ea să sufere, este atât… de fragilă.

Inima Louisei fu străbătută de o durere vie. Așadar Roland era profund îndrăgostit de Ambre. Riscul și-l asumase la fel de mult pentru ea ca și pentru sir Peter.

– După spusele lui Edgar, doar două tablouri sunt autentice, zise fata.

– Sunt cele pe care noi am reușit să le schimbăm, îi explică Roland cu un zâmbet amar. Și de două ori, tu ne-ai surprins,

pe Henri și pe mine. În seara când te plimbai sub clar de lună, îți amintești? Și în ziua când te-am găsit în cramă. Eram convins că tu ai niște bănuieli, nu știam de unde și cum. M-ai speriat, te asigur.

– Și totuși, nici pe departe nu bănuiam o asemenea afacere, îl asigură Louise.

– Mă temeam că ai să observi lucruri ciudate și că-i vei raporta Ambrei. Ea ar fi început să pună întrebări și nu știu cum mi-aș mai fi putut ascunde jocul. Nu sunt de felul meu un gangster prea bun! N-am nervi destul de tari pentru acest gen de activități!

Încerca să glumească dar subiectul acesta îi producea în realitate o profundă neliniște.

– Îmi pare rău că am stricat totul prin prezența mea aici, murmură Louise.

Roland o privi fără ranchiună.

– Cum tu ai refuzat să pleci, ne-am hotărât să ne încercăm totuși norocul.

– Ar fi trebuit să-mi spui care era problema.

– Era imposibil. Încă nici nu te cunoșteam prea bine. Am fost tentat de mai multe ori să-ți vorbesc, dar mi s-a părut că este mai bine să păstrez secretul.

– Întoarcerea neașteptată a familiei d'Abriseau a complicat și mai mult relația.

– Și încă cum! confirmă Roland făcând o grimasă. Am încercat să operăm sub nasul lor, dar blestematul de cățel al lui Chantal se plimbă toată noaptea prin castel și latră și când își vede propria umbră. Atunci ne-am hotărât să așteptăm momentul favorabil, rugându-ne ca familia d'Abrisseau să plece la Cannes cât mai curând posibil. Acum însă este prea târziu, Edgar a descoperit adevărul…

În încăpere se lăsă o liniște apăsătoare. Roland continua să stea pe pat, cu spatele încovoiat, cu capul plecat, cu o înfățișare disperată. Pe chipul lui se putea citi o infinită descurajare. Louise îl iubea și, la rândul ei, suferea pentru că el o iubea pe alta. Cu toate acestea, dorea din tot sufletul să-l ajute.

Deodată, o scânteie îi lumină mintea și exclamă:

– Generalul încă nu știe că tablourile lui sunt falsuri! Edgar vorbește cu el mâine.

– Și ce-i cu asta? Ne trebuie mai mult timp ca să înlocuim falsurile cu tablourile originale.

– Poate că Edgar ar accepta să nu spună nimic despre asta deocamdată.

– N-o să-și compromită totuși reputația de expert! obiectă Roland.

Oftă iar de-ți rupea sufletul.

– Nici nu se pune problema, afirmă Louise. Dar am o idee mai bună. Să presupunem că Edgar îl convinge pe general să-i încredințeze colecția, cât să-i curețe tablourile și să le aducă acele mici îngrijiri de care au nevoie înainte să fie expuse… Generalul va accepta cu siguranță. El vrea ca tablourile lui să producă cea mai bună impresie… Și atunci, înlocuirea lor nu va mai pune nici cea mai mică problemă.

Pe chipul lui Roland apăru o expresie neîncrezătoare.

– Ai fi în stare să-l convingi pe Edgar să-mi facă acest serviciu?

– Vreau să încerc.

– De ce? întrebă el observând-o atent pe Louise.

Ferindu-și privirea, ea murmură:

– La fel ca tine, și eu aș vrea s-o scutesc pe Ambre de o suferință.

– Și evident, Edgar este dispus să facă orice pentru tine, zise el, îngândurat.

– Sper, răspunse ea cu un zâmbet.

Se ridică și făcu vreo câțiva pași nesiguri. Roland veni lângă ea și o cuprinse cu brațul pe după umeri.

– Louise, nu știu cum să-ți mulțumesc.

– Nu asta-i problema. Cred că ar trebui să plec înainte ca să-mi observe cineva absența.

În loc să-i dea drumul, Roland se aplecă și o sărută. Fără să vrea, ea îi răspunse la sărut. Știa totuși că era vorba de un simplu gest de mulțumire. Roland îi mulțumea numai pentru că o ferea pe viitoarea lui soție de o încercare dureroasă.

*

– Ești roșie ca focul! îi zise Edgar o clipă mai târziu când se întâlni cu Louise pe scară. Te-a sărutat cumva cineva?

– Nu!

– Atunci trebuie s-o fac eu!

O prinse încetișor de umeri și o sărută pe obraz. Chiar în clipa aceea apăru Roland. Louise se îndepărtă de Edgar, dar era prea târziu; Roland surprinsese scena. Poate că era mai bine așa, la urma urmei. Dacă Roland credea în existența unor legături serioase între ea și Edgar, s-ar putea să nu bănuiască adevăratele ei sentimente.

El urcă repede scara, salutându-i scurt pe cei doi care se opriseră pe o treaptă.

De îndată ce nu se mai văzu, Edgar spuse:

– Pare supărat. Este cumva gelos că te-am sărutat?

– M-ar mira! îi răspunse Louise.

Se prinse de brațul lui Edgar și-l conduse energic.

– Edgar, trebuie să-ți vorbesc în particular despre un lucru important.

– Mă faci curios.

– Sper că încă nu i-ai spus nimic Ambrei în legătură cu tablourile?

– Nu, n-am să vorbesc cu nimeni până ce nu mai fac noi verificări.

Louise oftă ușurată.

– Perfect. Continuă să păstrezi secretul, te rog.

– De ce?

– Am să-ți explic mai târziu.

Curând se făcu ora prânzului și în timp ce Ambre se îndrepta prima spre sufragerie, însoțită de Edgar, Roland rămase puțin mai în spate ca s-o întrebe pe Louise:

– I-ai vorbit?

– Nu am avut încă timp, dar contează pe mine.

Dezamăgirea pe care o citi pe chipul lui Roland îi inspiră o vie compasiune. Îi prinse instinctiv mâna și i-o strânse.

– Nu-ți face griji. Cu Edgar, totul va fi bine. Este un om de bun-simț.

Reușind să zâmbească, Roland îi strânse degetele și murmură:

– Sunt sigur că este așa, altfel n-ai fi acceptat să te măriți cu el!

*

În ciuda eforturilor sale, Louise nu reuși să-l prindă singur pe Edgar. După cină, acesta se așeză comod într-un fotoliu din salon și jucă șah cu Ambre.

– O să mă bați! exclamă veselă tânăra femeie. Sunt prea distrată. Roland îmi spune mereu asta.

Curând, Philippa se scuză și se retrase. Louise rămase singură cu Roland. Se străduia din greu să întrețină o discuție din care subiectul care-i preocupa cel mai mult trebuia să lipsească.

După un timp, Louise pierdu speranța că va mai putea discuta cu Edgar în acea seară. Și cum apropierea lui Roland o cufunda într-o emoție greu de controlat, se hotărî și ea să urce în cameră.

Când se ridică să plece, Ambre încercă s-o rețină. Se scuză că o neglijase și promise să nu mai înceapă o a doua partidă cu Edgar. Roland interveni ferm:

– În ceea ce mă privește, mai am de lucru în birou. Așa că dacă Louise vrea să se ducă la culcare, puteți să profitați și să mai jucați. Se pare că sunteți foarte pasionați de șah amândoi.

Observându-l pe furiș, Louise văzu că era iritat. Când se despărțiră la piciorul scării, el îi spuse:

– Edgar îi face evident curte Ambrei și asta pare să nu te deranjeze deloc!

El în schimb, nu-și ascundea supărarea. Louise se mulțumi să ridice din umeri.

– Nu cred că Ambre îl ține pe Edgar.

– Îmi pari foarte încrezătoare. Poate chiar prea mult.

Plictisită de această discuție fără rost, Louise îi dori noapte bună interlocutorului său și se îndepărtă.

*

A doua zi dimineața, reuși în sfârșit să-l vadă pe Edgar în particular. Simțindu-se vinovat că nu fusese disponibil cu o seară în urmă, el se justifică:

– Nu puteam refuza să joc șah cu Ambre, nu-i așa?

Se plimbau prin grădină, îndreptându-se către o bancă pe care Louise o reperase lângă lac.

– Cred că ai reușit să-l faci pe Roland puțin gelos, nu se putu ea abține să zică.

– Nu făceam nimic rău! protestă Edgar, considerându-se acuzat pe nedrept. Ambre era cea care făcea pe cocheta!

Făcu o mutră malițioasă și adăugă:

– Dar poate că și tu ești geloasă puțin?

– Haide, Edgar!

– Bine, bine, nu vreau să te mai tachinez în privința acestui subiect. Mai degrabă, dezvăluie-mi acea afacere misterioasă.

Se așezară pe bancă, și Louise respiră adânc înainte să înceapă.

– Am găsit tablourile originale.

Edgar tresări.

– Ce spui?

Ochii i se măriră peste măsură, și Louise nu-și putu stăpâni un zâmbet. Edgar adăugă, bănuitor:

– Îți bați joc de mine!

– Nu, acesta-i adevărul. Te rog să ai amabilitatea să mă lași să-ți povestesc totul și păstrează-ți opiniile până la sfârșit.

El o ascultă în tăcere, așa cum ea îl rugase. Când Louise termină de povestit, el nu vorbi imediat.

– Ei bine, rosti el în sfârșit, este povestea cea mai surprinzătoare pe care am auzit-o vreodată. Peter Winterhaven, un escroc! Dacă nu ai fi fost tu cea care mi-a povestit, n-aș fi crezut.

– Nu era un adevărat escroc, în fine, nu în sensul obișnuit al cuvântului.

Louise își puse o mână pe brațul lui Edgar.

– Dacă adevărul iese la iveală, imaginează-ți ce scandal va fi! Ambre va fi prima care va avea de suferit.

– Ce soluție propui? întrebă Edgar cu o expresie întunecată.

Sosise și momentul cel mai delicat. Louise își mușcă buzele.

– Am… am un plan, îl anunță ea. Sper ca tu să accepți să cooperezi.

– Nu vreau să fiu amestecat într-o afacere necinstită, îi replică imediat Edgar pe un ton ferm.

– Nu va fi o afacere prea… necinstită, îi promise ea.

Îi explică felul în care se gândise ea că pot fi înlocuite tablourile și-și încheie discursul printr-o rugăminte:

– Este vorba doar de o mică șmecherie pentru a putea pune lucrurile la punct. Este singurul mijloc de a evita o dramă. Edgar, te rog… Ce lovitură ar fi pentru Ambre dacă ar afla adevărul!

Edgar își freca bărbia, îngândurat.

– Da, ai dreptate… biata Ambre! Mai ales acum, cu toate ceremoniile care sunt prevăzute. Da, ar fi disperată, cu atât mai mult cu cât își idolatriza soțul. Ar fi o umilință teribilă pentru ea și pentru copii…

Încetul cu încetul, Louise își recăpăta încrederea. Edgar era un om cu desăvârșire bun. Ca și Roland, ca și ea chiar, nu suporta ideea de a-i provoca Ambrei o atât de crudă deziluzie.

Încă uluit de cele auzite, el dădea din cap, exprimându-și perplexitatea.

– Nu-mi vine să cred. Peter! Și-a asumat un risc enorm, Louise. Cineva ar fi putut să obseve înșelătoria încă de pe vremea când era în viață.

– Presupun că și-a calculat bine lovitura, ca pe timpul războiului.

– Totuși, ar fi putut să se mulțumească să se ducă să-și vadă tablourile la general acasă. Nu le vânduse totuși unui străin oarecare.

– Și mândria lui, Edgar, ai uitat de ea? Să nu analizăm prea mult motivele care l-au determinat pe acest om să facă ce a făcut. Rămâne totuși un erou. Nu avem dreptul să-i distrugem această imagine doar pentru că i-am găsit o slăbiciune.

– Roland te-a câștigat de partea lui, remarcă Edgar cu un aer malițios.

– Dacă n-aș fi fost eu, planul lui ar fi reușit.

– Dar nimic nu este pierdut. Am impresia că ești gata să faci orice pentru el! zise Edgar studiind expresia de pe fața prietenei sale.

Louise simți că roșește și se bâlbâi:

– Nu pentru el…

– Nu? Te-ai schimbat, Louise, de la plecarea ta din Londra. Am impresia că în sfârșit ești îndrăgostită.

– Dar nicidecum! Este atât de neobișnuit să-mi fac griji cum s-o scutesc pe Ambre de o mare durere?

– Bine, să zicem, încuviință el pe un ton liniștitor. Accept să te ajut, dar nu uita că reușita nu este garantată.

Louise îi adresă cel mai dulce zâmbet.

– Sunt sigură că vom reuși.

În după-amiaza aceea, în timp ce Edgar se duse la general, Louise se apucă din nou de portretul lui sir Peter. Și miracolul se produse: această nouă tentativă nu rămase zadarnică asemeni precedentelor.

Îndepărtându-se puțin de lucrare pentru a o aprecia mai bine, Louise se consideră mulțumită. Era pe drumul cel bun. De ce în zilele dinainte eșuase, pentru ca astăzi să iasă din impas? Era unul din misterele picturii.

– Uită de mistere și lucrează cu inima! o sfătuise adeseori Edgar.

Dragul de Edgar! Ajutorul lui îi fusese întotdeauna prețios. Cel mai bun mijloc prin care Louise i-ar fi putut dovedi gratitudinea ei nu era oare acela de a se căsători cu el? Dar și de data asta, ea dădea peste un mister. Îl respecta, îl admira, era profund atașată de el și totuși, știa că nu-l iubea cu adevărat.

Ceva mai târziu, cineva bătu la ușă.

– Intră! strigă Louise.

Se aștepta să-l vadă pe Edgar, întors din delicata lui misiune, dar Roland fu acela care apăru în prag.

– Te deranjez cumva?

Ezită să intre, plimbându-și privirea prin încăpere.

– Mă gândeam că poate s-o fi întors Edgar.

Cu paleta și cu pensula în mână, Louise nu se mișcă. O intensă emoție o paralizase. Ar fi vrut să alerge și să se arunce în brațele lui Roland și să-l asigure că evenimentele luau o întorsătură bună. În loc de asta, nemișcată și amuțită, ea îl contempla.

Când în sfârșit își recăpătă graiul, îi răspunse:

– Nu, nu este aici, dar va urca să mă vadă de îndată ce se întoarce.

El nu plecă însă așa cum bănuise ea că va face. Intră în atelier și amintirile brutalității lui din prima seară a sosirii ei năvăliră în mintea Louisei. Roși revăzându-se aruncată pe umărul lui ca un sac. Totuși, acum îl cunoștea destul de bine pe Roland. Nu era un om violent. Doar situațiile disperate puteau să-l împingă la acțiuni atât de excesive.

În timp ce o privea pe Louise, pe buzele lui Roland apăru un zâmbet discret. Și el își reamintea scena, ea ar fi putut să jure. Îl auzi spunând deodată:

– Sper că m-ai iertat pentru felul în care m-am purtat cu tine în prima zi. Nu am nici o scuză, dar…

– Regret că am fost atât de încăpățânată, îl asigură ea.

Roland se apropie de șevalet și studie preț de câteva clipe schița portretului.

– Este extraordinar, Louise. Îl regăsesc pe Peter așa cum era. Sunt nerăbdător să văd rezultatul final!

Atâta apreciere din partea lui Roland o umplu pe Louise de bucurie dar o și intimidă.

– Ambre este încântată de tablourile copiilor, adăugă el. Și eu, de altfel. Ai o pensulă vrăjită.

– Mulțumesc.

El izbucni într-un râs melodios.

– Îți admir răbdarea. Trebuie să fie foarte greu să încerci să fixezi pe pânză niște ființe care nu mai contenesc să se miște.

– Oh, copiii sunt uneori foarte liniștiți, îi spuse ea. Nu-mi dau nici o bătaie de cap. Selena dă dovadă chiar ea de un anumit talent. I-ai văzut desenele?

În calitatea lui de viitor tată al copiilor, ea considera că Roland trebuie să se intereseze de activitățile lor. Pe de altă parte însă, Louise dorea să creeze o diversiune pentru că simțea cumplit tentația de a se ghemui la pieptul lui.

Se îndepărtă repede ca să caute desenele Selenei. Le comentară amândoi apoi, când și acest subiect fu epuizat, Louise continua să se simtă la fel de încordată. Aruncă o privire nerăbdătoare la ceas.

– Mă întreb la ce oră o să se întoarcă Edgar.

Roland nu-i răspunse dar își trecu ușor degetul pe obrazul ei. Instinctiv, ea se retrase.

– Aveai vopsea pe obraz, zise el pe un ton ironic.

Luă apoi o cârpă și începu să-i șteargă complet pata. Crispată, Louise îl lăsă, străduindu-se să-și stăpânească fiorii care o străbăteau.

– Mă umplu toată de vopsea când pictez! zise ea cu un ușor râs nervos, arătându-i halatul pătat de culori.

Roland lăsă jos cârpa și, deodată, cuprins de remușcări, se scuză:

– Te fac să-ți pierzi timpul.

O privi o clipă îngândurat, apoi o întrebă:

– Cât timp crezi că vei mai sta aici?

Louise avu ocazia să rostească ideea care o bântuia încă de dimineață, și-i spuse:

– Am de gând să plec o dată cu Edgar. Pot să termin portretele și acasă, la Londra. Când Ambre va veni în Anglia cu copiii, îi voi livra tablourile terminate.

– Atunci nu trebuie să te mai plictisesc, conchise Roland.

Louise nu-i dorea prezența care o tulbura prea mult, dar dorea cu atât mai puțin ca el să plece.

– S-a înserat, nu mai este lumină suficientă ca să pictez, zise ea. Mai bine ia loc, o să-l așteptăm împreună pe Edgar. Nu va mai întârzia prea mult.

Roland nu se lăsă rugat și se așeză pe marginea canapelei, cu mâinile pe genunchi. Louise nu mai găsea nimic de spus.

Ca să-și facă de lucru, se apucă să-și curețe pensulele și să-și aranjeze materialele. La rândul lui, Roland părea prea îngrijorat ca să mai întrețină o dicuție banală.

În fine, se auzi o bătaie ușoară în ușă, și amândoi tresăriră.

– Intră! răspunse Louise.

Edgar apăru și întrebă:

– Ce se întâmplă? Este vreo pană de electricitate?

– Nu… eu… se bâlbâi Louise, teribil de încurcată.

– Atunci ce faci pe întuneric?

Observându-l abia atunci pe Roland, exclamă:

– Ah, Roland, iartă-mă, nu te-am văzut!

Roland se ridică și aprinse lumina. Abordând imediat subiectul care-i interesa pe amândoi, Louise întrebă:

– Ce vești ne aduci, Edgar?

Aceasta se așeză pe canapea. Chipul nu-i trăda gândurile, și lăsă să treacă destul timp înainte de a ridica privirea spre Louise și a-i adresa un zâmbet larg.

– S-a rezolvat! îi anunță el în sfârșit.

*

Toată lumea se dusese la culcare dar Louise, știind că nu va fi în stare să doarmă, nici măcar nu se dezbrăcase.

Coborî din cameră și, ieșind încetișor din castel, se îndreptă spre lac. Un vânt ușor unduia suprafața mătăsoasă a apei sub lumina lunii.

Louise privi întinderea de apă gândindu-se că în curând acest univers va aparține trecutului. Inima i se strânse la gândul că va pleca.

Roland ajunse foarte încet în spatele ei. Louise nu-și dădu seama de prezența lui decât când el îi atinse brațul. Ea tresări, speriată.

– Roland!

– Nici tu nu dormeai? murmură el.

– Nu.

– Ai regrete?

– De ce ar trebui să am? replică ea, mirată de această întrebare.

El ridică din umeri.

– Îți sunt foarte recunoscător, Louise.

– Te rog, nu-i nevoie, îl asigură ea, simțindu-se teribil de stânjenită.

Roland o privi fix.

– Nu ești deloc așa cum te-am judecat la prima vedere, când erai așezată timid în salonul mamei lui Ambre, la Londra. Te credeam o fetiță timorată și…

– Roland, eu…

– După aceea, te-ai dovedit a fi cu totul altfel, curajoasă și foarte activă. În același timp, îmi păreai totuși destul de nervoasă și temătoare, destul de puțin sigură pe tine… când de fapt erai atât de hotărâtă în tot ce făceai. Într-adevăr, Louise, nu știu ce să mai cred despre tine!

– Uneori, nici eu nu știu, mărturisi ea râzând ușor.

– Comanda pe care ți-a făcut-o Ambre este foarte importantă pentru tine, nu-i așa?

– Într-adevăr, este prima mea comandă.

– Chiar așa? După spusele lui Edgar înțelesesem că…

– Oh, el se străduiește să-mi creeze o imagine măgulitoare… Este foarte drăguț în privința asta. Îmi laudă niște lucrări despre care eu nici n-aș îndrăzni să vorbesc.

– Nu mă mira că-l iubești, în cazul ăsta, zise Roland.

Louise nu-i răspunse. Brusc, simți că vântul parcă o îngheață și spuse tremurând un pic:

– Este mai frig decât mi-am închipuit. Ar fi mai bine să intru.

Roland o urmă și intrară amândoi în castel, tăcuți. Ajunși aici, el îi propuse să bea un pahar înainte să se ducă la culcare.

– O să te ajute să adormi.

Cum ea nu găsi nici un pretext ca să-l refuze, îl urmă în salon.

Vorbiră un timp despre ușurința cu care generalul acceptase propunerea lui Edgar permițându-i acestuia să ia toate tablourile ca să le curețe și să le întindă. Acum, înlocuirea falsurilor cu originalele nu mai punea nici o problemă. Deodată, Louise căscă.

– Este timpul să merg la culcare, declară ea.

– Eu am să-mi mai torn un pahar, îi spuse Roland.

Louise se ridică și zise:

– Noapte bună, Roland.

Acesta se ridică la rândul lui, își puse mâinile pe umerii ei și o privi cu intensitate. Apoi îi șopti cu o blândețe emoționată:

– Să știi că n-am să uit niciodată ce ai făcut pentru mine.

Ochii Louisei se umplură de lacrimi nestăpânite.

– Dar… eu… n-am făcut nimic.

El îi atinse fugar buzele și zâmbi.

– Ah, dacă n-ar exista Edgar!

O împinse ușor spre ușă.

– Du-te la culcare, Louise.

Aceasta ieși gândindu-se cu tristețe: „Și dacă n-ar exista Ambre!”

Capitolul 10

De la întoarcerea din Franța, Louise lucra cu înverșunare. Când primi invitația, nu luă cunoștință de ea decât seara. Era atât de nerăbdătoare să termine un portret încât nu-și deschise corespondența decât atunci. Grație expoziției pe care i-o făcuse Edgar, și Ambrei, care o lăuda peste tot, avea o mulțime de comenzi.

Avusese posibilitatea să se mute și acum avea un atelier adevărat care comunica cu un apartament. Simțea și ea că „se ajunsese". Edgar nu se înșelase când îi prezisese o carieră strălucită.

Faptul că era atât de ocupată avea printre altele și marele avantaj că o împiedica să gândească. Din păcate, însă nu putea să stea zi și noapte în fața șevaletului. De îndată ce se oprea, și mai ales seara, amintirile ședерii ei în Franța veneau s-o bântuie.

Spre sfârșit, totul se precipitase. De îndată ce primise acordul generalului pentru a-i lua în grijă tablourile, Edgar acționase repede, nedorind să-i dea posibilitatea să se răzgân-

dească. Louise nu-și putu reține un zâmbet amintindu-și de șmecheria prietenului său. Acesta îi povestise mai târziu cum de se lăsase generalul convins:

– I-am spus că eu cunosc un excelent restaurator la Paris și că, pentru a-l feri de grijile transportului, voi veghea personal asupra tablourilor. Mi s-a părut la început reticent, dar când i-am explicat că s-ar putea să-i fie criticată colecția din cauza unei întrețineri imperfecte, a cedat. Slavă Domnului!

Edgar izbucnise în râs relatându-i această întrevedere.

– Este trufaș ca un păun. Ține neapărat să fie considerat un colecționar fără pereche!

Când Louise îl întrebase despre falsuri, Edgar se arătase intransigent:

– Vor trebui distruse. Doar cu această condiție am acceptat să-mi joc rolul. Existența lor poate reprezenta un nou risc în viitor.

– Bietul Henri! A muncit atâta degeaba! exclamase Louise.

Roland o liniștise:

– Henri știe de multă vreme că acest lucru urma să se întâmple, mai devreme sau mai târziu.

Cu toate astea, pentru a putea fi dusă la bun sfârșit, problema rămânea delicată. Cum să se procedeze cât mai discret la înlocuirea tablourilor? Pe deplin implicat în toată această mișcare, Edgar fusese cel care furnizase soluția. Unul dintre prietenii lui avea un apartament la Paris.

– Dacă el nu se află acolo în momentul acesta, am să-l rog să mi-l împrumute.

Șansa a fost de partea lor; prietenul în chestiune i-a pus bucuros la dispoziție lui Edgar apartamentul.

Din fericire, tablourile scoase din ramele lor încăpeau într-o singură valiză mai mare și fusese de ajuns o mică șmecherie ca

să fie aduse din ascunzătoarea lor secretă în mașina lui Edgar. În același timp, o camionetă specială veni să ia tablourile generalului, sub strictă supraveghere.

Edgar plecase la Paris împreună cu Henri care urma să-l ajute să facă substituirea. Bătrânul servitor al lui sir Peter făcu această călătorie pretextând nevoia de a consulta un oftalmolog din capitală.

Camioneta plecă în același timp cu Edgar însoțit de Henri. Louise îi urmă la volanul propriei sale mașini.

Fata nu-și putea aminti de momentul despărțirii, fără o dureroasă strângere de inimă.

– Am fost foarte fericiți să te avem printre noi, afirmase Ambre îmbrățișând-o cu o sinceră afecțiune. Va trebui să mai vii… de data asta, doar în calitate de prietenă. Ne-am înțeles atât de bine!

Louise promisese să răspundă acestei invitații, dar văzându-i pe Ambre și Roland alături, înconjurați de copii, își jurase că nu va mai călca pe acolo. Spectacolul acesta care îi rămăsese întipărit în minte îi provoca și acum o mare durere.

Și faptul că-i părăsise pe copii o făcu să sufere. Se obișnuise cu ei și se surprinsese invidiind-o pe Philippa că rămânea în serviciul lor.

Cel mai greu îi fusese să se despartă de Roland. I-ar fi plăcut să poată dispărea fără să mai fie nevoie să-și ia adio. Evitase cu grijă o întâlnire între patru ochi, și-i adresase în fața tuturor un „la revedere” foarte convențional.

El îi apucase totuși ambele mâini, o sărutase pe obraz și murmurase:

– Îți mulțumesc pentru tot, Louise… Îți doresc multă fericire și sper să nu păstrezi despre mine o amintire prea neplăcută.

Cu ochii plini de lacrimi, ea îi răspunsese cu o voce tremurată:

– La revedere, Roland. Nu… nu voi avea nici o amintire neplăcută despre tine. Îți doresc și eu să fii fericit.

În timp ce vorbea, o privise pe Ambre care în momentul acela discuta cu Edgar și nu le dădea atenție.

Roland o mai sărutase pe frunte și spusese:

– Și nu-ți face griji, vei fi bine plătită pentru portrete!

Întâlnindu-i privirea, Louise fusese cât pe ce să izbucnească de-a binelea în plâns. Micuța Angela o ajută însă să-și revină, alegând tocmai acel moment pentru a-i oferi un buchet de flori.

Câteva clipe mai târziu, Louise pornise pe alee în urma lui Edgar, și toți locuitorii castelului îi făcuseră semn cu mâna.

*

La Paris, Edgar se instalase în apartamentul prietenului său, iar Louise și Henri locuiseră la hotel.

După ce procedase la înlocuirea tablourilor, Edgar le adusese îngrijirile de rigoare, apoi o invitase pe Louise la o cină cu șampanie. Sărbătoriseră împreună succesul primei ei comenzi, dar amândoi aveau o oarecare tristețe în suflet. Fără îndoială că Edgar era tulburat de rolul pe care-l jucase în afacerea tablourilor false, presupuse Louise pentru a-și explica atitudinea lui distrată.

În orice caz, el nu-i mai vorbise despre căsătorie. Acceptase în sfârșit să se mulțumească cu prietenia ei.

*

În săptămânile ce urmară întoarcerii în Anglia, Louise făcu ultimele retușuri la tablourile copiilor și la portretul lui sir Peter. După ce termină lucrările, nu se putu împiedica să aibă îndoieli.

– Te așteaptă o mare carieră, o asigurase totuși Edgar. Nu știi doar să pictezi copii pentru a le face plăcere mamelor. Felul în care l-ai reprezentat pe sir Peter dovedește faptul că mergi mult mai departe.

Reacția pe care o avusese și Ambre văzând tablourile o liniștise și mai mult. Aceasta venise să petreacă o lună la Londra și fusese încântată de lucrările ei.

Louise o întâlni de vreo două ori la galerie și o dată luă prânzul cu ea și cu Edgar. În ceea ce îl privește pe Roland, pe acesta nu-l mai văzuse. După spusele Ambrei, domeniul Ormeaux îi dădea mult de lucru.

– Ai să vii la culesul viilor, precum și la ceremoniile ce vor avea loc în memoria lui Peter, decretase veselă Ambre, neputând nici măcar să-și imagineze un refuz din partea Louisei.

Multe săptămâni după aceea, Louise nu putuse încă să ia o hotărâre. Cu trecerea timpului, șederea ei în Franța intra în lumea ireală a amintirilor. Doar Roland continua să-i bântuie gândurile, și regreta că nu avea un portret de-al lui. La castel distrusese mica schiță pe care o făcuse, iar din memorie, nu reușea să facă nimic.

După ce termină de aranjat lucrările în atelier, Louise se duse în apartament și-și deschise în sfârșit corespondența. Răsuci de mai multe ori între degete plicul dintr-o hârtie groasă foarte frumoasă ce purta ștampila satului Deux Croix. Cu siguranță că era vorba de vreo invitație. Era oare în legătură cu căsătoria Ambrei cu Roland? La gândul acesta, inima Louisei se strânse dureros.

Când se hotărî în sfârșit să deschidă plicul, văzu că într-adevăr era vorba de o invitație. Venea de la primăria din Deux Croix și se referea la manifestările organizate în cinstea lui sir Peter.

– Nu pot să mă duc, murmură Louise pentru sine ascunzându-și fața în mâini. Va fi și el acolo… cu ea… Nu, nu pot să merg.

În clipa aceea sună telefonul.

– Ai primit invitația? întrebă Edgar de îndată ce ea ridică receptorul.

– Da, tocmai am citit-o. Am lucrat până acum.

– Și eu… Evident, vom călători împreună.

Edgar părea entuziasmat de perspectiva unei întoarceri pe valea Loarei.

Louise își dădu seama că nu va putea scăpa de această încercare. Edgar s-ar înverșuna să-i spulbere toate pretextele, iar ea nu voia deloc ca el să descopere adevărul. Fusese cât pe ce s-o facă de vreo două-trei ori în cursul discuțiilor lor de la castel.

Spre seară, Louise încercă să se liniștească spunându-și că la ceremonia organizată în memoria lui sir Peter se vor aduna sute de persoane. Scrisoarea Ambrei, care însoțea invitația, o tulbura totuși. Tânăra femeie îi propunea să mai rămână o vreme în Franța. Louise nu știa dacă trebuia să se bucure sau să fie îngrijorată. Dar gândul că-l va revedea pe Roland o umplea fără voia ei de bucurie.

*

În timpul ceremoniei, Louise nu reuși să se piardă în mulțime așa cum sperase. Fiind pictorul care realizase portretul lui sir Peter Winterhaven, fu așezată printre invitații de onoare, alături de Ambre, de Roland, de copii și de alte personalități importante.

Ziua decurse într-un mod foarte emoționant, și Louise o surprinse de mai multe ori pe Ambre ștergându-și lacrimile din colțul ochilor. Fu cu atât mai feriricătă că o ferise să descopere festa pe care soțul ei i-o jucase generalului. Întâlni privirea lui Roland și înțelese că și el se felicita că putuse evita scandalul.

Întoarsă la castel, Louise urcă scara împreună cu Ambre. Tânăra femeie, mai palidă decât de obicei, spuse cu o voce slabă:

– Iarăși o să am o migrenă cumplită.

– Pot să fac ceva pentru tine? se oferi Louise din toată inima.

Ambre o privi cu un aer ciudat, ușor neliniștită.

– Nu… dar aș vrea să vii la mine în cameră după ce te schimbi. Aș vrea să-ți vorbesc… între patru ochi.

Părea foarte stânjenită, și comportamentul ei o intrigă foarte tare pe Louise.

Fericită să-și regăsească plăcuta cameră, chiar și doar pentru câteva zile, se duse la fereastră ca să contemple cu nostalgie peisajul. Nu locuise aici prea multă vreme și totuși, o parte din ea rămăsese prizonieră a acestor locuri. În timp ce-și lăsa privirea îngândurată să rătăcească, prin câmpul ei vizual trecu o siluetă. Roland se plimba singur în jurul lacului, cu mâinile la spate. Părea disperat. De ce? se întrebă Louise. Problema tablourilor fusese rezolvată. Acum Roland de ce se mai frământa? Când acesta se întoarse, o zări pe fată și-i făcu semn

cu mâna. Louise avu impresia că o să i se frângă inima. Sentimentele ei față de el nu se schimbaseră cu nimic.

Străduindu-se să-și învingă suferința, se duse după câteva minute la Ambre. Aceasta era întinsă pe pat, în semiîntuneric.

– Vino, Louise. Am nevoie doar de un pic de odihnă. Migrena mea nu este atât de violentă pe cât mă temeam.

Așezându-se pe un scaun lângă pat, Louise spuse:

– A fost o ceremonie frumoasă.

– Da, nu-i așa? încuviință Ambre cu un zâmbet și apoi, deodată, toate emoțiile ei izbucniră: Nici nu poți să-ți dai seama cât sunt de ușurată, acum că totul s-a sfârșit! Aceste ultime luni au fost foarte grele pentru mine. Acum, în sfârșit, sunt liberă…

Cum Louise rămase tăcută, ea continuă:

– Astăzi am fost atât de tristă și atât de fericită în același timp! Peter nu va fi uitat niciodată, Louise, și asta mai ales datorită ție. Când i-am văzut portretul expus la primărie, am avut impresia că el era într-adevăr acolo. Este extraordinar. Tu nu l-ai cunoscut și totuși l-ai pictat exact așa cum era.

Louise primi cu plăcere aceste complimente, dar rămase rezervată. Prefera să nu discute prea mult acest subiect.

– Ambre, ziceai că ai să-mi spui ceva, strecură ea.

Pe chipul tinerei femei apăru din nou o expresie de neliniște și-și feri privirea.

– Da… voiam să fii prima care află, Louise…. Nu trebuie să afli vestea de la altcineva și să ai un șoc.

– Un șoc! exclamă Louise, speriată.

Ambre tot răsucea între degete colțul cearșafului.

– Acum, simt că am dreptul să încep o viață nouă, spuse ea.

– Dar bineînțeles, fu de acord Louise, nedumerită încă de ce ar fi trebuit s-o tulbure vestea Ambrei.

Aceasta îi luă mâna cu ezitare și i-o strânse.

– Louise, sper că ai să mă ierți. Nu am prevăzut că evenimentele vor lua o asemenea întorsătură, dar este ceva peste puterile mele… Mă tem că am să te fac să suferi, chiar dacă Edgar m-a asigurat că…

– Edgar! repetă Louise, din ce în ce mai uimită.

Ambre părea extrem de încurcată.

– Da, Edgar. În timpul șederii mele la Londra, ne-am întâlnit destul de des și… ne-am îndrăgostit unul de altul… ne vom căsători.

Își privi interlocutoarea cu teamă și părere de rău în același timp.

– Îmi pare rău, Louise. Îți voi mărturisi că sentimentele noastre s-au născut aici, atunci când el a venit, dar ne-a trebuit puțin timp ca să înțelegem ce ni se întâmplă. Cum mă vei putea ierta? Edgar era al tău.

Recăpătându-și în sfârșit graiul, Louise se grăbi s-o liniștească:

– Între mine și Edgar n-a existat niciodată vreun angajament. Este adevărat că m-a cerut de mai multe ori în căsătorie, dar știam amândoi că nu este ceva serios.

Un zâmbet radios lumină chipul Ambrei.

– Îți jur că este așa, afirmă Louise pentru a o liniști în totalitate. Și vă doresc amândurora multă fericire.

În timp ce vorbea, idei dintre cele mai nebunești îi năvăleau în minte. Ce rol mai avea Roland în toată această poveste? Iată de ce-l văzuse rătăcind prin parc fără să-și găsească locul. Ambre îl preferase pe Edgar.

Tânăra femeie remarcă cu o oarecare nostalgie:

– Îmi va fi greu să părăsesc castelul, dar voi pleca pentru a fi fericită. Cât îl privește pe Roland, va trebui să-și facă și el viața lui. Sper că nu va întârzia să se însoare la rândul lui.

Louise și-l imagina deja consolându-se pentru pierderea Ambrei cu Chantal d'Abrisseau.

Cele două femei mai trăncăniră o vreme, apoi Louise se întoarse în camera ei ca să se pregătească pentru cină.

Își puse rochia roșie și, în timp ce se machia, gândurile îi zburau neîncetat spre Roland.

După tot ceea ce făcuse pentru Ambre, aceasta îl abandona. Trebuia totuși să recunoască, se potrivea de minune cu Edgar. Louise se miră că nu observase acest lucru mai devreme.

Când coborî în salon, Roland se afla deja acolo. Stătea lângă șemineu, cu un aer preocupat. Ridicând capul, o salută cu un zâmbet forțat pe Louise.

– Bună seara, Louise.

– Bună seara, Roland.

– Nu ești prea obosită după ziua aceasta lungă?

– Nu, deloc. Și Ambre se simte mai bine, va lua masa cu noi.

Străduindu-se să abordeze cu mult calm subiectul, adăugă cât mai firesc cu putință:

– Mi-a anunțat căsătoria ei.

– Biata mea Louise, îmi pare atât de rău pentru tine, zise Roland învăluind-o într-o privire plină de compasiune.

Nemaidorind să lase această neînțelegere să se prelungească, Louise îi spuse:

– Nu ai nici un motiv să mă compătimești. Eu sunt chiar încântată de această veste.

Cuvintele acestea aduseră pe chipul lui Roland o expresie de stupefacție.

– Nu a existat niciodată nimic între mine și Edgar, îl asigură ea pe un ton ferm.

– Dar eu credeam că… Dădeai impresia că…

– Ai tras concluzii pripite, spuse Louise. Eu nu am fost niciodată îndrăgostită de Edgar. M-a cerut de multe ori în căsătorie, dar numai în glumă.

– Și totuși, atitudinea ta m-a dus cu gândul la…

Derutat, Roland își trecu mâna prin păr.

– Toată ziua mi-ai părut foarte tristă. Am presupus că ești deja la curent cu vestea. Îmi făceam griji pentru tine.

Mișcată de acest semn de afecțiune, Louise îi mărturisi și ea îngrijorarea în ceea ce-l privește. Ascultând de un impuls, ea declară:

– Înțeleg ce simți, Roland. Cred că ești dezamăgit.

Se întrerupse, neștiind cum să-și exprime compătimirea.

– Dezamăgit? Dar sunt încântat, dimpotrivă! Ambre nu mai putea să-și continue viața singură, iar Edgar este bărbatul care-i trebuie.

La rândul ei, Louise fu de-a dreptul consternată.

– Dar Roland, nu aveai de gând să te căsătorești cu ea? Toată lumea părea convinsă de asta.

Un zâmbet îi lumină fața acestuia, când spuse:

– Ah, bârfele! Dacă aș fi iubit-o pe Ambre, crezi că aș fi suportat s-o văd ani de zile trăind cu Peter sub ochii mei?

– Se mai întâmplă și așa, zise Louise.

– Atunci nu mă cunoști deloc! lansă el cu intensitate. Eu țin mult la Ambre, și atâta tot. În ceea ce o privește, nici ea nu simte mai mult pentru mine. Sigur, ni s-a întâmplat să glumim uneori în legătură cu această căsătorie, la fel ca Edgar cu tine.

– Mi s-a părut totuși că am înțeles că însuși sir Peter ar fi încuviințat unirea voastră.

Louise se întrerupse, confuză. Își aminti dintr-o dată că aflase acest lucru spionându-i pe Ambre și pe Roland.

El ridică sprâncenele.

– Când ai auzit așa ceva? În seara când ne pregăteam să mergem la recepția generalului?

Ea încuviință.

– Ambre era foarte nervoasă în ziua aceea, și venise la mine s-o mai încurajez. Acum știu de ce era în starea aceea. Începuse să fie conștientă de sentimentele ei față de Edgar și se simțea un pic dezorientată. Cum Peter evocase o dată într-adevăr posibilitatea ca noi să ne căsătorim dacă el va dispărea, am pomenit despre asta. Dar dragostea nu se supune totuși decât propriilor ei legi.

Schimbându-și brusc expresia, Roland scrută cu atenție chipul Louisei.

– Dar tu, de ce pari atât de nefericită din moment ce căsătoria Ambrei cu Edgar nu-ți provoacă nici o suferință?

– Dar tu? contraatacă Louise în timp ce o roșeață aprinsă îi năvălea în obraji.

– Pentru că aceea cu care visez să mă căsătoresc nu mă vrea, declară Roland răspicat.

Cu siguranță că Chantal reușise să-l prindă pe Roland în plasa ei, îi făcea plăcere să se lase rugată. Cum de putuse el să se îndrăgostească de o persoană atât de superficială? Chantal era frumoasă, desigur, dar…

– Ai cerut-o deja în căsătorie? întrebă Louise pe un ton cât se poate de ferm.

– Nu, nu încă.

– Ei bine, ce mai aștepți? Presupun că ea așteaptă cu nerăbdare momentul când o vei face.

Spre surprinderea ei, Roland se apropie de ea și o cuprinse în brațe. Ochii lui cenușii își cufundară privirea într-a ei și o tresărire ușoară în colțul gurii îi trăda tulburarea.

– Vrei să fii soția mea, Louise?

Ea avu impresia că inima i se oprește să mai bată. El glumea, firește. Era de neimaginat altceva. Și totuși, o flacără pasionată ardea în privirea lui, adresându-i un mesaj mai grăitor decât toate cuvintele. Louisei nu-i venea să creadă.

– Eu? murmură ea cu o voce pierită.

– Tu, draga mea. Cea mai frumoasă, cea mai atrăgătoare, cea mai bună. Nu m-aș însura cu nimeni alta.

Ea reuși doar să bâiguie:

– Da… oh, Roland… da!

El o împiedică să spună mai multe. Strângând-o mai puternic în brațe, puse stăpânire pe buzele ei și, preț de câteva clipe, intensitatea emoțiilor lor șterse totul din cale.

– Louise… Louise… Te iubesc!

– Și eu te iubesc, Roland, răspunse ea abia recăpătându-și răsuflarea.

Buzele lor se contopiră din nou, și lumea încetă să mai existe pentru ei vreme îndelungată. Nu-și reveniră la realitate decât când ușa se deschise. Încremeniți în prag, Ambre și Edgar afișau niște expresii uluite.

După o clipă de liniște absolută, Roland le strigă cu un zâmbet larg:

– Intrați, intrați… Nu stați acolo să ne priviți ca pe niște ființe ciudate! Vrem să vă anunțăm ceva important, eu și Louise.

– Doar nu vrei să spui că… Ba da, firește!

Ambre îi cuprinse pe amândoi de umeri.

– Este minunat! Vă iubiți cu adevărat?

– Și o să ne căsătorim, completă Roland.

– Bănuiam eu că se petrecea ceva cu Louise în ultima vreme, zise Edgar, malițios.

– Eu credeam că suferă din cauza noastră! spuse Ambre. Și tu la fel, Roland, nu-i așa?

Intervenind la rândul ei, Louise declară:

– Și eu, care credeam că Roland se va căsători cu tine, Ambre!

Tânăra femeie izbucni în râs și o sărută afectuos pe obraz pe prietena ei.

– Cât de orbi am putut să fim! Sunt atât de bucuroasă că totul se termină cu bine. Nici nu puteam visa o soție mai bună pentru Roland decât tine.

Îi aruncă acestuia o privire prefăcut amenințătoare.

– Louise va ști să aibă grijă să nu faci nebunii!

El o privi pe fată cu o tandrețe infinită și o strânse mai puternic de talie.

– Știu… știu asta prea bine! replică el pe un ton complice.

– Sper ca asta să nu însemne sfârșitul carierei tale, Louise, zise Edgar.

Aceasta ridică o privire întrebătoare spre Roland. Expresia ironică de pe chipul lui se accentuă.

– Cu siguranță că nu, răspunse el în locul ei. Sunt sigur că va avea destui copii de pictat!

În timp ce ea se îmbujora la față, ceilalți întâmpinară această replică cu râsete voioase, apoi Ambre spuse:

– Ne trebuie șampanie să sărbătorim, multă șampanie! Nu este o zi ca oricare alta.

Îi mai sărută o dată pe Louise și pe Roland, apoi se întoarse la Edgar și se cuibări la pieptul lui.

Louise rămase nemișcată, copleșită de fericire în brațele bărbatului pe care-l iubea. Da, se gândi și ea, nu era o zi ca oricare alta. Era cea mai frumoasă zi din viața ei.

Sfârșit